

Безсмертні

Ев Семенюк

Ев Семенюк

Безсмертні

Для Вікторії Руденко

∞ *Безсмертні*

Сум і невідь. Бентежність та розчарування. Похмурість. Страх, який уявити важко, а іноді й зовсім неможливо. Здається, кожному людину хоча б раз за життя охоплюють такі почуття. Вони зринають, коли хочеться знати більше інформації про те, що тебе очікує в майбутньому, коли будні сповнені подіями, про які ти не здогадувався, не міг уявити, якими наслідками вони для тебе повернуться. Та цього разу сумніви мене огорнули в зовсім нетиповій ситуації. Та про це пізніше...

Мене звати Версель Томпсон. І цю історію ви почувєте з моїх вуст.

Версель... Таке незвичне ім'я для пересічного студента економічного коледжу, який не мав мрій, який постійно болісно страждав від нестерпного стресу. Мама казала, що назвала мене на честь дідусів Вернарда і Села. Поєднала їхні імена й отримала моє.

Мати померла три роки тому від раку легенів, а тато... Тато останні три роки ходить на могилу до матері, постійно намагаючись переконати себе у її, як я кажу, воскресінні. Мабуть, це говорить про їхнє велике кохання, а можливо... Що тато звихнувся, збожеволів... Що я таке кажу. Невже то я звихнувся? Стільки заплутаних думок у голові, стільки різних припущень і здогадів, стільки питань без відповідей. Нескінченність марень і примарних сподівань... Досить! Зупинись! Потрібно зібратися, завжди пам'ятати, ким я був спочатку, що пережив і ким я є тепер.

Отже, студент, економіка. Так, економіка! Думаю, мама б не схвалила мій вибір спеціальності. Пропрацювавши двадцять років в офісі, вона казала, що якби мала інший шанс чи інше життя, нізащо б не була економістом, обирала б професію, яка давала можливість подорожувати світом, ніколи не нудьгувати... Смішно й подумати, адже тепер я знаю напевне, що вона не вчинила б інакше, не вибрала іншої спеціальності... Та це неважливо... Тепер все стало неважливим. Все, що мало для мене значення... Мої друзі, досягнення та переконання, вони – неважливі! Я маю... Мав небагато друзів. Вони безцінні, всі такі рідні, а я з ними навіть не попрощався, не сказав їм ні слова. Але ж не мав нагоди, не мав часу, не був... Все... Вистачить цуратися першорядної теми! Моє життя було сповнене даремних надій, я й сам знав, що так більше жити не зможу. Я не сумую за ним. І тим краще, що воно закінчилося.

Пам'ятаю той день. День мого нового народження і водночас день моєї наміченої смерті. Двадцять п'ятого листопада я прокинувся в гуртожитку у своїй кімнаті дуже рано. Ще о такій порі ніколи не підіймався: була п'ята година, надворі було темно. Не збудивши

свого сусіда, розуміючи, що більше не засну, я заварив собі велику чашку кави. Став біля вікна цієї невеличкої кімнатки, посьорбував гарячий гіркий напій. Мій погляд зупинився на дереві з сусіднього парку. Мені здалося, що когось помітив на ньому, таємнича постать сиділа на гілці кремезного дуба.

-Ти вже прокинувся? – відволік мій погляд від вікна вже не дрімаючий співмешканець.

-Вибач, я тебе розбудив? Я не хотів...

-Еге ж, кого ж це буде хилити на сон, якщо в нього сьогодні залік з економ аналізу! – перебив він.

Але на навчання мені було зовсім начхати. Я знав, що сьогодні цей осінній день стане для мене не таким, як завжди. Причиною цьому слугувала не банальна економіка. Коли я поглянув ще раз на старий дуб, нікого на ньому не помітив. Мені здалося, що через «манію величі» цього дня, сам вигадав собі образ на дереві, як інтригуючий початок визначної події.

О сьомій годині почав збиратися. Джош, мій сусід, сьогодні не підвозив свою дівчину на роботу, тому запропонував підкинути мене до коледжу. А в мене немає дівчини... Ніколи не було, і навіщо це. Навіщо потрібна особа, яку ти кохатимеш. Будучи нещасним у цьому світі, ти не зробиш її щасливою. Я взагалі вважав, що моя присутність на планеті безглузда, це ніби не мій світ, не світ, у якому живу я... Ще не готовий жити в такому світі... Він дивний та чужий у моєму розумінні... Так! Цей день був днем моєї смерті. Збираючи до портфелю книги й інше приладдя, я за одне кинув туди велику кількість різних медичних пігулок та магнітну картку з усіма своїми заощадженнями. Картка – аби зробити цей день незабутнім, пігулки – аби зробити його останнім. Саме двадцять

п'ятого листопада я мав нагоду переконатися, яку ж силу волі маю: чи вчиню те, що планував цілий рік.

Джош висадив мене напроти коледжу і сам подався паркувати машину. Я мовчки стояв, дивився на навчальний заклад востаннє, примушував себе йти у цю всезнаючу будівлю. «Нехай у моєму житті існуватиме останній зданий залік, це виконане діло, як це кепсько не звучить». Я крокував не швидко, поспішати нікуди. На мене лячно було глянути: йшов до коледжу, ніби на похорони. Вираз обличчя був настільки серйозним, що ще б трішки і я почав виголошувати промову на честь небіжчика. Аж раптом із-за правого вугла будівлі коледжу вибігла якась навіжена, вона запізнювалась на заняття. Щоб не дати їй збити себе з ніг, я зробив крок назад. Спіткнувся. Я впав на дебелистого хлопця, що йшов позад мене.

-Вибач, будь ласка, – промовив підводячись.

-Нічого страшного, – відповів він, посміхнувшись доволі неприємно. – У тебе щось випало з сумки.

-Я й не помітив... – пробурмотів, дивлячись на портфель, який валявся на асфальті та конспект з економіки, що лежав поруч нього.

Хлопець підняв конспект, я підняв портфель, протягнув руку забрати в нього зошит, а зухвалець раптово кинув його у смітник, що знаходився неподалік.

-Ти що робиш? – вигукнув, дістаючи конспект з урни.

-Навіщо він тобі?

-Як це розуміти? – скипів.

-Ти не вб'єш себе, якщо не завершиш останню справу?... Цього разу, я так розумію, збираєшся скласти залік? – прошепотів він зухвало, підійшовши до мене ближче. – Завжди одне й те ж. Ні, щоб просто

повеселитися, а потім наїстися своїх пігулок чи напитися отрути, чи що в тебе там на цей раз.

Я остовпів, а доки надумав, що потрібно спитати у незнайомця, він швидко відвернувся. Стояв до мене спиною, розглядаючи вулицю та коледж.

-Можна і без заліку! – сам здивувався, коли кинув йому таку відповідь, та ще й так крикнув, що добре було чути всім довкола.

Страх огорнув мене тієї миті, але чого... Того, що хтось знає? Ні... страх того, звідки він це знає?

-Бо ми з тобою вже бачилися, – сказав він, а я ще не встиг поставити питання до цієї відповіді.

-Хто ти, де ми з тобою бачилися? Я вперше тебе бачу... Як ти довідався? Я.... Я збожеволів? – трохи тихіше почав говорити, бо довкола люди почали кидати неприємні погляди, а я не бажав у такий важливий для мене день привертати увагу.

-Ти вщипни себе!

-Навіщо?

-Переконайся, що ти не спиш.

-Сплю... – і вщипнув себе. Я не спав...

-Мене звати... Але марно тобі казати моє ім'я, ти його й без цього знатимеш... Колись... Проте не вішай носа, ти все одно помреш, як не крути, – він сказав і на його губах з'явилася ледь помітна посмішка... Він, ця неприємна, як мені здавалося, людина, був одягнений у чорне пальто, стояв, дивлячись мені в очі, непорушно. Я б навіть сказав велично, як експонат видатного полководця в музеї. Лишень стояв, незрозуміло чого очікуючи.

-Слухай, не знаю звідки ти знаєш про те, що хочу... Померти... Але це лише моя справа... Був би вдячний, якби ти мовчав... – в цю мить я замовк, дещо згадавши.

Я дуже люблю забувати про свої проблеми, втікати від них, щоб не пам'ятати жодної їхньої деталі, ні про що не думати, нікуди не поспішати, поринути в інший світ, у потойбіччя, в якому не існує сумнівів у тому, що ти робиш... Ви здогадуєтесь про що кажу... Ви не помилилися: я закоханий у випивку так сильно, що іноді, добре нагулявшись у п'ятницю з друзями, на суботній ранок у моїй голові залишаються ледь мерехтлючі постаті з бару. Кожну суботу мій найкращий друг – похмілля. Одного разу під ранок я прокинувся не в кімнаті гуртожитку, а в поїзді, що прямував у інше місто – оце добряче ж набрався. Згадавши про своє захоплення, не мав сумнівів, що, скоріше за все, цей чудернацький хлопець почув про мої плани на майбутнє у якомусь генделику. Я, затятий п'яниця, закладаюся, що бовкнув йому зайвої інформації ненароком, але не пам'ятаю цього. Все стало зрозумілим. Відштовхнувши мого п'ятничного слухача плечем, припинив звертати на нього увагу, пішов до коледжу. Останнє, що йому сказав йдучи:

-Якщо в мене проблеми з алкоголем, це лише означає, що не варто кожне моє слово сприймати серйозно! – на що він відповісти не забарився:

-Ти сам знаєш, що ми ніколи не зустрічались... У цьому житті. Хай там як, але тобі не вдасться, у будь-якому випадку все відбудеться не так, як ти хочеш. Смерть для тебе омана, брехня, її не існує.

«Не вдасться... Не існує... Самогубство? Ще й як вдасться! Я вирішив і зроблю... Не зупинюсь... Велике діло... Насипав багато пігулок у долоню та кинув до рота... А отрута, про яку він згадував, теж непоганий варіант. Ось і все... Зовсім не важко!» Я ніби сам себе переконував, йдучи все швидше коридором коледжу та дико нервуючи. Не зрозуміло чому зупинився перед

дверима в аудиторію, де мав відбутися залік, обернувся до них спиною. Емоції якоїсь злості, якоїсь ненависті, огиди до самого себе мене тоді переповнили. На обличчі не було жодного натяку на такий стан моєї душі, але всередині все так бурлило, в голові переплітались «за» та «проти». Я взяв конспект у руки, подивився на нього, як на символ своєї волі, і жбурнув у смітник.

***

Наступне, що зробив, прожогом вибіг на вулицю та спіймав таксі. Водій відвіз до ресторану «Вічність». Саме для того, щоб востаннє гарно провести час, мені стала у пригоді картка з заощадженнями. Я планував насолодитися своїми кінцевими хвилинами саме тут – у ресторані. У ньому три роки тому я, тато і мама провели наш найкращий «тихий» сімейний вечір разом, витративши ледь не всю батькову зарплатню. Тут був востаннє по-справжньому щасливим.

Приємний аромат вишуканих страв, який линув із ресторану, розпалював у мені спогади про маму, про рецепти блюд, які вона любила готувати, про те, що любила сміятися з безглузвих татових жартів. Аромат манив. Я неквапно зайшов у розкішний зал зі столиками. Місце, за яким ми востаннє вечеряли сім'єю було порожнім, тому попросив офіціанта провести мене до нього. Я примостився на стілець, на якому сидів того вечора, уявив маму й тата напроти себе за столом. На душі стало так тепло. Зал був майже порожнім: ніхто не звик снідати у таких місцях (лише вечеряти), тому я не соромився, що на мені були лише чорні штани та сорочка з короткими рукавами, що зовсім нетипово, сказав би, непристойно для таких закладів. Офіціант приніс меню. Я почав обирати собі обід зі списку

делікатесів, не звертаючи увагу на ціну. Замовив основну страву з італійської кухні і французький десерт. Насолоджуючись смаком, я не думав про час, час вже нічого не важив. У затишку і спокої провів свої останні години.

О другій дня залишив ресторан. Я витратив небагато грошей, не стільки, скільки розраховував. Проте розумів, що вони мені більше не треба. «Мені непотрібні... А іншим ще знадобляться!» Залишкову суму я зняв із картки й відніс у притулок для дітей, за що був нагороджений дитячою посмішкою маленької дівчинки, яка трималася за спідницю виховательки, що прийняла мою пожертву.

Уже сутеніло на вулиці. «Все... Пора, пора втілити в реальність свій задум...» – моєї голови не покидала думка. Залишилось знайти безлюдний провулок, там зїсти парочку таблеток... Та в провулку помирати якось... Невтішно чи що. Я підвів свою голову, подивився на небо. Вирішив, що потрібно зробити це не в провулку, а на даху будинку, «так буде по-своєму романтично». Високоповерхівок у нашому місті безліч, майже в кожній відчинені двері на останній поверх з блакитною стелею. Мені пощастило... Я відразу натрапив на незамкнені двері. Повітря на даху таке свіже. Я зняв з плеча портфель, вдихнув у легені стільки безбарвного газу, що аж у голові запаморочилося. Заплющив очі, знову відкрив. Тоді в мене визрів інший план – «Я стрибну з будівлі, щоб напевне виявитися мертвим. Так ось воно! Це те що треба, щоб не помирати в муках від болю... Стриб і все». Підійшов до краю даху. «Нарешті я не буду думати ні про що, не матиму сумнівів, вагань... Стану вільним», – роздумував. Я розвів свої руки у сторони, вдихнув повітря якомога глибше, заплющив очі... Стрибнув. Я відчув

смак вільного падіння, у вухах трішки дзвеніло, дихати було неможливо, хотілося контролювати своє падіння, але я не мав такої змоги. Обличчя моє сповнювалось насолодою польоту, тіло тягнулося до землі... Раптом розплющив очі і зрозумів, що лише уявив, як я стрибнув, але ще й досі стою непорушно на краю. Я зробив крок назад, стривожено дістав з сумки медичні пігулки, взяв цілу жменю таблеток у руки, підніс до рота... Жбурнув на землю. «Я не зможу цього зробити... Я заслабкий...»

Я спустився з даху будівлі, прямував до гуртожитку. Тепер відчував до себе ще більшу огиду, ще більшу злість. Ішов швидко, не звертаючи увагу ні на кого і ні на що. Ненависть до себе. Тепер здавався собі безнадійним. Я не спромігся зробити найлегшого, що могло б дати мені свободу. «Я нездара, жалюгідна подоба людини, нікчема, сіра пляма у світі, похмурий ворог самому собі. Чому ж не можу, чому?» – ось, що намагався зрозуміти. Не довго думаючи, знайшов інший вихід – «Піду нап'юсь!».

Побачивши на іншому боці вулиці генделик, кінчики моїх губ ніби піднялись уверх від щастя. «Нап'юсь так, аби мати сміливість – вбити себе. І вже все одно як!». Я так захопився цією ідеєю, так поспішав дістатися до того горілчаного спасіння, що, перебігаючи дорогу на переході, не помітив червоного кольору світлофора для пішоходів... І чорний джип, що їхав із навіженою швидкістю, відкинув мене сильним ударом на щонайменше п'ять метрів від свого гальмівного шляху.

***

Летівши на землю від поштовху автівки, я відчував, як зупинялось моє серце, як кістки ламалися, як

усе, про що мріяв, нарешті настало – я помираю! Моя кров ставала все гарячішою, відчуття болючішими, навіть не міг крикнути (напевно був у стані шоку). Хребет тріщав, він дробився у багатьох місцях, артерії розривалися, шкіра рвалася. У шиї щось трішки запекло. «Ось воно яке, це солодке почуття прощання зі світом... І не триматиме мене тепер у живих ніщо, що робило живим... Точніше, що робило існуючим, через що переймався й переживав. Друзі зрозуміють мене, тато повинен пробачити, він повинен... Він... Не пробачить! Він... Насправді збожеволіє. Тато! Вибач! Я мусив. Мусив, бо не вважав це навколишнє середовище своїм! І мамина смерть тут ні до чого... Просто не хочу, щоб цей світ володів мною... Я... Я мав би володіти ним!» І на ось цьому «мав би володіти ним» здивувався, це була не моя думка. Звідки вона виникла і чому? Я знепритомнів, не подавав жодних ознак живого... Не міг вижити!

Вижити не міг... І не вижив... Серце моє вже ніколи не билосся. Я прийшов до тями через хвилини три після удару. Розплющивши очі, побачив велику кількість людей навколо себе. Вони здивовано і з тривогою роздивлялися мене. Я не помітив того болю, який щойно пережив. Лише обличчя пекло від дрібних подряпин, слабкість не відпускала. Підвівся на ноги. «Як це так?» – викрикували перехожі. Чоловік, який керував тим вбивчим джипом підійшов до мене з питаннями, чи зі мною все добре. Я дивився на нього, не міг нічого відповісти – був розгубленим і здивованим не менше, ніж натовп людей. Я поглянув на свої ноги, зробив перший крок, ще один, і зрозумів, що абсолютно... «Живий? Зачекайте!» – подумав. «Моє серце ж зупинилося!».

-Зі мною все добре... – не знаючи, що сказати, пошепки відповів водію.

-Можливо, Вас відвести до лікарні?

-Я ж сказав, що зі мною все добре! – розлютився. Сам злякався своєї зісної відповіді.

Я вирвався з натовпу перехожих і побіг бозна-куди. Мчався туди, де б міг усамітнитись, спробувати розібратися, що ж щойно відбулося... «Як це сталося? Чому в мене в голові присутні тільки думки про силу...» Могутню силу, якої прагну, яку майже отримав, якої мені замало.

Перевірив ще раз: серце не билось. Я прибіг до парку. Похилився над ставом. Місячне світло відбивало у воді моє відображення. «Можу запряися, що ще хвилину тому на обличчі знаходилися порізи» – подумав, дивлячись на свій образ у ставу. Порізів не було, але на шиї з'явився якийсь символ... Символ нескінченності, перегорнута вісімка, чорна перегорнута вісімка з'явилася на сонній артерії. Тіло не знало ніякої втоми, відчувалась лише... Сила, яку негайно потрібно було кудись застосувати. Ще більше я здивувався, що думки про таку жадану смерть мене ж покинули... Так раптово! Вони зникли, вивітрилися, ніби їх вибив з моєї голови удар машини. Мені тепер навпаки... Хотілося жити, жити, аби насолоджуватись, жити, щоб здобувати силу. «Яку ще силу, я ж хотів померти, що відбувається? – ледь не плакав. – Що це за жах? Що зі мною не так?» Лютував усе більше і більше. Схопився за голову. Щодо духу закричав на увесь парк так сильно, що якби не зайшов у його глиб настільки далеко, то, напевно, розбудив би усіх у своєму гуртожитку. Думки використати силу переслідували. Я не витримав: підійшов до високого дерева неподалік ставу, пильно на нього подивився, вдихнув повітря...

«Хоч дихаю ще...» – подумав і вирвав дерево з землі таким дужим ривком, що його коріння не залишилося у ґрунті. Я підняв те дерево над головою і жбурнув у став, при цьому ані трохи не заморився. Я не здивувався того, що тільки що зробив. У голові лунали думки, що здатен на набагато більше. Я знав, що вмію так, знав про свою силу, знав про свою велич, особливість, неповторність, могутність. «Але звідки?.. І чому... Чому я нічого... Ніби нічого не відчуваю?» – мучив сам себе. Щось в мені змінилось значущіше, ніж поява сили... Я ніби почав пригадувати те, що й так знав, але поки що не міг дати чіткої відповіді на поставлені питання. Я помітив, що не відчуваю голоду, але й не проти чогось поїсти, не зазнаю спраги, втоми, болю. Я впав на землю, заплющив очі і від нескінченних питань заснув, хоча й не хотів спати.

Ранок. Мене розбудив спів тутешніх пташок. На зеленій траві так приємно потягнутися й позіхнути від задоволення, яке приносить сонячне світло. Вранішня роса зовсім не заважала. Питання в голові перестали формуватися. Мене охопив спокій, якого ще ніколи не знав. Усе здавалося довкола несуттєвим, мене нічого не турбувало. Але побув у такому стані недовго. Жага використати свою силу, скористатися своєю могутністю нагадала про себе. Я швидко підвівся на ноги. Роздивився навколо себе... Шукав дещо, щоб перевірити свою міць і дужість.

Цей парк був настільки великий, що виходив за межі міста, тому я побіг ще далі від метушливого людю. Не зупинявся. На своєму шляху розпростовував руки й витонченими ударами ламав, навіть, сказав би, розрубав, високі дерева. Від того вони падали на мене, а я ухилявся, а іноді, коли мені не вдавалося цього зробити, не вдавалося ухилитися, то просто

відштовхував міцні дерева. Вони відлітали від мене на метрів п'ятдесят. Всі мої думки були зосереджені лише на силі. Я добіг до просторої галявини. Зупинився. Щось відчув, ні... Когось відчув. Якийсь силует іншої сильної особи постав у голові, ще й не один... Відчув багатьох тих, хто має таку ж силу, як я. Дивним способом проаналізував, де знаходиться найближчий силует й попрямував до нього. Він був за межами міста, за межами парку, десь біля озера в закинутому заповіднику. Я мчався скоріше, був насичений ідеєю, що знайду такого ж як я. «Він відповість на всі мої запитання». Думки про силу відходили на задній план, але все ще не міг з ними впоратися. Єдине, що було важливим, не дати силуету зникнути з моєї голови.

Я біг годинами. Нарешті прибув до озера. Потроху сповільнюючись, побачив на березі того, до кого прямував. Його постать була повернута до мене спиною. «Це чорне пальто... Це той, кого зустрів учора, той, об кого спіткнувся». Я розумів, що ця особа єдина, хто може відповісти на всі мої запитання. Він знав, що мало статися двадцять п'ятого листопада, він звідкись знав, що не помру так, як хочу. «Ти не зробиш того, що задумав», – так він казав. «Він пояснив би мені усе, що зі мною відбувається! Але що це?» Чим більше наближався до нього, тим більше про себе нагадувала сила. Щось наказувало перевірити свою могутність на ньому, якийсь новий інстинкт з'явився у моїй поведінці. Цей інстинкт з кожним зробленим кроком все більше впливає на мене. Підійшовши зовсім близько, я швидко підбіг до постаті. Схопив хлопця однією рукою за шию.

«Ось він, мій суперник за могутністю», – подумалося. Хоч як стискав чужинцю горлянку, та його обличчя залишалось незворушним, ніби йому зовсім не

боляче. Мене це розгнівало. Я підняв його тіло рукою, жбурнув щосили на землю. Але він навіть не зморщився, підвівся, обтріпався від бруду, підійшов до мене. Бажання завдати йому болю ще більше зросло. Я хотів його вдарити кулаком, але він перший схопив мене за обидві руки й згорнув їх за мою спину.

-Хіба так вітаються зі старими друзями, – промовив він. Вмить цікавість охопила мене більше, ніж новий інстинкт:

-Якщо ми бачилися вчора, це не означає, що ми вже є давніми друзями.

-Вчора... – здивовано промовив він. – Ти знаєш, як мене звати?

-З якого дива? Ти, здається, не відрекомендувався...

Він відпустив мої руки, подивився на мою шию.

-Знак є...

-Ти, я так розумію, обізнаний, що зі мною відбувається? – перервав його роздуми. – Ти знав, що я стану таким? Звідки?

Дебелий юнак стояв розгублений, а потім відважно спитав:

-Ти вже не хочеш померти?

-Ні...

-Добре...

-Як це розуміти? Що ти про мене знаєш? Ти такий як я? – накинувся зі своїми запитаннями на хлопця.

-Ти не хочеш померти... Отже, ти дещо згадуєш. Але чому ти не згадав усе? – філософствував він.

-Про що ти говориш? Ти взагалі чуєш мене? Чи мої запитання пролітають крізь тебе?

-Я відповім на твої запитання, хоча й цього не було в моїх планах. Але спочатку, будь ласкавий, спробуй згадати моє ім'я.

-Згадати твоє... Я ж тобі кажу, що тебе не знаю! – продовжував лютувати.

-А ти придивися пильніше... Подивися уважніше, напружся...

-Що за безглуздя?

-Ну ж бо! Дивися!

І я подивився у його насторожені очі... А потім на шию. Помітив такий же символ, що й в мене, а потім знову в очі... «Що за чортівня?» У моїй голові з'явилися якісь спогади про нього, але це були не мої спогади, точніше ніби чийсь спогади з'явилися в моїй голові. Уява намалювала дивну стару будівлю, у якій знаходилося багато зброї, на стінах розміщені полотна з намальованими на них картинами страшного бою, якоїсь воєнної дії. І посеред найбільшої зали в будівлі стояв цей хлопець, але там у нього інша зачіска й одягнений він у брудну стару мантию. Він щось розповідає... Чогось навчає... Це вчитель... Це приятель... Приятель...

З моїх вуст ледь чутно зірвалося:

-Адам...

***

-Це вже щось! Ти почав пригадувати одне зі своїх минулих життів. Сподіваюсь те з них, яке мені потрібно, – сказав хлопець. – Ну що ж, будемо пригадувати його повністю, а то ще Престон подумає, що я й усі твої життя пропив.

-Га? – все, що зміг вимовити, будучи у ступорі від того, що звідкілясь знав його ім'я.

-Ти хочеш знати, хто ти?

-Так! – ледь оговтався.

-Ти – безсмертний! Навіть більше, ти – вартовий! Ти прийшов до мене, бо мій силует якнайчіткіше

вимальовувався у твоєму мозку. Це через те, що я – тобі подібний, котрий знаходився найближче, а наше поріддя має здібність відчувати один одного.

-Безсмертний, вартувий? – кілька слів зовсім не давали всю інформацію, яку бажав знати. – І що це означає? Що пояснює? Чому в моїй голові твориться такий жахливий хаос?

-Ти тільки вчора народився, учора став справді тим, ким мав бути! Хоча я думав, що ти маєш пережити ще щонайменше три своїх жалюгідних життів, принаймні так казав Престон. Не пам'ятаю, щоб він коли-небудь помилявся.

-Що означає «ти вчора народився», це як вперше з'явився на світ?

-Щось схоже. Ти сам відчуваєш, що тепер живеш по-новому, чи не так?

-Так... – задумливо відповів.

-Ти всі свої життя прагнув померти, бо знав, що снуєш не своєю долею. Зараз ти знаходишся саме у своїй тарілці. На жаль, всі безсмертні повинні відчувати себе людиною перед тим, як прийняти вічність. Деякі з могутніх своє людське життя проживають спокійно, а ось вартові, вони щонайшвидше хочуть отримати безсмертя, тому й божеволіють у своєму смертному тілі, ось як ти, наприклад, – в мене було таке відчуття, ніби десь чув цю історію. – Що? Відчуваєш, що тобі вже хтось розповідав це? Це не примарно! Це твої спогади з того часу, коли я навчав тебе твоєму ремеслу– бути вартувим. Я так роблю з кожним з вашого роду, називаю своєю місією: вливаюся в одне з ваших життів, розповідаю про велике майбутнє, навчаю бойовим мистецтвам, навчаю контролювати себе, не видавати свого єства, приймати зважені рішення, щоб ви вже були готові до свого призначен-

ня. А по завершенню вбиваю у віці двадцяти років, аби ви виглядали молодими й схожими на звичайних людей, коли настане ваш час... – він дістав сигарету з кишені, закурив. – Дякувати, ти – останній сьомий вартовий. Більше мені не потрібно буде гратися з вами. Це так паскудно – бавити вас! – засміявся він.

-То виходить, що я народжений для чогось важливого?

-О так! Але нехай краще ти дізнаєшся про своє «велике» призначення від Престона. Престон – один з небагатьох, хто знає секрет за для чого вартові... – він подивився на мене, похапцем опустил очі і мовив далі, – Роблять те, що вони роблять... Відмінність ваша від звичайних безсмертних полягає в тому, що ви маєте надприродні здібності, проте дізнаєтеся про них, лише отримавши вічність.

Адам Берелі... Так його звали. Він вмовився на землю та повідав мені, що безсмертних тисячі на світі. Вони мусять приховувати своє єство. Вони з'явилися, щоб допомагати людям, але в чому полягає їхня допомога, він не розповів.

-Якщо хочеш дізнатися більше про себе, про свої здібності, тобі спочатку потрібно згадати, чого я тебе навчав.

Мені було тяжко змиритися з тим, що почув, але можливість пізнати себе манила так сильно, що я, не вагаючись, відповів:

-Що мені зробити, аби згадати?

-Не бачу кращого способу, ніж вивчити все знову!

-Я згоден!

Адам розповів, що живе в замку на горі у Англії. Він казав, що там затишно й ніхто не зможе завадити нам поринути у «світ істинний». Тому першою своєю справою я мав забрати закордонний паспорт з

гуртожитку і полетіти з ним до його домівки. «Але як я полечу? Ось так просто візьму полечу? А тато, він залишиться зовсім сам, один». Я сказав Адаму, що спершу маю попрощатися з батьком. Моїм наміром він дуже здивувався. Тоді я почув першу й найважливішу істину про себе:

-Безсмертні не мають почуттів, ніяких! Ні почуття переживання, ні почуття кохання, ні жалю, ні страждання, ні бажання чогось... Хоча ні, одне бажання вони мають – сила, чи не так? – це було риторичне запитання, тому я на нього не відповів. – Ти б міг попрощатися з батьком, та все ж таки не варто, ти його більше ніколи не побачиш. Скоро про нього й не згадаєш. У тебе є лише час забрати паспорт. Чекай у аеропорту.

-Домовились, – відповів я, навіть не сперечаючись з ним. Можливо, мені вже було начхати на тата?

Так і зробив. Повернувся до гуртожитку. Зібрав деякі речі. В аеропорту Адам купив нам квитки на найближчий рейс до Англії. Через годину ми вже сиділи у зручних кріслах на борту. Адам казав, що він любить вишуканість, тому взяв нам квитки до першого класу. У літаку нестримно хотів у нього щось запитати ще про безсмертних, проте навколо були люди, тому відповідно ніякої розмови в нас би не вийшло. Ось так мовчки аж до самого замку відбулася моя подорож на навчання, аби стати вартовим.

До замку прибули о дванадцятій годині дня. Я побачив одну величаву будівлю, інших будинків поряд неї не було. Адам не мав сусідів, лише хвойний ліс довкола розкішного маєтку. Нас зустріла якась покоївка, жінка похилого віку.

-Містер Берелі напевно зголодніли з поїздки? – запитала вона, знімаючи наші пальта. Я зрозумів, що

вона – смертна, яка не володіє таємницею свого господаря: по-перше, не відчував її силуету, жаги сили, по-друге, вона спитала про їжу, але, скоріше всього, Адам також не хоче їсти, бо за всі три дні мого безсмертя я ні разу не зголоднів.

-Нам по мисці Вашого німецького супу, місіс Крекворк. Були б дуже вдячні, якби Ви приготували його за своїм старим німецьким рецептом, – відповів Адам.

Покоївка пішла.

«Дивно. Можливо, лише вартові не відчують голоду?» – подумалось тієї миті.

-Я не хочу їсти! – сказав Адамові.

-Я також, але це не заважає нам насолодитися тихим обідом.

-Але це ж безглуздо! Чи не краще перейти одразу до справи?

-Слухай, хлопче, – я засміявся від його слів. Він це сказав, ніби йому років п'ятдесят, хоч виглядав на двадцять п'ять максимум, – єдине, чого мені хочеться, окрім сили, – це спокій, а на навчання в нас є ціла вічність, принаймні років сімдесят точно.

-Скільки? – здивувався.

-Це жарт... Престон очікує тебе побачити ще не скоро, тому нам немає куди поспішати... Ходімо, покажу твою кімнату.

Ми піднялися на другий поверх цього великого замку на три вітальні, дві кухні, вісім спальних кімнат і троє ванних. Замок знаходився дуже високо над рівнем моря. Берелі казав, що тут цілорічно лежить сніг. Моя кімната була надзвичайно простора, на ліжку вмістилось би щонайменше вісім осіб. Взагалі все це набагато відрізнялося від того, що мав у гуртожитку, тому початок моєї подорожі заінтригував. Адам

сказав, щоб я прийняв душ і спускався до обідньої зали.

Усі меблі цього маєтку коштували чимало, вишуканий дизайн дивував простотою та легкістю сприйняття кожної деталі. Пообідавши й подякувавши покоївці за смачну страву, Адам розповів, що місіс Крекворк працює в нього недовго, а крім неї, за замком більше ніхто не доглядає, тому вона дуже цінна особа в його житті.

Ми спустилися до гаражу, розташованого під замком. Там знаходилися три машини, кожна з яких описувала певну епоху історії, прожиту господарем. Мене вразило, скільки часу вже Берелі є безсмертним. Ми сіли у чорний мерседес. Спустилися до лісу. Саме там, як казав Адам, проходитиме наше навчання.

Адам вів мене все глибше в ліс. Я насмілюся поставити питання, відповідь на яке цікавила ще у заповіднику:

-Ти сказав, що ми не маємо почуттів, але там, біля озера, я відчував лють і злість. Так чи ні?

-Це не ти відчував, а твоя сила, твоє прагнення позбутися її частинки. Вона ще не раз даватиме про себе знати, має над тобою владу. Ти її жадаєш, а вона прагне бути застосованою, – відповів він і додав. – До речі, безсмертні ще й холодом не переймаються, тому скиньмо свої пальта, відчуймо себе володарями пори року.

Ми зробили ще кілька кроків. Вийшли з лісу... Дійшли до одного з обривів гори, точніше, ми стояли на вершині обриву. Берелі вдихнув повітря на повні груди. Повітря було свіже, таке чисте, п'янке. З цього місця можна оцінити усю красу цієї гори, її велич. Мені було приємно стояти тут. У цю мить без жодних сумнівів я довірився Берелі. Тепер він мій наставник,

він навчить бути тим, ким мені призначено стати. Адам підійшов до краю урвища, роздивився по боках, випрямився, здалося, відчув якесь блаженство, потім повернув голову до мене. Він промовив:

-За мною!

І стрибнув з обриву.

***

Дивуватися нічому. Немає нічого надзвичайного у тому, що безсмертний стрибнув зі скелі. Єдине, що мене зацікавило: «Як він приземлився?». Я підійшов ближче до краю, подивився униз з обриву. Землі не бачив, лише чи то туман, чи дивний сіро-прозорий дим виднівся. Ситуація нагадувала мені момент, коли хотів впасти з даху високоповерхівки, щоб розбитися на смерть, ось тільки зараз падати доводилося з іншої причини. Я відійшов на шість метрів від краю обриву, аби розігнатися. Щось у голові промовляло, що так буде екстремальніше, захопливіше. Я набрав швидкість, щосили відштовхнувся від землі, підлетів десь на два метри уверх, а потім стрімко полетів головою униз. Думок абсолютно не існувало в ту мить, нічого не відчувало й моє тіло. Все видавалось просто й легко. Як казав, коли марив самогубством, «Стриб і все!»... Земля наближалася. Мені не хотілось впасти всім тілом додолу на такий шаленій швидкості, тому я з легкістю перекутився і приземлився на обидві ноги, трішки застрягнувши у ґрунті. На обличчі в мене з'явилася сором'язлива посмішка, як у закоханої школярки.

-Ну як відчуття, смертнику? – запитав Адам, який сидів на гілці сосни (він впав з обриву на те дерево).

-Невже ми з тобою стрибали зі скель, коли ти мене навчав? – запитав його з сарказмом, адже Адам

повчав мене смертного, а смертний би не вижив після такого.

-Але ти ж більше не здатен покинути цей світ, тому практику краще проходити таким чином, – посміхнувся він. – Приєднуйся до мене, залізь на гілку!

Я підійшов до сосни. З легкістю, застромляючи пальці аж у стовбур міцного дерева, викарабкався догори.

-Медитація – це засіб, який надасть тобі контроль над силою. У моменти люті, гніву та ненависті подарує шанс зупинитися. Так, саме шанс: вміння заглибитись у себе не гарантує тобі повного контролю...

-Але щоб розлютитися потрібно, щоб хтось тебе розлютив... – перервав Адама. Він плавно підняв руки доверху, заплющив очі, почав медитувати і продовжив:

-Чи щось. Тебе може розлютити усе, що не сподобається. Це наш недолік, – він підняв одну ногу й стояв іншою на гілці, тримаючи нею рівновагу, – повторюй за мною.

Я підняв руки догори, випрямив одну ногу горизонтально й заплющив очі.

-Прислухайся! Що ти чуєш? Що ти відчуваєш? Що коїться у твоїй голові? – запитав він.

-Чую... Нічого не чую. Я відчуваю спокій. Ні... Дещо інше... Щось... Не знаю що...

-Відчуваєш тривогу?

-Ні, дещо... дещо пригадую...

-Пригадуєш? Що ж ти пригадуєш?

Я дійсно спантеличився якоюсь музикою, тепер її чув і почав собі уявляти:

-Я бачу тебе. Ти дістаєш дивні блискучі кинджали і віддаєш мені... Ні, зачекай... Це я обрав кинджали, ти мені їх вручаєш... Я радію, ніби мені сім років... Ні,

мені і є сім років! – крикнув. Від свого видіння я втратив рівновагу. Впав з гілки на землю. Берелі спустився, простягнув мені руку:

-Підводься! – я встав. – Блискучі кинджали – це єгипетські тризуби, схожі на японські саї. Вартовий у ранньому віці обирає зброю, яка його приваблює, а я навчаю нею користуватися...

-І де ж мої кинджали? – здивувався, що вони ще не в мене. Ніколи не тримав їх у руках, принаймні в цьому житті, а з голови вони не зникали.

-Вони в замку, не хвилюйся так, з ними нічого не трапиться. Я їх тобі поверну, – заспокоїв мене Адам. – Ходімо покажу ще одну річ.

Я йшов за ним. Ми опинилися біля невеличкого замерзлого озерця. Берелі наказав йти на середину озера. Він зупинився, оглянувся і сів на лід, схрестив ноги, поставив лікті на вистовбурчені коліна, доторкнувся великими пальцями обох рук до вказівних, заплющив очі і ось так сидів. Що ж було робити, я повторив за ним.

-Спробуй віднайти місце, у якому тобі буде затишно, в якому б найменше огортало прагнення сили! – промовив він. – Не думай ні про що, лише про задоволення, яке зовсім не повинно стосуватися сили.

-Добре, – згодився.

Але як не намагався, у мене не виходило. Ми просиділи на озерці днів зо три ось так медитуючи, але ніякого місця, де б мене не переслідувала у думках сила, не знайшов. Проте я відчув, у чому полягає задоволення від медитації – ти лише наодинці з собою прагнеш віднайти свою сутність! Берелі казав, що поки не віднайду цього «безсилового» місця спокою, ми не будемо продовжувати. Тому так кожного разу по днів три протягом цілих двох місяців ми чи то

медитували на гілці сосни, чи посеред озера, чи в підвалі його замку, чи навіть просто у льодяній воді озерця, занурившись у неї з головою. У воді чомусь було сконцентруватися найлегше: хоч ми й не дихали, але роздуми не залишали нас, вони ставали більш глибокими. Крім того, Берелі розповідав мені, що найкраще в безсмерті те, чого ти не помічав, коли був живим. «Наприклад, їжа для нас тепер не основне джерело енергії, але лише зараз можна насолодитися кожним шматочком обіду, не поспішаючи. Можна відкривати для себе кожного дня дещо, що ти не помічав, будучи смертним... Павука, який звив собі сітку в кутку кімнати. Можна спостерігати, як квіти вітають ранок й тягнуться до сонця, як падає роса, як пташки в'ють гніздо... Як вміють радіти люди й як вони вміють страждати. Саме тепер ти ніколи не втомлюєшся пізнавати світ, тобі дана така можливість, тому гріх нею нехтувати!» – казав учитель.

Я почав наслідувати Адама: отримував насолоду від снів, у які поринав ледь не кожні три дні. Бувало, ляжу на сніг та й качаюся по ньому, як маленька дитина. Заплющую очі й уявляю, як літаю між хмарами. Чого тільки не уявляв. Мене усе дуже цікавило, ніби я шестирічний хлопчик з купою питань про природу, людей, різні незрозумілі явища. Та Адам, так би мовити, знову повернув туди, звідки почалося моє безсмертя.

Одного дня ми з Берелі медитували на озері й зробили невелику перерву. Він неохоче розпочав свій монолог:

-Я знаю про вартових усе, ледь не кожне ваше життя, тому буде справедливо, якщо ви знатимете про хоча б одне моє. Я розповідав про нього попереднім шістьом учням, тому й тобі маю розповісти.

-Ти мене заінтригував!.. Так тяжко зітхнув! Тобі неприємно про це розповідати? Чи, я так гадаю, історія буде невеселою?

Побачивши, як обличчя вчителя зблідло, я замовк від раптової незручності.

-Невеселою... Я народився в місті, в якому живу на даний момент, але було це більше тисячі років тому. У той час люди не мали таких можливостей, як зараз, не було високих технологій, не було ще й навіть електрики. Був жахливий поділ людей на різні стани, класи... Єдине, що не змінилося в людях від тих часів, це почуття незасміченого кохання. Кохання... Кохання – це найпрекрасніше, що є у житті смертних, воно зігріває в скрутну хвилину, воно жевріє в серці, коли все навколо стає похмурим. Батько мій був одним з королівських лицарів, мати – дочкою знатного пана. Мені було призначено стати писарем при дворі багатого дворянина. Я найсумлінніше навчався, докладав невимовних зусиль, щоб мати все, що запланував мені батько. Закінчив навчання у дев'ятнадцять років. Я працював тим... Нікчемним писарем. Був сонячний день. Мені потрібно було купити нові чорнила для роботи. Виходячи того дня з канцелярської крамнички, я й не думав, що прекрасне почуття охопить зненацька. Біднячка набирала воду з криниці, а я підійшов до неї – так вона мене чарувала своєю дитячою сором'язливістю, наполіг на своїй допомозі. Вона зашарілася, але люб'язно прийняла мій намір... – голос Адама робився все тихішим, а очі дивилися кудись у безодню. – Так зародилася наша любов. Кожного дня після моєї роботи ми зустрічалися у романтичному місці, як от під яблунею, чи то за містом у ліску. Ми не могли насолодитися нашими ніжностями. Ми вирішили тікати з городу, в якому

наші стосунки не мали продовження через походження роду кожного. Мали це зробити таємно, щоб ніхто не довідався. Час було призначено – ніч влади молодого місяця, середина зими. Але я не знав, що народжуся заново за день до тієї ночі. Безсмертя отримав, коли спускався з міського базару: я послизнувся на замерзлій калюжі і вдарився головою об землю. Тоді ще не помічав, що моє серце вже не билось. Всі мої попередні життя не давали ще про себе знати, не пригадувалися. День втечі настав. Досі, маючи принцип шанувати своїх батьків, я не втримався, розповів їм про свій план, який не можна змінити. Вони розлютились, вони так довго виховували мене не для того, щоб я змарнував своє життя на «селючку», вони закрили всі двері й сказали, що не відпустять нікуди, зачинять у кімнаті дев'ятнадцятирічного хлопця до тих пір, доки він не схаменеться, одумається. У кімнаті нас було троє. Пам'ятаю, як лють огорнула мене вперше. Я почав кричати на батьків, казав, що вони не можуть зупинити мене. Сварка перейшла у протистояння двох армій – мама з татом і я. З криками «Як ти смієш так чинити?» й сльозами на очах мати дала мені ляпаса... Ось тоді вперше не зміг себе контролювати, батьки не дозволяли зробити того, що безумно хотів, зробити те, що я поставив собі за мету, за найпершу ідею. Я схопив маму за шию і за долю секунди зламав її однією рукою. Відпустив її... Бідолашна впала на землю. Підбіг батько й схилювся над її тілом, яке вже не дихало. Не встиг він підвести свої очі на мене, як я різко вдарив його кулаком по голові... На землі вже лежало два трупи... Я навіть не задумався над тим, що скоїв. Взяв сумку з зібраними для втечі речами, відправився на місце зустрічі з коханою. Побачивши її образ, щосили біг, аби обійняти мою безцінну красуню.

Я схопив її так міцно, що в неї затріщали кістки. Вони зламалися. Судини розірвалися від тих моїх обіймів. Вона померла. Я відпустив її невинне тіло й години дві роздивлявся ті криваві рани, які не могли вже загоїтися... Не відчував у той момент абсолютно нічого. Розуміння, що зі мною щось не так змусило мене бігти хоч кудись, подалі звідси. Так я натрапив на силует одного безсмертного. Він пояснив, хто я і на що здатен... Саме з того моменту я почав шукати спосіб не давати силі владу над собою й досі не знайшов цього ідеального методу.

На цьому Берелі закінчив свою розповідь, а я ще довго не міг вгамуватися: «Як це можливо – вбити найрідніших тобі людей і не відчутти нічого?.. Якщо в нас, в безсмертних, немає почуттів, то може ми не люди?... Тварини? Невже ми становимо загрозу для смертних?.. Тоді як ми можемо їм допомагати?.. Як нелюди можуть допомагати людям? Як можливе наше співіснування?» Думок в голові все більшало, особливо таких, які спонукали запитати в Адама, як він гадає, що здолало в ньому здібність відчувати і чому він живе у місті, яке вічно нагадуватиме йому про цю страшну болючу подію. Та я не ставив йому ці питання – не хотів напосідати. Натомість мовчав, а він лише похилив голову, дивився у землю. Я з усіх сил намагався відчутти жаль до нього, до того, що він пережив... Але не відчув. Вперше, будучи безсмертним, у мені прокинувся якийсь смуток, але чи був то він. Це почуття було штучним, ніби воно виникло, бо так було потрібно в даний момент.

Минали місяці, а я щодуху намагався знайти місце, яке відволіче від думок про силу... Я знайшов його, принаймні гадав, що знайшов. Була весна. Занурившись прохолодного вечора повністю у свій сон, я

побачив щось надзвичайно ніжне, завжди веселе й безтурботне. Побачив місце сповнене приємними несподіванками та здивуваннями, втіхою та пустощами. Кожен з нас там був. Був час, коли наслідки наших дій сприймалися як непосидючість чи звичайна дурість. Дитинство... Уві сні я поглянув на себе маленького, ще такого необізнаного, мені було чотири роки. Я літав у казках між злими драконами і добрими чарівниками, мружився, коли дракон дихав полум'ям та радів фокусам чарівників. Раптом я, такий беззахисний, опинився в цілковитій темряві. Я зник, більше не з'являвся в чарівному світі, де всі оповіді закінчуються бенкетами, невимовним щастям їх героїв. Я зник з оселі мрій, та про це ніхто не знав. Ніхто не турбувався про мене, а я так хотів, щоб хоча б хтось звернув увагу, щоб хтось пригорнув мене і сказав, що поверне у той світ назад. Роздумуючи над своїм сном, знайшов у ньому непрозорий натяк. Вбачав у маленькому собі кожну людину на землі, яка живе задля здійснення своїх мрій. У неї ніхто не має права забрати її найдорожчий скарб – життя. Її ніхто не має позбавляти можливості бути щасливою, позбавляти найціннішого – почуттів.

Як вартовий, у майбутньому я буду допомагати людям. Вважав, що буду їх захищати, берегти від недуг. Марив цією думкою про захист, і жага сили залишала мене. Не зовсім залишала, вона десь вдало ховалася, аби не зникнути взагалі з моєї голови. Наступного дня ми медитували з Адамом у підвалі, і я, переконавшись, що моє місце спокою (де мене не чіпає сила) це уявлення себе дитиною, яка відчувається так чудово й затишно у світі казок, я порушив сеанс самозаглиблення Берелі, викрикнувши:

-Я знайшов!

Він розплющив очі і запитав:

-Що?

-Місце, у якому мені затишно й думки про силу відходять на дуже далекий задній план.

-Справді?

-Так! Коли уявляю його, то переймаюся іншим... Звільняюся від манії могутності.

-Ти впевнений у цьому? – знову перепитав Берелі.

-Так! Це місце таке безтурботне, змушує замислитися над пошуком самого себе, у ньому я не відчуваю розгубленим. У ньому мушу існувати, бо не хочу його залишати!.. У ньому ніби не маю іншого вибору.

-То це чудово! – вигукнув Берелі. Він підвівся. Підійшов до свого ящика з інструментами. Перебираючи в ньому ключі, промовив далі:

-Тобто це твій ідеал, твоє найдорожче бажання?

-Так!

-Чи зможеш ти згадати про нього, коли виникне нагальна потреба застосувати силу?

Я замислився і з невпевненістю промовив:

-Думаю, що так...

-О... То ти лише думаєш?

-Ні, зможу! – набравшись рішучості, сказав я.

-Добре, тоді сиди на підлозі там, де сидиш, не підводься, не рухайся й спробуй не опиратися ні за яких умов, добре?

-Гаразд, – здивовано промовив.

Адам витягнув молотка й кілька здорових гайкових ключів з ящика. Він наближався до мене, я б сказав, навіть підкрадався, у його очах горів якийсь запал, то було щось на кшталт погляду хижака, який прямує до своєї жертви. Своїм інстинктом сили я відчув з його боку ворожість і вже хотів підвестися й прилаштувати в ньому його зверхність. Але не зробив

цього... Я зрозумів!.. Це було випробування, на якому я мав показати, що дійсно знайшов у собі дещо, що відволіче мене від сили. Я спершу отетерів, а потім почав думати про політ у країну мрій, про веселих чаклунів, почав заспокоюватися.

Перший удар по голові Адам завдав молотком. Інструмент від зустрічі з моєю довбешкою лише розлетівся на друзки. Звичайно, від потужності удару я вже валявся на землі, а не сидів. Болю не відчував, шкіра не посиніла, не зазнала жодних змін, тому єдине що стривожило мене – думка про відплату, якої я хотів завдати за таке зухвальство, за те, що хтось посмів зі мною так себе поводити. Я знав, що то в мені промовляє сила, тому ще дужче пірнув у «свій світ дитинства». На моєму обличчі спостерігалось, як тяжко мені дається боротьба з інстинктом. З інстинктом – не з Адамом. Я мружився, кривився, заплющував і розплющував очі. З усіх сил намагався не піддаватися провокаціям Адама, але він, вочевидь, поки не мав жодного наміру приглушити своє бажання перевертати мене на землі ногами й гамселити залізними ключами. Коли всі ключі вже зламалися, Берелі схватив мене однією рукою за ліву руку, іншою за ліву ногу і жбурнув у стіну. Дякувати, що місіс Крекворк мала сьогодні вихідний і не перебувала у замку, бо подумала б, що в підвалі почався землетрус. Я відчував, як в Адамові накопичується ще більше ворожнечі. Не відповідати силою на його силу ставало все важче. Він схопив мене рукою за горло і дивився мені в очі з жагою розірвати мене, а я боровся зі своїми думками про силу, які прагнули увірватися в «світ мого дитинства». Берелі поставив мене на ноги й ударом своєї ноги мені у груди відправив знайомитися з іншою стіною підвалу. Я впав обличчям дотолу і вже не ворухився,

як зовсім раптово припинив відчувати агресію з боку Адама. На мить здалося, що я подужав своє прагнення сили, бажання помсти на стільки, що вже й не відчуваю його з боку Берелі. Але як виявилось, Адам самотужки зупинив своє прагнення відчайдушно гамселити мене. Ось так невимушено взяв і зупинив, за долю секунди він перетворився з навіженого, оповитого думкою про силу, на спокійного хлопця. Він підійшов, допоміг підвестися й промовив:

-Це було неперевершено. Дивовижна витримка. Тепер вірю тобі, ти насправді знайшов свій закуток...

-Так розумію не було іншого способу переконатись у правдивості моїх слів! – перервав його, струшуючи фарбу з одягу, яка прилипла після поцілунку зі стіною.

-А чому б і ні. Це просто й легко, – посміхнувся.

-Подивись на що перетворився твій підвал!

-Нічого, в мене так багато часу зробити ремонт... Вічність! – зухвало промовив він. – Ну що ж, думаю тепер ти готовий жити серед людей.

-Як це розуміти?

-Всі місяці, що ти живеш у мене, будучи безсмертним, ти бачив зі смертних лише мою покоївку. Місіс Крекворк – добра жінка, віддана, не прагне повчати, не гнівається, тому з нею легко спілкуватися. Але там у світі багато інших характерів, люди можуть на тебе неважно зиркнути з-під лоба чи промовити зайве слово, яке тобі не сподобається, ти розгніваєшся, твоя лють може завдати шкоди невинним перехожим. Саме тому було так важливо знайти річ, яка тебе заспокоює й не дозволяє знавісніти. Завжди пам'ятай це! Згадуй про своє місце спокою якомога частіше!

-І що ж далі?

-Сьогодні більше нічого. Ми потрудилися на славу. Завтра поїдемо у місто й проведемо гарно час, погуляємо, поспілкуємося з моїми знайомими. Будемо відпочивати. Будемо розважатися.

Ми піднялися з підвалу до вітальні, Берелі дістав зі стелажу книгу, сів у крісло, був хотів читати (він багато читав), але я ще в нього дечим поцікавився:

-У підвалі... Як ти так швидко звільнився від думок про силу? Що змусило тебе різко облишити бити мене?

-Я ж не перший рік безсмертний. Досвід і тренування. Ось і все! – відповів він.

-Зрозуміло.

«Теж так хочу!» – подумалось. Я пішов у свою кімнату, та самотійно, вже без Адама, медитував аж до самісінького наступного ранку.

***

День, коли я знову знаходився серед живих, виявився шаленим на нові відкриття. І перше зробив відразу, вийшовши з Адамової машини на центральній вулиці його рідного містечка. Він привіз нас туди о десятій ранку. Вулиця кишіла людьми. Був вихідний. Взагалі Адам казав, що всі відзначали свято нового дня чи щось на кшталт того. Погляд чоловіка, який мимовільно на мене подивився, лишень подивився, бо дещо шукав на вулиці. Він був нетутешнім – тримав у руці клапоть паперу схожий на карту... До чого це я?... Так ось, його погляд не сподобався мені, мене розгнівало, що ця особа, яка не має ніякої могутності, яка не в змозі заподіяти мені жодної шкоди, наділена можливістю жити на Землі. Так! Нехтував тим, що чоловік не володіє силою, яку маю я. Божевільні думки суперечили роздумам про захист людства, про роль

безпеки суспільства у моєму місці спокою. У ту мить мені здавалося, що не варто перебувати на цьому світі, якщо ти, простий смертний, навіть не спробуєш ніколи мене, такого міцного й нестримного, здолати, а якби й спробував, то помер би без вагань. Адам помітив мій задумливий погляд:

-Вони такі беззахисні!

-Люди?

-Так... Саме тому їх треба обороняти!

-Але чому ж тоді мені хочеться...

-Позбавити його життя? – продовжив моє речення Адам, кивнувши головою у бік чоловіка з мапою. – Це оманлива думка. Згодом вона... Еволюціонує... Зараз ти мислиш найпростішим чином. Усі думки сконцентровані на силі, тому й не цінуєш безсилля інших. Але з плином часу зрозумієш, що кращого життя, ніж смертне не існує.

-Чому це? Безсмертя що, гірше? – збентежився.

-Я ж тобі сказав – сам зрозумієш. Я не можу тобі насаджувати своїх роздумів. У тебе повинно бути своє бачення. Воно з'явиться, не хвилюйся.

Але на той час я в це не вірив. «Що може бути краще, ніж бути могутнім безсмертним?»

Адам провів мені екскурсію містом. До другої години дня ми дісталися центральної площі. Зібралось дуже багато людей, всі бурхливо викрикували різні привітання на честь свята. Мені це дуже не подобалося, злило. «Чому вони радіють, вони ж колись помруть і, що далі, от що?» – бентежило питання, але звідки воно виникло, яка йому причина, так і не збагнув.

-Стримуй себе! – надоумив мене Берелі, відчувши мою ворожість.

Стримувати себе було легко, ніхто ж в мене не кидався інструментами, не дубасив ногами. Адам

розповідав про історію площі, що вона зазнала багатьох архітектурних змін, але я його не слухав. Адже наступна думка, яка виникла: «Я б спромігся розгромити це містечко за чотири дні! Можливо, й швидше...» Але навіщо мені це здалося не розумів. «Звідки в голові з'явилася така ідея?.. Напевно, сила спонукає про таке мислити».

-Адам, здається, я почуваю себе недобре, – прошепотів до нього.

-Ти прагнеш кудись застосувати свою потужність, звільнити енергію. Але потрібно боротися. Тут твоє місце спокою мало чим зарадить, переконай себе, що ти здатен стримуватися від використання сили в моменти, коли навіть її не потребуєш!

Я переконував себе, як міг, переконував, що можна обійтися без сили, без її застосування, але сам у це не вірив. Дивним здавалося, що хоча й не вірив, але силу застосовувати у той момент не хотів, я її ніби відштовхував, не сприймав. І це було надзвичайно, здавалося, що я її контролюю.

Залишивши площу, ми подалися до якогось шинку. Зайшовши у приміщення, підійшли до барної стійки. Адам привітався з барменом. Він познайомив мене з ним, розповів, що це його найліпший друг. Бармен Енді був смертним років тридцяти. Я не йняв віри, як найліпшим другом безсмертного може бути людина. Енді був дуже радий зустріти Берелі, адже вони «вже так давно не бачилися». Адам розповідав про своє відрядження, про іноземні вина, він казав, що більше ніж півроку керівництво змушувало його слідкувати за виробництвом напою на якійсь фабриці. Я здогадався, що Берелі бреше йому, ці півроку він навчав мене концентруватися, самозаглиблюватися. «Енді не знає, ким насправді є Адам». Берелі відреко-

мендував мене як свого кузена. Вони з барменом ще довго ділилися враженнями про час, який не бачилися.

Доки вони спілкувалися, а я сидів біля них мовчки, мене зацікавили люди, які перебували у шинку і розпивали горілчані напої. Вони розмовляли, сміялися, пили за чиєсь здоров'я. Гидко було дивитися, я počував себе незручно. «Вони п'ють, а я – ні? Я теж хочу, тим паче випивка – мої колишні ліки від будь-яких проблем!» У цю мить, ніби читаючи мої думки, Адам попросив Енді налити нам рому. Я так давно не пив нічого алкогольного, аж від самісінької своєї смерті. Я підніс склянку до вуст, зробив ковток. Смак був той самий – я згадав його, але напій ледь п'янив, легка запаморочливість натякала, що на безсмертних алкоголь не має такого впливу, як на живих. Усвідомлення цього нового факту мене трохи засмутило.

-Ну як тобі? – запитав Адам про ром. – Приємний смак, чи не так?

-Так, шкода що я вже не зможу ніколи насолодитися ним сповна! – відповів йому. «Він знає про що говорю – не зможу напиться до забуття».

-До чого це він? – здивувався бармен.

-Каже, що ром вже не той, який був колись... – відказав йому Адам.

Вдосталь наговорившись із барменом, ми з Адамом вийшли з шинку. Пішли по вулиці міста туди, де Адам мав намір щось показати. Берелі розповів мені про Енді. Розказав, як вони познайомилися і навчалися разом на курсах виноробів, як товаришують, допомагають один одному, обговорюють повсякденне життя. Берелі розповідав і розповідав, потім зупинився, сказав, що нам потрібно перейти через провулок. Саме там він мав дещо показати. Ми вийшли з провулку, я знову побачив багато людей. Люди сиділи

на лавках. Вони нічого не кричали, уважно слухали. Вони дивилися на стару дерев'яну сцену, мабуть, змайстровану не професіоналами, на якій відбувалося незвичайне дійство. До мене долинули слова акторів, які на ній виступали. Вони співали, читали вірші, танцювали, відтворювали веселі сюжети п'єс. Я зацікавився, почав придивлятися уважніше. Акторами були діти, їх було дуже багато. «Діти, вони такі беззахисні, вони зовсім ще не мають ворожості ні до кого». Там були дітлахи і чотирьох, і дванадцяти років. Всі мої попередні безглузді думки про неміч смертних зникли, в голові постала картина цих дітей. Саме тепер я по-справжньому відчув, що мій обов'язок є захищати людей, адже вони захищають найдорожчий скарб у житті – своїх дітей, а може й не своїх, але захищають їх усіх.

Хлопчики й дівчатка підстрибували, чого тільки не робили маленькі невинні створіння. У їхніх очах виднілася надія. Їхня мова була трішки незграбна, вони хвилювалися на сцені, іноді губилися у репліках... Раптом всі глядачі почали аплодувати, а я й не помітив, як вистава закінчилась. Але нічого, бо це ще не фінал, це лише частина вистави закінчилась. Антракт.

Поруч мене стояв Адам, який також плескав у долоні.

-Як відчуття?

-Такі... Чисті?! – здивувався.

-Скажімо, приємні й невинні? Так?

-Так. Віднайшов новий обов'язок – оберігати смертних.

-Бо вони мають дещо цінніше, ніж безсмертя?

-Вони мають можливість знаходити цілковиту втіху у очах своїх дітей, – відповів.

-Так, вони мають спокій...

Трішки помовчавши, Берелі додав:

-Всі ці діти – сироти... Вони проживають ось у тому триповерховому будинку.

-Сироти? Так багато? – мені стало не по собі, поверталась огида до людей, але це була моя огида як смертного, а не як могутнього.

-Так. Щомісяця у цей день вони тішать людське око різними виставами. Вони не мають радощів у житті, але так радіють на сцені... Подивись на них... Маленькі актори... Такі безпорадні! – Адам простягнув мені до рук папірець, я розгорнув його. Насправді то був виписаний чек на п'ятдесят тисяч фунтів стерлінгів для дитячого будинку «Сцена». – Біля сцени стоїть жінка з корзиною, бачиш? Віднеси папірець їй і кинь до корзини.

Так і зробив. Вчинок нагадав мою пожертву перед тим, як мав скоїти самогубство. Та цього разу дівчина вже років шістнадцяти, яка стояла біля жінки з корзиною, подякувала мені, посміхнулася, сказала, що лише людина з душею так чинить – дасть хоч якусь милостиню нужденному. Це викликало в мене гордість за себе, бо я вже не людина. А чи є в мене душа – то інше питання.

Я повернувся до Берелі. Ми додивилися виставу. Так, як надворі вже темніло, я подумав, що настав кінець нашої сьогоднішньої подорожі.

-Я ж тобі обіцяв учора розваги!

-Дійсно! І як ми будемо веселитися?

-Побачиш!

-Знову сюрприз? – запитав, проте не почув відповіді. Берелі лише повернувся спиною і попрямував убік свого автомобіля. А я за ним.

***

Адам віз нас далеко-далеко за місто. У машині він мені прояснив:

-Енді Кернер – сирота. Вперше його побачив на одній з тих вистав, яку ми з тобою сьогодні відвідали. Йому було вісім років. Погляди маленького хлопчика на світ робилися дуже похмурими. Його батьки не були мертвими, як у інших сиріт, вони покинули бідолаху у притулку, коли тому виповнилося п'ять років. Деталей, чому так відбулося, не знаю. Але коли я його зустрів, запрягся змінити його ставлення до навколишнього. Дізнавшись, що він має намір вступати на виноробні курси, я й собі туди подався. Кожного дня протягом трирічного навчання якоюсь старою маленькою дрібничкою, яка мала цінність для інших людей – чи то пензель для маляра, чи фотокартка правнуків для бабусі – я намагався його здивувати, розповідав історію цього предмета, доводив, що у світі існує багато прекрасного, заради чого варто існувати, чому варто радіти. Так захопився, що ми стали друзями. Але далі товаришувати буде небезпечно. Я не старішаю, скоро він це може помітити. Я й раніше так робив з іншими людьми – розкривав дивовижність смертного життя, аби вони не гаяли часу на постійні скигління. Це ніби одне з моїх хобі... Проте у цьому випадку ще й заприятелював з людиною. Так не правильно.

-Що ж ти зробиш, аби він не довідався про твою таємницю?

-Зникну з його життя, не потраплятиму йому на очі. Люди, які знають про нас, бояться нашої непереможності!... Не потрібно, щоб таких людей ставало більше.

Ми їхали довго, тому ще багато що обговорювали:

-Коли ти мене зустрів, казав, що вартові мають надприродну силу. Яку саме? – запитав у Берелі.

-У кожного вартового своя. Дивуюся, як твоя досі ще не дала про себе знати... Це взагалі-то дивно... Але не хвилюйся, вона неодмінно з'явиться, ти навчишся нею керувати, застосовувати у потрібні миті... І в непотрібні! – засміявся Адам. – Зустрівши інших вартових, зрозумієш, що це не просто надприродна здібність – це дар, яким можеш насолоджуватися і ділитися своєю насолодою з іншими...

Берелі відповів на моє питання, я поставив ще одне:

-Ти знав, яким я був у попередніх життях?

-Розгубленим хлопчиною... Але дуже відповідальним! Коли ти ставив щось собі за мету, то не відступав. Пам'ятаєш, ти хотів здати залік перед смертю? – я кивнув головою. – В одному з попередніх життів ти вчився на архітектора. Змусив себе спочатку доробити проект спорудження фонтану, який мав подарувати на річницю весілля своїм тодішнім батькам, а потім збирався випити щурячої отрути... Але не насмілювався отруїти себе. Натомість після невдалої спроби покінчити з життям, ти, йдучи по дорозі до церкви замолювати свої гріхи (бо був віруючим), провалився у каналізаційний люк і розбився. Твоє тіло знайшли через три дні після того.

-Виходить, що цього разу, коли я хотів покінчити з собою, все ніби трапилося так само, але за інших обставин?

-Виходить так, та на цей раз ти ще й подарунок отримав – вічність, – відповів Берелі.

Адам зупинив автівку на дорозі посеред селища. Воно було якимось незвичним. Порожнім. Світло в людських домівках не світилося. Час був пізній, але в

таку пору ще не сплять. Селище було покинутим. Жодної живої душі тут не чулося. Ми вийшли з машини. Адам подався відкривати багажник. Він витягнув з нього щось загорнуте у ковдру, щось невеличке. Предмет у ковдрі заінтригував. Берелі підійшов до мене, віддав мені таємну річ.

-Ось від мене тобі подарунок! – промовив він.

Я розгорнув ковдру. В ній побачив те, чого так чекав... Мої кинджали, моя зброя... Моя навіки... Назавжди... Без неї не можу себе уявити. Я обійняв кинджали – два металеві знаряддя всевладдя, витончені гострі вбивці. Ще більшу любов до них відчув, коли згадав... Згадав одне зі своїх попередніх життів. Згадав, як Адам мене навчав користуватися моїми символами вічності. Згадав, що вчитель казав мені про силу, про могутність, про обережність, про зброю, про спокій, про усе на світі.

-Адаме, я згадав! Згадав! – аж підстрибував від щастя. Чи то від чогось, що нагадувало щастя, безсмертні ж не відчують нічого.

Берелі лиш тішився тими моїми словами. Я ви-стрибував перед ним, крутив у руках кинджали, міг ними таке виробляти, що захоплення від того викликало відчуття потужності, захоплення від вправності зі зброєю збуджувало думки про мою дужість і міць. Міг тримати у рівновазі кинджал, коли його кінчик лише стояв у мене на пальці. Вертів ними, підкидував, виробляв різні фокуси. А сила все підступала і підступала. Раптом я з усієї дурі розмахнувся зброєю і запустив її прямісінько у одне з дерев на вуличці, на якій ми знаходилися. Я випроменив частину сили із себе, вона ніби з мене вийшла з ось тими кинутими кинджалами, передалась їм, та при цьому я не відчув

ніякої слабкості від її втрати, від втрати частиночки сили. Все було як завжди – нічого не відчував.

Берелі після мого влучання в дерево – кинджали аж застрягли у стовбурі – підійшов і поцікавився:

-Ти пам'ятаєш дорогу назад до замку?

-Так.

-Я чекатиму на тебе там завтра зранку.

-Що? – здивувався. – Я що, залишуся тут сам?

-Селище – ще один подарунок! Тут давно ніхто не живе. Ти можеш випустити тут пару!

-Випустити пару?

-Не стримуй себе, насолодися силою! Розгори селище! Використай усю свою енергію, відчуй свою зброю, перевір її у дії! Кинджали зроблені з надзвичайно міцного металу. Сьогодні можеш не стримуватися. Іноді потрібно звільняти свою сутність, давати силі свободу, не накопичувати її. Випускати. Тому розважся добренько сьогодні. Добре?

Я був зацікавлений у тому, що говорить приятель. Він говорив правду. Дуже тяжко стримувати силу, тим паче вона ніколи нікуди не зникає, завжди з тобою. Очевидно, що тримати її у собі вічно не вийде. Я трішки подумав і відповів:

-Мені вистачить й трьох годин, щоб знищити усе тут доценту!

-Тоді починай, – Адам сів назад до автомобіля, завів його, щоб поїхати, залишити мене наодинці з селищем і з кинджалами, а я лиш устиг сказати:

-Дякую! – і побіг руйнувати усе довкола.

Адам поїхав.

Усі ці будівлі такі мізерні, мені здавалося – крихкі. Я стрибав з однієї на іншу, пробивав їхні стріхи кулаками, трощив вікна, виносив двері. Метав свої кинджали у різні боки, влучаючи у наперед собою ж

поставлені цілі. Адам колись навчив мене бойовим мистецтвам, колись – у тому минулому житті. Тому я знову використовував ці техніки та прийоми, аби зносити стовпи, ламати огорожу. Тепер більше ніколи не забуватиму навичок збивати свого противника з ніг, затьмарювати йому розум – незвичне мистецтво бою, якого колись навчався. «Тепер це не спогади – це моє життя, одне з них, не хтось чужий у голові мені розповідає про якісь події – це я той, хто пережив їх! І я знаю все про себе! Про своє бажання сили, про сутність безсмертних». Від того свого знання мені все більше хотілось нищити усе довкола, розбивати споруди у цьому закинутому селесці, легкими рухами прибирати усе на своєму шляху. І це звільняло мене, розслабляло. Настільки розслабляло, що знищивши усе, я впав і заснув.

Прокинувся уранці на пухкій зеленій траві. Підвівся. Оглянувся. Побачив, що на місці, де ще вчора було селище, тепер пуста! Не був здивованим, що я можу таке зробити. Озирнувся на всі ті уламки будівель ще раз і швидко помчався назад на гору, до Адамового замку.

Прибіг до нього десь біля одинадцятої ранку. На мене чекав Адам із валізами. Він клав їх до багажника одного зі своїх автомобілів. Я підійшов до нього:

-Ну що ж! Ми з тобою їдемо до твого майбутнього дому! – сказав Адам.

-Ми їдемо до інших вартових?

-Так! До них і до Престона. Я не думав, що ти згадаєш про своє попереднє життя вчора, але так ще краще. Тепер ти готовий до свого призначення. Тому приймай душ і переодягнися! Дорога буде довгою.

«Нарешті!» – подумалося. Побачу тих, хто такі ж як і я! Мене цікавило, які вони, які в них надприродні

здібності, як вони мене сприймуть і що подумають про свого нового товариша. Вартові – нова загадка! Я прямую до них, стану частиною їх світу, ця частинка стане також і моїм життям.

Того дня, двадцять п'ятого листопада, я не помер – я відродився! Знайшов правду, яку більше ніколи не відпущу, нікому не віддам! Безсмертя! Вартові захищають людей, і я – один з них! Нарешті дійсно відчуваю себе корисною частиною світу, створеним для нього, а він – для мене! Я буду керувати ним, принаймні намагатимуся! Тепер я – не безнадійний клопоть нашої планети, я – могутній титан! Всесильний вартовий!

∞ Вартові

Ми їхали в автомобілі Адама зо три години. Берелі віз нас до аеропорту. Він не казав, куди летітимемо, не називав країну чи навіть континент, до яких попрямуємо. Адам зберігав притаманну йому таємничість і загадковість. Це знову мав бути сюрприз. За останні півроку я звик до його приємних несподіванок та й не існує безсмертного, якому б вони не сподобалися. Ці подарунки... Всі вони мають спільне – звільняють від думок про могутню силу. Але все-таки допитливість мене вбивала, не залишала, накопичувалася. «Досить йому зберігати таємничість, досить морити здогадами, постійно знущатися! Це останній раз Берелі манить мене загадками! Більше йому не дозволю!» – лунало у думках.

В аеропорту Адам не купував білети. Ми не проходили митницю. Він приготувався до цього дня заздалегідь. Нам лише довелося вийти на вулицю до

злітної смуги. Ми не летіли на борту пасажирського лайнера – нас очікував приватний літак з логотипом «Сетер» на крилі. «Сетер... Я вже десь чув цю назву... Так... Згадав! Це відома у світі компанія з виробництва сучасної зброї». Друзі розповідали, що їхні численні підприємства розташовані у кожному куточку Землі. Жага дізнатися, чому ми летіли літаком цієї компанії розривала. Але як би довго не просив Адама відповісти на мої питання, відповідь завжди буде однакова: «Ти сам усе побачиш і сам про все дізнаєшся!» Тому я просто сидів мовчки у м'якенькому сидінні, насолоджувався, якщо так можна сказати, терпким на смак вином, що розносила по салону стюардеса, слухав через навушники музику з mp-3 плеєра.

Доки я у своїй розповіді дістаюся місця призначення, час нам познайомитися ще ближче. Саме тепер можу впевнено розповісти, який я став насправді. Згадане попереднє життя перевернуло мої погляди. Разом зі спогадами прийшла впевненість, рішучість, навіть якась байдужість до усього навколо. Адам був чудовим наставником. Час, який провів, вивчаючи новий для мене світ, змінив мене докорінно, як у фізичному плані, так і в моральному. Перебуваючи в замку Адама, моє тіло набуло спортивного вигляду, на обличчі зникли прищі, які залишилися від смертного життя, волосся стало темнішим і міцнішим, воно продовжувало рости, але дуже повільно. Тіло моє стало смаглявішим, всі його недоліки, шрами, недолугі родимки, плями, вони зникли. М'язи зробилися пружними, кістки еластичнішими. Очі в мене тепер якісь виразніші, дивлячись у дзеркало ніколи б не здогадався, що вони мої. Символ на шиї, символ нескінченності нагадував просте й незвичне татування, проте це означало набагато більше – безцінний

знак величності. Я сам собі почав подобатися. Одягався вже по-іншому, як Адам, вишукано. Міг одягнути навіть дорогий костюм з гардеробу Берелі – у ньому почувався елегантно, так, ніби це вбрання призначалося мені, це був мій новий стиль. Смертні вже не належали до мого світу, тому відчував від них незрозумілу ворожість, бо їх кількісно більше, ніж нас – безсмертних. У мене з'явився інтерес до людських почуттів, я ж бо їх не мав. «Що приховують посмішки смертних? Що таке кохання?» Відчуття сили вже не відіграло в мені домінуючої ролі, воно стало маленькою моєю частинкою, ми з ним намагалися жити у злагоді. Ось так всього лише за півроку й ту ніч, за яку я згадав повністю Адамові уроки, ім'я Версель Томпсон лунало шанобливіше. Безсмертний з таким ім'ям здатен на все!

«Я неповторний і незнищений!»

У літаку спромігся трішки подрімати. Коли я прокинувся і визирнув у вікно, побачив, що ми вже приземляємося. Місцина була доволі гарна, з виходом до океану. Я поглянув на Адама. Він мене привітав:

-Ласкаво просимо до Сіднею!

-Австралія?

-Так, справді ж гарно?

-Неймовірно! – відповів, вигладаючи з ілюмінатору.

Ми прилетіли до дивовижно розкішного місця. Але екскурсію по Сіднею Адам не влаштував. Вийшовши з літака, я знову звернув увагу на його логотип... «Головний офіс компанії «Сетер», якщо правильно пригадую, розташований саме тут, в Австралії. Що ж є спільного між цим підприємством і безсмертними?» Здогадувався, що відповідь отримаю невдовзі, коли познайомлюся з іншими вартівими та Престоном.

На виході з аеропорту нас очікував власний автомобіль з водієм. Він віз нас довгенько до місця призначення. Вже виїхали за межі Сіднею. Маршрут тримався вздовж берегової смуги. Десь за хвилин п'ятнадцять до того, як ми зупинились я відчув силу. Вона – особлива, такої сили не долинали від Адама, вона була чіткіша, величніша. Наче солодша, приємніша. Я не мав сумнівів – то сили вартових! «Ми вже близько!» У голові вимальовувалися сім силуетів безсмертних, включаючи Адамів силует. Вони, напевно, також відчули мене та очікують побачити свого нового побратима.

Автомобіль зупинився, ми опинилися перед триповерховим маєтком на березі океану, а довкола нього пусто, лише екзотичні дерева і дика гущавина. Немає інших особняків, як і навколо Адамового замку, лише ця велика будівля і все. «Але яка ж вона гарна, розмальована у різні відтінки зеленого, має відкриті балкони, позад неї є якийсь ще двірчик чи ще одна менша будівля...» – аналізував я. Такий собі витвір мистецтва постав посеред тропічних дерев.

З багажника Адам дістав наші валізи. Водій поїхав. Ми рушили до вхідних дверей. Не довелося навіть стукати – їх відчинив чоловік років тридцяти. На вигляд він був солідний, ставний, мав густі чорні брови, сині очі, гоструватий ніс, тонкі губи. Волосся його було коротке, мало русий відтінок. «Я вже десь бачив цю особу. Так... Точно його бачив... У телевізорі! Це... Це Престон Еквідж – власник фірми «Сетер», який дуже рідко з'являється на блакитних екранах, бо не полюбає журналістів і юрби людей. Невже це той самий Престон, про якого розповідав Адам? Скоріше всього!» Його силует майорів у моїй голові – «Він точно безсмертний!». Але якщо це так, то у будинку, окрім

цієї особи, знаходиться вже п'ять, а не шість вартових, бо бачив лише сім силуетів. Еквідж радісно вибіг, привітався з Адамом, обійняв його, а потім пильно вдивлявся у моє обличчя, ніби я привид. Престон звалив Адама грізним питанням:

-Що за чортівня? – зісно крикнув. – Він ще не мав стати безсмертним щонайменше три своїх життя!

-Ти так кажеш, ніби я не знаю! Не влаштовуймо прекрасного тихого вечора багато галасу надворі. Зайдемо у дім та спробуємо у всьому спокійно розібратися! – запропонував Берелі.

-Це неможливо! Зарано! Чому ти мені не доповів? – не вгавав чоловігя. Він виглядав розчарованим, вже зовсім не звертав на мене увагу.

-Я намагався зробити тобі подарунок, хіба ти не задоволений? – саркастично запитав Адам.

-Мені не подобаються твої вічні несподіванки, все має бути так як повинно! А коли щось відбувається не за планом, то про це мають повідомити мене, ти знаєш правила!

-Невже ти й досі вважаєш, що я буду дотримуватися твоїх дурнувятих правил, я не належу до твого списку відданих цуциків, – засміявся Берелі, а я все ще тихо стояв, слухаючи їхню розмову.

Трохи посперечавшись з приводу моєї раптової появи, вони нарешті заспокоїлись. Престон Еквідж зненацька простягнув мені руку:

-Вітаю з новим покликанням! Про мене Берелі тобі розповів, тебе я також знаю, тому ласкаво прошу у твій новий дім! – швидко і якимось нещиро промовив він.

Ми увійшли до будинку. У коридорі чекали вони. П'ятеро вартових – три хлопці і дві дівчини. Від них випромінювалася надзвичайна сила, могутня енергія. Вони стояли й дивилися на мене, а я на них.

Вже чотири хвилини ми стояли ось так мовчки, витріщившись один на одного. Відчувалась незвична легка напруга. Мою увагу привернули двоє осіб – хлопець та дівчина. Вони трималися за руки, наче закохані. «Але ж безсмертні не мають почуттів, можливо, так вони звикли підтримувати один одного, чи що?» Втім саме ця дівчина, що «піклувалася» про руку юнака, порушила мовчанку, яка непомітно постала у повітрі між вісьмома безсмертними:

-Вітаю у нашому домі, який тепер є також твоїм! Ми чекали на тебе! – вона була дуже привітна і трішки збуджена. – До речі, мене звати Террі, повне ім'я – Терроніо... Але тобі ж це нецікаво... Ем... Тому будьмо знайомі! – дівчина простягнула мені руку. Я потиснув її, представився сам, і Террі люб'язно продовжила, – цього хлопця, що стоїть біля мене... Звати Стен... Це Нелл і Екон. А ось це моя подруга Еллі, – говорила невпевнено й швидко, її просто зачепив момент незручності, як і будь-кого у коридорі. Ніхто з нас не знав з чого можна почати розмову.

Я привітався з кожним вартувим. Дівчина на ім'я Еллі першою привернула мою увагу, вона мала підозрілий вигляд. Брюнетка ніби не вірила, що перед нею стою я. Було відчуття, ніби вона мене... Знає... Еллі хотіла щось сказати у мій бік, але Адам, викрикнувши, не дозволив цього зробити:

-До речі, знаєш що, Престоне? – Берелі різко поглянув на Еквіджа. – Ми маємо невеличку проблему.

-Яку ще? – зі зневагою запитав чоловік.

-Версель не пам'ятає своїх попередніх життів...

-Що? Як це можливо? – Престон раптово зиркнув на мою постать.

-Для мене це також загадка. Єдине, що ми з ним змогли пригадати – його життя, коли він виховувався у моєму старому помісті.

-Це якась маячня! Дурня! Ще такого не зустрічав. Найдовше пригадування безсмертним свого минулого було не більше тижня, а вартові взагалі миттєво усе пригадують, ти ж знаєш? – Престон задумався.

Еллі, почувши слова Адама, стала похмурішою, вона опустила голову, дивилася на підлогу. Щось її засмутило у тій розмові.

-Є ще якісь несподіванки? – запитав Еквідж.

-Гадаю ні!.. Хоча, є ще одна! – відповів Адам. – Не відомо, яку надприродну здібність має хлопець... Вона ще не давала про себе знати.

-Скільки часу він вже є безсмертним? – запитав вартовий на ім'я Нелл.

-Майже півроку...

-Ще й досі нічого не відбулося, не трапилося? – лютував Престон. Це була лютість, мені здалося, від того, що не все відбувається так, як цей чоловік хоче, ніби руйнуються його давно розроблені плани.

-Ні, нічого несподіваного...

Еквідж знову задумливо стояв. У коридорі стало тихо.

-Вас лише п'ятеро? – цього разу я порушив мовчанку.

-О так... Кефф у відрядженні! – відповіла Террі. – Він сьомий. Завтра має повернутися.

Дівчина, як могла, розряджала напругу у коридорі. Вона вже говорила будь-що, лише б не мовчати:

-Я знаю... Дорога була довгою. Сама колись це пережила... Тому ви, напевно, стомилися... Ой! Що я таке кажу, ми ж не стомлюємося... Може, ви зголод... Знову не те... Пройшли б ми принаймні до вітальні.

-Ви поки що йдіть до вітальні, а я облаштую твою кімнату, – промовив Престон до мене. – Якби ми знали, що ти приїдеш, то хоча б організували гідний прийом! Але ж Берелі любить бути таємничим, біс би його!

Еквідж попрямував до сходів будинку.

-Ну що ж, година пізня. Ми б могли випити чаю чи кави. Прошу, ходімо, – люб'язно мовила Террі, вказуючи на двері, що вели у вітальню.

Ми зайшли до великої кімнати, присіли на дивані.

-Гадаю, дивлячись на час, не потрібно кави чи чаю, можна поспілкуватися, – сказав Адам. – Краще розкажіть, як тут у вас справи, ми давненько не бачилися.

-Все як завжди... Починаємо сподіваємося, що з приїздом сьомого вартового в решти поменшає обов'язків. Буде більше часу приділяти собі увагу... А взагалі, усе по-старому, – промовив, здається, Екон... Так, це був Екон. Вже запам'ятав їхні імена.

-Як справи у Престона?

-Як і були! Все стоять на місці! Не рухаються, та й сумніваюся, що зможуть колись покращитись, – відказав Нелл.

-А чим займається Престон? – запитав я, але не почув відповіді, бо Еквідж зайшов до кімнати сказавши, що вже все налагодив. Він попросив Еллі провести мене до моєї спальні, наголосив, щоб сьогодні я відпочивав, а завтра о сьомій годині ранку був у вітальні, одягнений у речі, що він залишив для мене на ліжку.

Ми піднялися на третій поверх. Еллі вказала пальцем на мою кімнату. Вона побажала мені доброї ночі:

-Завтра ми влаштуємо тобі дійсно справжній прийом! Сьогодні краще більше нічого не робити.

Еквідж виглядає дуже роздратованим через цю історію про попередні життя... На добраніч! Нехай тобі присниться янгол! – і по-доброму дивакувата Еллі пішла.

Я прочинив двері до моїх хоромів. Здивувався. Кімната була більшою навіть за ту, що мав у Адама. Здоровезне ліжко, плазмовий телевізор, робочий стіл, шафа, дзеркало у повний зріст, масажне крісло та ще багато іншого. Я відкрив гардеробну, побачив, що вона наповнена вишуканим чоловічим одягом мого розміру. На ліжку лежав мобільний телефон, годинник, вбрання, що мені Престон сказав одягнути завтра, і ще щось. Якись чохла... «Так, чохла...» Це були чохла для моїх кинджалів-тризубів. Вони одягаються на ноги: один на праву, один на ліву – для двох ножів. Їх потрібно накладати під штани, щоб ніхто не помітив. Я відразу дістав зі своєї валізи дорогоцінну зброю та приміряв чохла разом з нею на себе. Вони зручні й виготовлені спеціально для мене. «Це чудово, тепер мої символи сили завжди знаходитимуться поруч. Я зможу носити їх будь-де!»

Я переодягнувся у піжаму, впав на ліжко й пригадував тих, кого сьогодні бачив вперше в житті. Тих, котрі тепер є найважливішими для мене – моя нова родина.

Террі – привітна й ввічлива брюнетка, з розпущеним довгим волоссям виглядала надзвичайно звабливою. Стен – високий хлопець, який не відпускав руки Террі ні на секунду. «Невже вони дійсно закохані один в одного?» Нелл – насторожений юнак, він видався досить серйозним. «Цей блондин напевно не вміє жартувати». Екон... Єдиний по-справжньому зрадів, побачивши мене. Еллі... Зеленоока дівчина з зібраним у хвіст волоссям. Еллі також виглядала серйозною,

водночас невимушеною. Щось тягнуло до неї, якась невідома сила в мені розгледіла у ній дещо привабливе, дещо моє. Її очі були сповнені рішучості, наполегливості. Вона просто ідеальна! Захопила мене у полон своїм смутком, який долинав від неї там у коридорі. «Але я їй цього не скажу, вона не повинна знати. А навіть якщо й скажу, то не повірить. Навіть мені у це складно повірити. Безсмертні не відчують нічого, а те що я, так би мовити, відчув – це, напевно, сила мене хоче обманути, можливо, почуття потужності просто змушує тягнутися до іншої могутності. Не знаю, що там трапилося, та про це варто мовчати!»

Кожен вартовий на вигляд приваблива й цікава персона. У кожного на шиї є символ безсмертя, як і у мене. Те, як вони стояли у коридорі – струнко й упевнено, видалось проявом їхньої влади над чимось невідомим. «Я також так непорушно стою, й очі мої при цьому кажуть, який я нездоланний у порівнянні з іншими. А яка сила від них усіх долинала, невже й від мене таке чується?» Таке було величне збудження!

«Завтра вони покажуть мені свої здібності, розкажуть про роботу, яку виконують, поділяться враженнями від безсмертя, дадуть певні поради. Вони стовідсотково здивують.... Приймуть у своє тісне коло». Захоплення завтрашнім днем оповило. Я заснув.

***

Подарований Еквіджем наручний годинник вказував на сьому, а моє тіло ще й досі ніжилося у ліжку. Аж підстрибнув, зрозумівши, що проспав. «Престон цього не схвалить». Учора він видався суворим чоловіком, відповідальною особою, яка обожнює порядок. Такий собі наглядач над вартовими. Я швиденько одягнув костюм, залишений на моїй постелі

учора. Це був не костюм у класичному розумінні. Не спортивний костюм. Це було щось на кшталт термовбрання, зроблене з масивної тканини, що могла добре розтягуватися. Прості штани та гольф із застібкою. Речі мали темно-синій колір. Вони ніби були призначені для бігу чи фізичних вправ. Під штани наклав чохла з моїми залізними кинджалами.

Я спустився сходами до вітальні, у якій на мене чекали Престон і усі вартові, крім Кеффа. Вони були у таких же костюмах. Наше угруповання змахувало на гурток, до якого належать люди зі спільними інтересами – клуб фанатиків.

Еквідж мав невдоволений вираз обличчя через моє запізнення.

-А де Адам? – запитав я.

-У нього справи! – невдоволено промовив, як те пер його називав, суворий наглядач.

-Він не приєднається до нас?

-Увечері зайде попрощатися.

-Як попрощатися? Чому?

-Він виконав свою роботу – виховав усіх вартових. Його послуги у цьому плані більше не потрібні... Ще є питання?

-Ні! – збентежено кинув я відповідь.

-Тоді гайда, по конях! – радісно викрикнула Террі!

Вийшли на вулицю. Біля входу нас очікували сім припаркованих автомобілів. Це були автомобілі вартових! Серед них, очевидно, мало бути й моє авто. Престон вказав мені рукою на чорне ламборджині, що стояло скраю:

-Воно твоє! – наглядач кинув у мої долоні ключі.

Мені стало приємно від такої несподіванки. Я посміхався, дивлячись на цього монстра на колесах.

-Будеш їхати за мною, я вказуватиму тобі шлях! – надав мені допомогу Екон.

Кудись вирушали, але їхати було недовго – хвилин двадцять... На шаленій швидкості! Ми їхали з Економ, намагаючись обігнати один одного. Не знаю, чому себе так поведив, я ж не знав куди кермувати, але пробував об'їхати нового товариша. Мені шалено хотілося помірятися з ним швидкістю автовок, та й на дорозі, крім безсмертних, не виднілося жодної іншої душі, тому чому б і ні.

Ми зупинилися перед височенною й широкою будівлею. Вгадайте, який логотип побачив на її вивісці... «Сетер»... Так, це приміщення – головний керуючий центр компанії з виробництва нищівної зброї. Він розташований далеко від міста. Люди навколо нього метушилися, бігали й щось обговорювали. Це були, вочевидь, робочі, що працювали в цій будівлі. Я відчув серед людей безсмертних, багато безсмертних знаходилось на підприємстві. Ми зайшли у середину споруди та разом рушили до ліфта. У будівлі було ще більше людей, але на дивно одягнених сімох перехожих вони не звернули увагу, навіть не привіталися зі своїм начальником – Еквіджем. У ліфті Престон встромив якусь картку до отвору між кнопками з номерами поверхів. Ми рушили не уверх, а у глибокий підвал. Монітор ліфту показував «-27» поверх, коли він зупинився. Двері елеватора відкрилися. Ми увійшли у дуже простору кімнату? Ні... Це більше нагадувало спортивну залу. Зала була прямокутна – десь двісті метрів у ширину й сто у довжину, десь десять метрів від підлоги до стелі. Стіни її не бетонні, а залізні, дуже міцні. «Точно з такого заліза зроблені мої кинджали». У кутку приміщення знаходилися три столи зі зброєю... Зброєю, що виробляла фірма «Сетер» – лазерні стволи,

ядерні гранатомети, молекулярні бомби... Чого тільки там не було.

Ми підійшли до столів. Еквідж, ставши перед нами усіма, заговорив:

-Вітаю вас на щомісячному тренуванні!

Вартові стали струнко у одну лінію. Я спробував прилаштуватися до них.

-Так як Кефф ще й досі не прибув, тренуватимемося без нього... Наші лави поповнив останній ваш соратник, тому почнемо, як сказав би вчитель до новоприбулого учня, зі знайомства... – продовжував Престон. – Террі, прошу, продемонструй Версу свій талант!

«Версу... Це скорочення від Версея... Але мені воно подобається, ще мене так не називали!» – подумалося тієї миті.

Террі, яка не полишала іншого вартового Стена ні на мить, підійшла до мене, простягнула руку, щоб її потиснути. Це видалось дивним – ми віталися учора. «Проте, якщо їй це потрібно, то добре...» Придивився уважніше до нашого повторного рукостискання та побачив свою долоню, яка рухається, тримаючи повітря, сама по собі вгору і вниз. Руки Террі не було видно! Потім вона знову з'явилася. Я спантеличено зробив крок назад, відтягнувши свій зап'ясток до себе.

-Не бійся! – мовила вона.

Террі підійшла до мене, поклала праву долоню на плече. Раптом моє тіло кудись зникло, стало прозорим. Бачив лише свої ступні і більш нічого. Террі прибрала від мене свою кисть – я знову розвиднівся.

-Я можу ставати невидимою та робити такими ж інші речі! – здивувала вона. Потім стала назад у стрій.

-Стен, ти наступний! – скомандував Престон.

Хлопець кивнув головою. Прожогом за півсекунди він оббіг увесь тренувальний майданчик. Стен володів умінням миттєво пересуватися, рухатися з неймовірною швидкістю.

Нелл мав трішки іншу здібність. Він розповів, що всі його чуття розвиненіші, ніж у звичайного смертного. Він може бачити у далечині, розрізняти малопомітні запахи, чути звуки, що ледь лунають.

Екон міг матеріалізувати речі, що виникають в його уяві. Він простягнув свою руку, у ній з'явилось велике зелене яблуко. Воно виглядало як справжнє, навіть запах від нього долинав природній. Екон пояснив, що може так робити з будь-чим, але триває це явище недовго. Десь через хвилини дві на моїх очах соковитий плід розчинився у повітрі.

Еллі остання представляла своє вміння. Коли настав її час, вона лишень стояла та дивилася на мою постать. Здавалося, що так вона готується, аби показати свій нереальний талант. Позад мене пролунало «Озирнись!». Це був голос Еллі, але вона ж стояла переді мною мовчки. Спочатку я подумав, що дівчина вміє проникати у чужі думки й таким чином спілкуватися. Та я помилився. З цікавості повернув свою голову назад... Побачив ще одну Еллі! Знову повернув свою голову – вона стояла там, де й була! Оступився в бік, щоб пересвідчитися, що зір мене не підводить... У цьому залі знаходилися дві однаковісінькі дівчини, одягнуті у однаковий темно-синій костюм.

– Я можу проектувати себе! – відповіла Еллі й біля мене з'явилася ще одна її копія. – Але поки що вмію робити це не у великій кількості... Також, торкаючись чого-небудь, можу й цю річ здублювати.

Інформації за ці декілька хвилин було більш, ніж достатньо. Усе здавалося неймовірним. «Та я ж

безсмертний! Мене вже не повинно нічого вражати». Виставу, яку щойно влаштували вартові, ні з чим не порівняєш. Їхні здібності фантастичні. Не втримався, з мене вирвалось:

-Надзвичайно!

-А ти ще й сумнівався? – поглянув на мене Еквідж.

-Я ніколи такого не бачив!

-А якби ти вже мав певну силу, то бачив би... – знову він порушив тему про те, що зі мною не все гаразд. Та хіба я винний, що не знаю своїх життів, що моя здібність залишається й досі невідомою. – Годі балачок, є ціла вічність їх теревенити... Приступімо до тренування!

-До якого ще тренування? – насмілюся запитати.

-До справжнього! – підвищив на мене свій голос нагядач, а потім задумався, охмелився та сказав. – Так як ти новенький... Гайда подивимось, чого Берелі навчив тебе... Еллі, чи не склала б ти шкету пару?

-Із задоволенням! – відповіла дівчина.

Еквідж попросив нас вийти на середину зали й продовжував:

-Пам'ятайте! Надприродні здібності не застосовувати... Принаймні тим, у кого вони є!.. Користуватися можна лише своєю зброєю! Все зрозуміло?

Ми кивнули головами. Я здогадувався, що має відбутися далі. Ми маємо битися з Еллі! «Але це ж не резонно! Ми обоє безсмертні, шкоди один одному завдати не можемо». Я з посмішкою на обличчі вийшов на вказане місце, а Еллі, ставши напроти мене у положенні готовності напасти на здобич, подивилась у мій бік досить звабливо.

-Бій триватиме доти, доки один з вас не зупинить іншого! – проголосив Престон. – Розпочнімо!

Мені стало усе ясно. Це таке собі тренування вартових у стилі «поклади суперника на лопатки, потім не дай йому вирватися». Протягом мого роздуму Еллі часу не марнувала – вона розігнала, стрибнула і схватила мене руками за комір гольфу. Відкинула на метрів десять моє тіло від себе та знову прямувала завдати нового удару. Я не встиг підвестися, а вона вже була поруч мене, хотіла кулаком зарядити у живіт. Вартові, що не брали участі у нашому бою, стояли непорушно, не зводили очей з поєдинку. Я ухилився від удару Еллі, але ще не мав наміру битися проти неї, щось трішки застопорився у той момент. Дарма. Вона раптово підняла ногу, стукнула нею у мій ніс. Я впав на спину. Прудка дівчина застрибнула на мене, схопила за руки, притискуючи їх до землі. Своїми ступнями вона вперлася у мої коліна. Положення, у якому ми двоє тоді перебували було доволі незвичне. Ненароком наші погляди зустрілись, я побачив, як її обличчя вже тішилося перемогою. Але не тут то було! Єдине, що вона не притисла до підлоги, була моя голова. Тому вирішив попрацювати трішки довбешкою. Я з розгону стукнув своїм лобом їй у лоб, і натиск її рук на мої зап'ястки послабився. Я вивільнив одну ногу, перекрутив лікті Еллі так, що вони вже знаходилися у моєму полоні, різким ударом ногою їй у живіт остаточно позбувся зверхності цієї дівчини. Вона відлетіла і впала... Ми обоє підвелися. Досі, не тямлячи, що робити, я повернувся на сто вісімдесят градусів та й побіг до стіни. Еллі наздоганяла мене. Залізна стіна наближалася, а я все ще рухався із шаленою швидкістю. Я прямував у глухий кут. Нічого іншого на думку не спадало, як підстрибнути, відштовхнутись від стіни ногою. Таким чином я спромігся, перевертаючись, пролетіти на метрів п'ятнадцять назад, оминаючи Еллі,

яка не зупиняючись бігла за мною. Раптом вона пригальмувала, обернулася. Ми знову стояли обличчям один до одного. Еллі дістала щось із-за спини. Це був батіг. Довгий чорний батіг вона запустила у повітря, аби його кінцем схопити мене за горло, проте я ухилився. Пригадавши, що в мене під штанами знаходяться мої кинджали, дістав один і наступний її замах батогом був останнім. Я зачепив його своїм ножом та вирвав з її рук, відкинувши далеко разом із дорогоцінним кинджалом від суперника. Еллі не думала про свою зброю. Натомість знову швидко бігла до мене, щоб збити з ніг. Вона замахнулась зверху рукою, напевно, хотіла вдарити мене по голові, та я спромігся уникнути цього. Вже, не втрачаючи ні секунди, схопив її за зап'ясток однією рукою, іншою за інший. Зробив так, щоб її долоні опинилися в неї за спиною, поклав дівчину обличчям додолу, притиснувши коліном до землі, щоб запобігти її втечі. Саме так за нашої першої зустрічі повівся зі мною Адам. Еллі пручалася, але вирватися не могла. Перемога!

-Досить! – пролунав голос Еквіджа. Я відпустив свого супротивника. Ми підійшли до Престона. – Що ж! Хоч на цей раз Адам не схибив... На сьогодні ви двоє можете бути вільні... Продовжимо без вас. Ще дещо попрошу тебе, Еллі. Розкажи Версу те, для чого у цих стінах ми тренуємося й у чому полягає моя з вами співпраця. Сам, на жаль, цього зробити не можу, мені потрібно зустріти Кеффа у аеропорту відразу ж після тренування. Він схоже везе трофей... Ти ж пам'ятаєш, що поки що потрібно знати новому вартовому?

Дівчина подивилася на Престона і відповіла:

-Те що й мені, коли я була новенькою!

-Чудово! Відповідай на усі його запитання у межах розумного!

Чорнявка ніяк не відреагувала на свою поразку, для неї такі заходи були звичною справою. А от я трохи потішився перемогою. Після нас з Еллі до бою стали Стен і Террі, проте я вже не міг побачити їхньої бійки. Ми з загадковою чорнявкою відправилися ліфтом угору. Піднявшись на дванадцятий поверх елеватором, опинилися у місці, де можна було замовити чогось поїсти, випити... Цей поверх був їдальнею чи просто куточком відпочинку для працівників... Не простих працівників... Для безсмертних... Я бачив силует кожного, хто перебував там. Стільки сили ще не відчував. Ми з Еллі зайняли вільний столик на двох, потім вона підійшла до бару, замовила нам випивки... Незвичайної випивки... Скуштувавши напій, був шокований. Він п'янив мене!

-Подобається? – розпочала Еллі бесіду з питання про цю алкогольну дивовижу.

-Дуже!.. Що це? – ледь не облизуючись, наголосив.

-Шістдесят відсотків медичного спирту, сорок відсотків виноградного сидру.

-Ого! На смак як...

-Вино з горілкою... Дивно, справді?

-Ага... Так ось що мав на увазі Адам, коли казав, що Еквідж може докоряти йому за те, що він пропив мої життя... Адам насолоджувався цією штукою?

-Берелі й вигадав цю суміш! Це найміцніше, що у нас є на даний момент.

Очевидно, у цьому місці, де усі є безсмертними, можна не приховувати свої таємниці, говорити голосно. Ми з дівчиною могли розмовляти вільно, не побоюючись наслідків. Та все одно я не знав з чого розпочати наш з Еллі діалог... Хоча неправда:

-Террі і Стен... Вони закохані?

-Ні, ти ж знаєш, що ми не здатні відчувати...

-Тоді, що між ними відбувається?

-У них є, так би мовити, захоплення один одним...
Це щось, наче пристрасті без почуттів...

-Наче гри у кохання?

-Так, – посміхнулася Еллі. – Це їм допомагає відволіктися...

-Від чого?

-Від роботи, яку виконуємо.

-Якої роботи? – не вщухали моя допитливість.

-У нас, у вартових, є два її різновиди. Про один я тобі розповім зараз, а інший ти невдовзі побачиш сам. Чула, що Нелл має через два дні від'їхати у відрядження. Найімовірніше, Престон відправить тебе з ним. Так ось... Наш обов'язок – захищати людство...

-Щось таке вже чув, – саркастично промовив я.

-Іноді нам доводиться його захищати від самих себе.

-Що ти маєш на увазі?

-Тобі вже хотілося позбавити людину життя? Ось так просто в одну мить захотілось і гвалт?

-На жаль, так, – неквапливо, з соромом на обличчі відповів.

-Є безсмертні, які не лише бажають цього, а іноді й роблять. Вони мають інші принципи, ніж ми з тобою. Вони переконані у тому, що безсмертні мають володіти світом, маючи силу, яку смертним не до снаги здолати і навіть досягнути. Їм не подобається лишень мати безсмертя, вони хочуть влади. Тому починають вбивати, щоб панувати... Частина нашої роботи полягає у тому, аби зупиняти таких носіїв вічності. Саме для цього Еквідж проводить щомісячні тренування, щоб ми були готові стримати будь-якого могутнього кривдника людей...

-Але якщо це зробимо – зупинимо його, то де гарантії, що він не почне вбивати знову? – перебив Еллі.

-Хто тобі сказав, що ми його відпустимо?

-Ми ж не можемо стримати безсмертного, він ладен розтрошити усе! Чи не так? Якими б не були стіни міцними, навіть такими, як у тренувальному залі, ми все одно можемо їх проламати.

-Так, нас нічого не стримає!... Крім Кеффа...

-Сьомого вартового?

-Кефф має особливу здібність. Доторкнувшись рукою до смертного, він його вбиває. Торкаючись безсмертного – заморожує, перетворює на «нерухомий витвір мистецтва»... Неблагородний володар вічності нікуди таким чином не може втекти. Еквідж працює над зброєю, якій би вдалося зашкодити діям таких неправовірних, саме тому він багато років назад, ще я не була безсмертною, заснував компанію «Сетер». Але до сих пір його військові розробки безрезультатні. Навіть ядерна зброя безсила перед безсмертним. Єдине, що вдалося Престону – зробити атомні ножиці, які можуть вкоротити нам хіба що... Зачіску! – засміялася Еллі.

-Кефф, торкаючись людей, вбиває їх? – моє здивування переходило усі межі. – Як у вартового, покликаного захищати смертних, може бути таке вміння?

-Наші здібності не залежать від нашого призначення... Вони походять від нашого божевілля...

-Що?

-Надприродна сила, що є в кожного з нас, формується, виходячи з того, яким психічним захворюванням ми хворіли, коли були живими.

Якби стояв, то я б, напевно, втратив свідомість тієї ж миті... Ну й ще якби був людиною – точно б упав. Тим часом Еллі продовжувала:

-У мене було роздвоєння особистості, тому я можу копіювати себе, реалізую своє захворювання на яву. Згодом навчилась робити подібне з іншими предметами. Ми можемо розвивати свої вміння! Террі почувалася нікому непотрібною й непомітною у світі, тому тепер вона ладна ставати невидимою. Стен за свого життя відчував, що нікуди не встигає, весь час кудись поспішав. Нелл був параноїком, вічні думки про переслідування, спостереження за ним перетворились на манію підозрілості з боку інших. Екон жив у своєму світі вигадок, такий собі наркоман, якому не потрібно було навіть зробити затьжку, щоб зануритися у світ марень. Кефф... Він жив думкою, що завдає болю кожній живій істоті, яку торкається. Вочевидь, тепер він дійсно калічить людей, і його сила має побічний ефект на наше поріддя... Це виявилось дуже корисним вмінням. До речі, зараз він, напевно, летить із ще одним застиглим здоланим безсмертним на борту, аби потім віддати його Престону. Той уже вирішить долю незвичної статуї. Він розпоряджається, у який куточок світу запроторити такого нерухомого безсмертного...

-Наші сили залежать від душевної хвороби? – знову перервав Еллі.

-Так.

-Адам казав, що кожне своє життя, я прагну смерті... Я самогубець... Був ним... – задумався і сказав, сам у це не віруючи. – Отже, маю здібність... Вбивати себе?

-Невпевнена, що це повинно бути щось таке...

-За твоїми міркуваннями виходить, що я безсилий. Адже вже вмію, так би мовити, покінчити з

собою. Я можу піти, кинутися під поїзд раз десять і при цьому залишитися живим, бо маю безсмертя! Тепер це мені нескладно! Невже не маю здібностей?

-Послухай, не можемо стверджувати цього напевно. Не може бути, аби вартовий був лише безсмертним, не маючи чогось більш надприродного, – втішала мене Еллі.

«Але ж у чомусь маю рацію. Роблячи висновок з її слів, я не виділяюсь нічим надзвичайним серед інших безсмертних... Хоча ні, я ж не пам'ятаю своїх попередніх життів! Проте це більше нагадує виокремлення у гірший бік».

Ми з Еллі розмовляли досить довго, опустошуючи бокал за бокалом алкогольного напою. Вона мені розповіла, що першим вартовим став Кефф, Террі була наступною, за нею Стен, Нелл, тоді її прикликали, і передостаннім був Екон. Коли Еллі отримала безсмертя, вони з Террі затоваришували відразу, дівчат-вартових виявилось лише двоє в усьому світі. Ще чорнявка, яка мала здібність копіювати себе, повідала про незвичайне вміння Престона Еквіджа, нашого наглядача. Вона казала, що хоча й він лише могутній володар вічності, та також має, скоріше всього, так звану надприродну здібність, ніж натреновану навичку – він може назвати місце, у якому перебуває безсмертний у будь-який момент, якщо він коли-небудь бачив його хоча б один раз на власні очі. «Престон може розрізняти наші силуети, відчувати на далекій відстані». Отже, тепер цей власник підприємства «Сетер» знає про кожний мій крок у буквальному розумінні, тепер він дійсно став для мене наглядачем. Я був розчарований, що за мною буде здійснюватися ненавмисне спостереження. Це було певним порушенням моєї свободи.

Еллі розповіла, що Екон також, як і Террі, не самотній – він має на даний момент дівчину, але вона «трішки смертна». Це шокувало мене. Чорнявка сказала, що його подружка знає про безсмертних, але як так трапилось, що у вартового з людиною склалися стосунки не пояснила.

Година була пізня. Вийшли з будівлі о восьмій вечора. Будучи напідпитку, все ж змогли завести свої автомобілі та дібратися додому. Ми увійшли у дім, де нас чекав Еквідж, Адам і ще один юнак... Це був Кефф! Стрункий хлопець з руським волоссям носив на руках чорні перчатки. Він був мовчазним, лише подав руку, щоб зі мною привітатися, а потім й слова не зронив. «Напевно, через перчатки він не зможе заморозити мене, тому й одягнений у них».

-З рештою попрощався, залишилися тільки ви, – промовив Берелі. – Нарешті зможу опинитися в тиші і спокої на багато років, не доведеться ні за ким наглядати й нікого навчати... Надзвичайна розкіш!

-Ти ось так підеш? – запитала Еллі. Мене також цікавила його відповідь на це питання.

-Ми неодмінно ще зустрінемось. Я в цьому навіть не сумніваюся! Якщо матимете відрядження у Англії, ласкаво прошу! Радий буду побачити своїх друзів!

-Й учнів! – додав я.

-Пам'ятайте, з якою метою ви перебуваєте на світі й чого маєте остерігатися!.. Вічність – це нелегкий дар, особливо для вас! Я сумуватиму за вами... Якщо зможу вичавити з себе це почуття!

Адам попрощався. Мені було не по собі. Особа, яка навчила усього, що я тепер знаю, з якої почалось моє безсмертя, покидала мене... Частинка нового життя залишала мій теперішній світ, у якому я вже готовий насолоджуватися силою й покликанням. «Він

сказав, що ми ще побачимось. Чекатиму цього часу, аби знову дізнатися щось про свою сутність чи про поведінку людей, про життя, сповнене відчуттів, яких я позбавлений».

Ми провели Берелі до машини, яка мала відвести його в аеропорт. Повернулися назад у дім. Престон запропонував заварити чаю та порозмовляти про моє самопочуття.

Еквідж, Еллі, Кефф та я сиділи за столом на кухні. Трійка безсмертних обмінялися поглядами й, смакуючи індійський трав'яний напій, Престон розпочав з питання:

-Скільки часу ти прожив, коли був смертним?

-У якому з життів?

-У тих, які ти пам'ятаєш...

-Пам'ятаю, як Адам вбив мене у двадцять років, після навчання у нього... Це був 1258 рік. Останнє своє буття прожив... Також двадцять років... – відповів, навіть не задумуючись над таким збігом. Берелі мені розповідав, що він вбив мене, аби я був молодим, коли стану безсмертним. Тут нічого мене не здивувало.

-Кожна людина має душу! – різко змінив тему Еквідж.

-Теж мені дивина? – засміявся.

-Не потрібно над цим глузувати! – застеречно промовив мені Кефф, трішки розлютившись. Надалі я розумів, що розмова має бути доволі серйозною.

-А ось я не маю душі, – продовжив Престон. – На відміну від вартових, прості безсмертні не мають такої шани. Вам належить щось схоже на неї, якась її частинка живе у вашому особливому вічному тілі.

-Ми стомлюємося, коли застосовуємо свої надприродні здібності... Це єдине наше відчуття! Завдячу-

ємо такою можливістю нашим умінням, які зберігають нашу душу, – додала Еллі.

-Вартові у цьому ракурсі нагадують смертних. Але повернімося до розмови... Кожна людина має такий собі життєвий час. Вона може прожити на світі стільки, скільки їй відведено. Потім вона перероджується, отримує нове тіло десь у іншому куточку світу. При цьому навіть не змінюючи зовнішності, що мала. Найцікавіше, що коли смертний перероджується, він проживає життя, аналогічне до попередніх: він робить однакові помилки, як от наївна дівчина, яка знову може покохати негідника, хлопець, який може знову стати негідником. Людина ніби потрапляє у цикл своїх недоліків чи переваг, вона ладна повторитися навіть у виборі продуктів харчування...

-Чи у виборі професії... – додав я, пригадуючи мамині слова про її роботу.

-Таке також можливо, – мовив Престон.

-Тобто, якщо хтось живе сорок вісім років у теперішньому житті, то стільки ж він проживе й у наступному?

-Якщо дехто цього не змінить...

-Хто це може змінити?

-Іноді це робить безсмертний, як у випадку тебе і Адама, інших вартових, а інколи це відбувається за незрозумілих причин.

-Про що ця розмова? До чого ви хилите?

-До того, щоб ти був готовий, коли побачиш усе на власні очі! – підвищила свій голос схвильована Еллі, а потім затихла.

-Після завтра Нелл відбуває на завдання, яке вартові виконують багато віків... Ти відправишся з ним. На місці він тебе проконсультує... Звикай, адже те, що зробить він, ти також змушений будеш робити!

-Захищати людей? – запитав я.

-Саме так... Обороняти їхній мир!

На цьому Престон завершив свою розповідь. Допивши чай, ми розійшлися по своїх кімнатах. Цього вечора не зміг заснути. З одного боку мене насторожила розповідь Престона. Я відчував, що там щось не те... Не те, що уявляв про роботу вартових! «Захищати людей для нас не повинно бути складним – ми ж бо безсмертні, це не має бути щось таке таємниче, про що мені не розповіли сьогодні...» Та й Еллі поводитись якось дивно. З іншого боку, Еквідж сказав, що вартові відчують слабкість, коли застосовують свої надприродні сили. Я намагався згадати, чи відчував знемогу за час, який вже був безсмертним. Можливо, так... Можливо, якщо згадаю, то зможу відтворити ситуацію, коли це відбулося, помітити дещо, на що не звернув увагу минулого разу. Через прилив думок я не спав, цілу ніч намагався зайнятися справою, яка відволіче мене від здогадів щодо дня, який проведу з Неллом після завтра. Я не знайшов кращого варіанту, ніж почитати книгу з бібліотеки Еквіджа, що нараховувала чимало художньої літератури. До самісінького ранку занурювався у світ наукової фантастики та переживань головних героїв. З цього часу я зацікавився книгами. З них стільки всього можна дізнатися про людську природу, про її здатність хвилюватися й мріяти. Сам колись був такий, був живий. «Так! Я був живий... І доки про це пам'ятатиму, пам'ятатиму, як це – відчувати, доти буду собою! Зберігатиму свою душу!»

***

«Завтра виконуватиму своє призначення! А сьогодні?... Слід підготувати себе до відрядження... Трішки

помедитувати, може, спробувати якимось чином викликати свою надприродну здібність?... А краще розпитати інших вартових, як вони вперше виявили своє вміння, проаналізувати їхні тодішні дії...» – роздумував о дев'ятій ранку, стоячи перед дзеркалом у своїй здоровенній кімнаті. Я вдивлявся у свої очі, споглядав знак на шиї. Відображення напроти – воно таке холодне, таке неживе... Я розумів, що між мною і цією картинкою немає абсолютно нічого відмінного – вона позбавлена здатності відчувати, як і я! Вказівний палець правої руки мимоволі доторкнувся поверхні скла. Зненацька відчув неприязнь до того, хто дивився на мене по той бік дзеркала... Постать була моя, але дивитися на себе не мав жодного бажання. Я одягнув нові джинси, картату сорочку, які знайшов у шафі, спустився до вітальні. У просторій кімнаті, окрім Еллі, нікого не було. Невимушено гортаючи якийсь журнал, вона сиділа на канапі у білій сукні з ромашковим візерунком. Волосся її було розпущеним, шовковистим. Незабутні зелені очі підвелися й поглянули на мене. Ми зустрілися поглядами й на секунду зніковіли. Чорнявка сьогодні не така, як учора, від неї віяло ніжністю, скромністю, що видавалося непритаманним цій дівчині.

-А де всі? – запитав.

-Хтось, можливо, ще спить, а дехто вже пішов у своїх справах... – відклавши глянець убік, відповіла Еллі.

-Які у нас, вартових, можуть бути справи? – підсів я до загадкової чорнявки.

-Хм... У кожного свої! Ми не звикли їх обговорювати, у принципі, усе дуже передбачливо! – зацікавила мене дівчина. – Якщо це Кефф, то він разом із Престоном випробовують на собі «нову зброю» проти

безсмертних у військовому центрі «Сетер». Як завжди, це закінчується невдало... Стен та Террі можуть і не ночувати дома, вони постійно шукають собі пригод: шумна вечірка, чи похід до кінотеатру, чи до ресторану. Двадцять років тому Престон видав нам електронні кредитні картки з необмеженим лімітом, тому витратами ми не переймаємося...

-Мені він нічого не видавав...

-Еквідж не має влади над банківськими справами, а вони роблять іменні картки дуже довго... Напевно... На кому я зупинилась? О, Екон! Екон перебуває у своїй дівчини або ж просто десь практикує свою силу, полюбляє втілювати свої думки у реальність, іноді це виглядає надзвичайно чарівно, як у казці. А Нелл... Нелл звик проводити більшість часу, тренуючись у підвалі «Сетер», де ми були учора... Не хвилюйся за них! Всі вони обов'язково з'являться до вечері.

-Тобто Еквідж має багато грошей, які нам, як безсмертним, взагалі-то не потрібні?

-Так! – здивувалася моему питанню Еллі.

-Чому він не віддасть гроші тим, кому вони потрібніші?

-Кому, наприклад?

-Біднякам?

-Ти краще йому про це не кажи, гаразд?

Я здивовано на неї поглянув очікуючи, що вона пояснить чому не варто цього робити.

-По-перше, Престону вони потрібні для нових технологічних розробок, по-друге, він не любить людей, які не працюють. Чи ти не помітив, що він прямолінійний і вимогливий?

-Помітив, але ж...

-Що?

-Сироти! Вони не можуть працювати...

-В організації «Сетер» є спеціальні грошові фонди на цей випадок.

-Ти цікавилася у Престона? Це точна інформація? Ти знаєш багато про його компанію?

-По-перше, кожен з нас має знати чим займається «Сетер», бо він нас забезпечує грошима, а по-друге, я й заснувала ті фонди, коли стала безсмертною... – відповіла Еллі й запропонувала мені піти подихати свіжим весняним повітрям. Вона не була схожа на інших вартових, не була заклопотана якимось буденним сум'яттям, як інші.

Погода сонячна, легкий вітерець куйовдив її волосся. Еллі розповідала мені про місцину, де живемо, про басейн на задньому дворі, про те, що до найближчого сусіда п'ять кілометрів. Ми ходили довкола маєтку, а потім натрапили на стежку, яка вела углиб лісу. Еллі запропонували пройтися нею, оцінити красу природи цієї духмяної пори року.

-Ти хвилюєшся? – запитала дівчина.

-Щодо чого?

-Завтрашній день... Думав над цим? – вона якось стурбовано говорила.

-Над своїм покликанням ще думав давно, завтра нарешті відчую його на смак! Чи не так? – з ентузіазмом промовляв я, аби її розвеселити.

-Так, але якщо це не те, на що ти очікував... Ти не перей... Не переймайся, ти звикнеш, станеш частиною нашої місії... – чесно кажучи, чорнявка мене тоді навіть перелякала.

-Ти про що?

-Ні про що... Просто хочу, щоб ти довірився мені. Як би там не трапилося, та саме нам випала така доля, тому це треба лише сприймати...

-Що сприймати? Ти до чого?

-Я й так сказала забагато...

-Сказала одне, кажи й інше! – з посмішкою на обличчі промовив до неї. Я бачив, що вона дуже нервується, розмовляючи про таке, тому не хотів напосідати з питаннями щодо відрядження. Еллі не мала бажання говорити на цю тему, хоча сама її розпочала. Дивлячись на її засмучене обличчя, швиденько змінив зміст нашої розмови:

-А чим ти займаєшся цілими днями? Окрім читання журналів?

-О... Ти гадаєш, що я читала той журнал, ніби мені робити більше нічого? – відповіла Еллі кокетливим тоном, а потім додала, – Террі попросила знайти їй діамантову каблучку, а так як в одному з життів я мала ювелірне хобі, тому й підбирала для неї щось на сторінках того видання. Взагалі-то я дуже люблю читати книги, готувати, грати на піаніно і... Танцювати... Багато чого можна навчитися за сотні років!

Еллі описувала свої захоплення, вона жартувала, ми разом сміялися. З нею було легко, весело і приємно проводити час. Дівчина намагалася зі мною фліртувати. Я знову відчув те, що відчув два дні тому, вперше побачивши її... Пообіцяв собі мовчати про це, але мені хотілося сказати їй, сказати, що до неї в мені прокинулося якесь почуття, що її погляд щось нагадує, схиляє поцілувати. «Та я цього не зроблю, принаймні не в найближчий час. Якщо у Стена та Террі є захоплення один одним, то чи відчуваю я те саме до Еллі? Відчуваю... Маячня!» Я не наважувався говорити щодо цього з будь-ким. Вважав, що так буде ліпше й правильніше. Щоб відволіктися від своїх думок, я запитав чорнявку, коли вона вперше застосувала свою надприродну силу і як це їй вдалося, а вона відповіла,

що лишень стала безсмертною, то в неї виникла нагальна потреба перебувати в двох місцях, так вона клонувала себе, подумала і на її очах з'явилася ще одна Еллі. Чому виникла необхідність у клонуванні дівчина відмовилася казати, чорнявка засмутилася з цього приводу також, тому на сьогодні більше в неї нічого пов'язаного з безсмертям не питав. Мені було неприємно дивитися на її сум у очах, хоч ми й не можемо відчувати, і смуток Еллі був штучним, але завдавати їй якоїсь шкоди не хотілося.

Ми обійшли ліс. Повернулися назад до маєтку через вісім годин. Я не зазнав втоми, голоду. Нам було добре разом. Споглядав на неї, милувався кожним рухом її губ, коли щось промовляла чи посміхалася. Увійшовши до будинку, Еллі відразу ж повідомила мене, що приготувала вечерю й скоро всі повернуться, аби в родинному колі поїсти й поговорити. Я здивувався – вона приготувала вечерю, хоч цілий день провела зі мною в лісі! Еллі пояснила, що коли ми виходили з дому, залишила трьох своїх двійників, які повинні були попідклаватися про оселю. Одна Еллі поралася з їжею, інша прибирала, прала й доглядала у саду, а третя вибирала Террі каблучку. Чорнявка сказала, що її сила працює дуже дивно: вона справжня ніби й перебувала весь час зі мною, але при цьому й поралася на кухні, роздивлялася журнал з перснями. Її розум ніби одночасно продукував чотири абсолютно не пов'язані одна з одною думки.

Рівно о шостій вечора всі вартіві, Престон, дівчина, яку привів Екон сіли до столу й взялися до вечері. Кефф відкрив пляшку грузинського вина, розлив його по наших келихах. Еллі приготувала неперевершених диких гусей, смачний десерт, який мені нагадав про ресторан «Вічність», в якому я обідав

востаннє, коли був живим. Ця згадка трішки спантеличила, навіяла неприємні спогади про полишений батьківський будинок. Але я не бажав зараз про це мислити – така гарна вечерея має закінчитися так само, як почалася. За столом познайомився з Мері – дівчиною Екона, довговолоса блондинка була спокійною, поводи́ла себе зі своїм хлопцем лагідно. «Цікаво, вона знає, що в нас немає почуттів? Екон сказав їй, що не здатен кохати?» Престон підвівся з-за столу з келихом вина і промовив: «Нехай завтра все буде так, як має бути!» Я цього тосту не зрозумів, а Еллі пояснила, що це традиція Еквіджа казати такі слова перед тим, як хтось із нас вирушає на завдання, як ми з Неллом. Вечір пройшов у затишку й тиші.

А завтрашній день був шоком, повен несподіванок, розчарувань, гніву до всіх безсмертних! Краще б ніколи не закінчувалася ця чудова вечерея, бо те, що мало відбутися, як казав Престон, покладе початок моїм сумнівам у вірі про своє призначення! Еллі наполохала мене тими своїми словами про відрядження, але про побачене навіть не здогадувався.

***

Я не знав, що потрібно було одягнути того дня. Накинув на себе учорашні джинси, новенький чорний гольф, вітрову сіру куртку. Під штани на всяк випадок наклав свої чохла з кинджалами. О четвертій ранку на нас з Неллом очікувало таксі біля будинку, яке повинно було доставити двох вартових до залізничної станції. Перед від'їздом Еквідж віддав серйозному блондинові й за сумісництвом моему напарнику, який мав вигляд секретного шпигуна, три тисячі австралійських доларів готівкою, прямокутну шкіряну сумку невеликої ширини, проте довжиною вона була з мене. У ній

знаходився довгий тонкий предмет та підозрілі документи, серед яких були наші квитки на потяг до Каїрнсу, що на півночі Австралії. Престон закликав Неллара, це повне ім'я Нелла, бути обережним, не залишати ніяких слідів. Я запитав вартового про вантаж, який знаходився у тій незвичній валізі. Він сказав, що там лежить зброя, символ його безсмертя – залізний спис. «Кожен вартовий вирушає на завдання зі зброєю, добре, що взяв свою». У поїзді Нелл переглядав папірці з інформацією про якусь жінку на ім'я Саллі Уезер. У нашому вагоні перебувало небагато людей – говорити можна було вільно й не боячись викрити свого ества. Напарник віддав документи мені, щоб я прочитав їх, ознайомився зі змістом. На тих сторінках знаходилася фотографія Саллі, опис її життя, дуже дивний нарис! Було написано, що її смертний вік складає тридцять вісім років. Я запитав Нелла, що означає ця цифра. Він відповів, що пані на фото проживає у світі щоразу тридцять вісім літ, з плином цього часу її смертне тіло помирає, через деякий період душа знову набуває людського вигляду – перероджується. Престон уже розповідав, що кожен на Землі має таку цифру, тому це не викликало здивування. Мене зацікавило, звідки він має таку інформацію. Ще на папірцях вказувалося, що ця жінка має двох дітей, чоловіка, написано, де вона працює, де живе, чим-коли займається і найголовніше – там йшлося про те, що вона має робити сьогодні, у середу. У мене не виникло сумнівів, що ми з Неллом призначені стежити за цією дамою, захищати, але від чого ми повинні її оберігати я не здогадувався! У мене були думки, що все це може бути пов'язане з цим смертним віком, гадав, що ми повинні якось його продовжити, можливо, щось їй хоче вкоротити життя саме сьогодні. Я вирішив

поцікавитися в напарника нашими подальшими діями, а він в свою чергу поділився зі мною дещо іншими матеріалами... Зійшов з теми:

-Підприємство «Сетер» за основне своє завдання має виготовлення зброї, яка б могла здолати безсмертного, що дуже нелогічно на мій погляд! Престону видніше! Інша мета організації – слідкувати за смертними, за їхнім людським віком... Підвал головного офісу фірми... Всі тридцять підземних поверхів оснащені новітньою системою пошуку...

-І що ж вона шукає? – не стримався.

-Попередні життя кожного жителя планети! Коли ще не було комп'ютерів, інформація містилась на папері і займала чимало місця, зараз усе переведено у цифровий формат, засекречено, над цими даними працюють виключно безсмертні. У кожній країні є хоча б один володар вічності, який слідкує за людським життям будь-кого, заносить відхилення у ньому до системної бази. Сучасна програма показує збої у віковому обмеженні життєвого часу, так ми отримуємо наші завдання!

-Це, напевне, колосальна праця! – вихопилось у мене, проте останнього речення Нелла навіть не зрозумів.

-На даний момент мені відомо близько п'яти з половиною тисяч безсмертних, які працюють у цьому напрямі. Ще одинадцять з половиною проживають у різних куточках світу, чекаючи наказів від Престона.

-Яких наказів?

-Допомога у зборі писемних матеріалів чи щось таке, я не поставлений у курс їхніх справ. – Нелла відповідав чітко та швидко. Він нагадував мені агента-шпигуна з пригодницького фільму!

-Виходить у світі є сімнадцять тисяч безсмертних?

-Насправді, якщо враховувати безсмертних, яких заморозив Кефф через їхню схильність вбивати людей, то десь всього вийде двадцять одна тисяча!

Я й не уявляв, що нас так багато! Наша кількість спантеличила, мені забракло питань продовжити розмову. Чомусь згадалося, як Еквідж розповідав, що у вартових, на відміну від інших безсмертних, є душа. У голові виникло питання, чому лише в нас вона є? Я намагався якось уписати цю інформацію в дану ситуацію, відчував її причетність до нашого завдання, адже Еквідж наголошував, що лише вартіві мають такі відрядження. «Що ми покликані вартувати?»

Потяг був швидкісний. Близько третьої години дня ми перебували на вокзалі Каїрнсу. Нелл повів мене у автосалон, де за водійським посвідченням Дерек Митчела взяв авто на прокат за готівку. Права були Дереківі, а фотокартка на них була Нелла. Він поклав до багажника свою валізу, наказав мені сісти за кермо. Ми їхали вулицями міста, Нелл вказував шлях, командував, куди мені потрібно звернути. Він попросив зупинитися біля невеличкої будівлі. Це був офіс-центр якоїсь компанії. Ми сиділи у салоні, чогось чекали. З офісу о п'ятій годині вийшла група людей. У цьому натовпі я розгледів обличчя жіночки, яку бачив на документах Нелла. Вона прощалася, вочевидь, з колегами й весело махала їм рукою.

Нелл сказав не висовуватися з машини, залишатися непоміченим. Пані у гарному робочому костюмі прямувала до своєї машини, вона дістала з сумочки ключі, завела авто і поїхала до супермаркету, як було написано на папірці Нелла про її сьогоднішні справи. Ми чатували на неї біля крамниці. Вона вийшла з

магазину. Тримаючи у руках важкі пакети, приклала до вуха мобільний. Затиснувши його плечем, леді розмовляла з кимось ніжно й ввічливо, казала, що скоро буде дома. Вона говорила зі своїми дітьми. Жила Саллі у багатоповерхівці, а машину мала залишити у спільному гаражі мешканців будинку, що знаходився у підвалі. На паперах Нелла було вказано її паркове місце. Напарник наказав мені прибути туди швидше, ніж там з'явиться об'єкт нашого переслідування. До гаражу можна було потрапити за допомогою магнітної картки, яка раптово опинилась у мого соратника в сумці. Ми прибули до пункту призначення, припаркувалися на вільне місце напроти паркової зони цієї пані Саллі. Очікували на неї. Нелл наказав вийти з машини. Застосувавши свої здібності, за допомогою свого суперслуху, він повідомив мене, що у гаражі більше нікого немає. Нелл попросив сховатися за одним із широких бетонних гаражних стовпів, не висовуватися, стежити за його діями. Сам вартовий вийняв свій спис із сумки і сховався за автівкою, яка за парковою зоною була сусідкою машини Саллі. Я гадав, що тут на жінку мають напасти, бо напарник дістав свою зброю. Та не розумів звідки Нелл знає, що напад відбудеться тут.

Тим часом до гаражу заїхала жіночка. Припаркувавшись, вийшла з машини. Я стежив за кожним її кроком, який вона робила йдучи до багажника, аби дістати пакети з покупками. Я оглядався, очікуючи, що нападник може наскочити кожної миті, та нікого не бачив. Придивлявся до машини, за якою сховався Нелл – його не було видно. Саллі безтурботно підійшла до задньої частини автомобіля, збиралася відімкнути дверці багажника. Вона стояла до мене спиною. Раптом мені почулось, як далеко на поверх вище

відкриваються двері цього великого гаража. Я відволікся від дамочки. Гадав, що то, можливо, наближається її майбутній кривдник, але машина, яка заїхала усередину навіть не прямувала у наш бік, чути було лише, як дерчання її мотора віддаляється, за секунди воно зовсім затихло. Інший звук, який після того привернув мою увагу, був дзенькіт ключів Саллі, які випали з її долонь на асфальт. Я поглянув на жінку. Вона лише голосно ойкнула, опустила руки, голову, більше не рухалась. Вона померла! Єдине, що їй не давало впасти на землю, це залізна паля, яка пройшла її тіло крізь серце, гострим кінцем стирчала зі спини. Криваву жердину хтось зажимав – той, хто стояв перед обличчям жінки. Від геть божевільної картини перед очима я вибіг зі своєї схованки. Побачив Нелла, який тримав у руках свій спис, застромлений у цю леді Уезер! Він вистромив його з її грудей. Саллі впала на асфальт. Дружина, мати двох дітей так і не потрапила цього вечора додому!

***

Можу заприсягтися, що тієї миті перебував у стані шоку! Мої очі відмовлялися вірити! «Вартовий... Особа, що покликана захищати людей, щойно скоїла найтяжчий у світі злочин – вбивство!»

Кров сочилася з рани мертвої Саллі Уезер і текла по підлозі. Щоб прийти до тями, я на десять секунд закрив очі, відкрив їх знову. На жаль, ситуація не змінилася – жінка нерухомо лежала на асфальті! Мій напарник дивився на мене, не відводив свого погляду. Він вивчав мою реакцію на побачене. Я вперше у своєму житті, чи принаймні у тих, що пам'ятав, спостерігав убивство. Намагався вичавити з себе якусь емоцію, пробував відчувати огиду, провокував розгубле-

ність, але єдине чого не намагався відтворити – це злість! Злості на той момент було вдосталь, вона закипала та зрештою переросла у гнів... Це був гнів до убивці, до Нелла... Раптово, забувши про понівечене жіноче тіло, я сконцентрувався на своєму напарникові. Я хотів пояснень того, що він щойно накоїв, але за пекельною люттю це бажання полишало мене. Я схопився за свої кинджали під джинсами. Пам'ятаю, як закричав від розпачу. Вистромивши одну руку з кинджалом вперед, прожогом кинувся на Нелла. Не знаю чому, проте спробував застромити гостре лезо свого ножа вартовому у живіт. Від зустрічі з тілом Нелла кинджал лише заіскрив відлетівши убік. Могутній безсмертний пнув мене ногою додолу, наказав мені заспокоїтися, сказав, щоб я згадав про речі, які допомагають приглушити мою силу. Не послухав його. Натомість кинувся на пошуки втраченого ножа. Мій кинджал валявся біля одного з автомобілів, я слідував підняти його, але Нелл, залишивши свій спис біля трупа Саллі, випередив мене і схопив мою зброю. Він тримав мій символ вічності у своїй долоні, від того гнів усередині мене ще більше зростав. Я стояв обличчям до вартового, не розумів його витівки. Мені здавалося, що він не має жодного права в такий момент привласнювати мою зброю. Напарник не хотів битися зі мною, але моє бажання вдубасити йому лиш посилювалося. Лють накопичувалася. Зненацька я побачив ще дивнішу річ – з ростом мого гніву Нелл ніби почав світитися, він був огорнутий у якусь яскраву напівпрозору червону оболонку, це нагадувало ауру людини, про яку розповідають ясновидці. Видовище видавалось незрозумілим та цікавим, тому моя ненависть почала відступати, я отямився! Почав думати про світ, в якому кояться

дивовижні дива, це був «світ мого дитинства», який мене заспокоював, коли не міг контролювати своєї сили безсмертного. Думав про світ казок, в якому все закінчується хеппі ендом, у якому всі живуть щасливо й довго. Та Саллі не те що щасливо – вона взагалі вже не жила, тому поринути у свій закуток від влади сили давалося невимовно важко – я корчився, кричав, намагався заплакати, бив себе по голові, аби очуняти! Мені вдалося заглушити поклик сили, але моя думка про світ дитинства вже насправді була зруйнованою! Те, що допомагало мені скинути контроль над своїм еством, вже не мало такий вигляд як колись! Я тоді негайно мав знайти щось нове, що буде ховати вивільнення сили дуже далеко в моїй свідомості, але так цього і не зробив.

Я лежав на землі. Намагався забути про вбивство. Роздумував над неймовірним червоним сяянням Нелла. Споглядав на вартового, сподіваючись побачити дивний блискіт знову. У голові не вимальовувалось жодної здогадки з цього приводу, але все ж дещо помітив у той момент! Поки Нелл світився я щось відчув, відчуття це було справжнє! Відчув слабкість! Солодкий присмак втоми був реальним! Я вже його мав... Пригадав, що трішки виснажився, коли там, у закинутому селищі, розгромленому мною вцент, Адам подарував мені кинджали, і я одного запустив з великою потужністю у стовбур дерева. Того моменту ніби частинка сили покинула мене, але й при цьому за лічені секунди почувався знову повен енергії...

Ці мої відчуття втоми означали, що все ж таки маю надприродну здібність, але як її застосовувати, що вона взагалі собою представляє я не знав! Відклавши свої роздуми убік, я встав з підлоги. Очікував пояснень від свого соратника. Він не надавав жодної уваги моїм

конвульсіям на підлозі, за цей час устиг запакувати тіло Саллі до мішка та покласти її до багажника нашої автівки. Нелл не злився на мене за те, що накинувся на нього. Вартовий дістав зі своєї валізи пляшку з хімічною рідиною, ганчірку, дав їх мені. Він сказав, щоб я вилив хімікат на кров на підлозі, протер асфальт клаптем тканини. Напарник пообіцяв, що усе пояснить щойно позбудемося тіла! Я послухався його. Ставши навколішки, робив, що він наказав. Дивлячись на кров, я так би мовити молився за бідну жінку, просив простити мене, вибачався за вчинок Нелла, благав її знайти свій спокій, просив Бога попідкуватися за осиротівших дітей та чоловіка. Напарник перевірів мою роботу своїм суперзором. Він казав, що ми не маємо залишати жодного сліду. І дійсно, там не стало місця будь-яким доказам скоєного.

Восьма вечора. Нелл за кермом машини їхав до водостоку. Я не розмовляв з ним у автомобілі, проте моя цікавість нищила мене. Влаштована мною мовчанка була присвячена Саллі Уезер, тіло якої, прибувши до назначеного місця, Нелл викинув до великої стічної труби міста.

Ми здали машину назад до автосалону і пішли на залізничний вокзал, де Нелл купив нам квитки на найближчий потяг додому. Довкола лавочки, на якій сиділи, очікуючи поїзд, не було жодної живої душі. Нелл, поклавши мені руку на плече, почав відкривати таємницю свого вчинку:

-Кожна людина на світі має смертний вік... Коли вона його досягає, немає іншого виходу, змушена помирати, аби не втратити своєї душі, щоб її невидима сутність не розвіялася у ніщо... У кожного смертного ця цифра своя, вона є різною... Наймолодшу особу, в якої мені довелось відняти життя була дівчинка

дев'яти років... Кожне своє існування вона помирала від якоїсь недуги, але того разу щось пішло не так, вона була сповнена... – він говорив повільно і тихо. – Вперше я таке робив разом зі Стеном. Мені також було невимовно тяжко й болісно усвідомлювати, що моє призначення полягає у виконанні такого. Інші безсмертні не можуть цього чинити, бо не мають душі! Щоб люди перероджувалися їм повинна вкоротити віку істота, що її має! Якщо звичайний безсмертний вб'є людину, то душі відразу ж не стане. Людям намічено помирати тоді, коли вони повинні! Колись це був природній стан речей, але дещо трапилося, тепер люди можуть жити довше, проте ймовірність, що вони переродяться після природної смерті мізерна, тому ми не маємо допустити їхньої втрати... Ти звикнеш, тобі лише потрібен час... Повір мені! Це останні таємниці, які Престон приховував! Саллі Уезер минулого місяця виповнилось тридцять дев'ять років. Чим швидше її позбавити життя, тим гарантій, що вона переродиться, більше...

Я сидів мовчки, не зронив жодного слова, не поставив ні одного питання. Дуже сумнівався, що Еквідж від мене вже нічого не приховує, відчував гнів до нього за такий жахливий «подарунок», намагався водночас приглушити злість, щоб якимось стриматись і при першій же зустрічі не спробувати задушити Престона. Почуте мною видалось таким нелогічним, таким дурним, позбавленим жодної моральності, ницим, підлим, неправдивим! Потім я прокручував слова Нелла у голові ще раз і ще раз. «Він сказав про мізерну ймовірність не втратити душу, отже, вона все ж є! Але що це я таке думаю?... Це все безглуздя... Не буду такого робити, відмовляюся від свого призначення!» Ігри в загадки та відповіді з Еквіджем мені так

набридли й остогидли, що вирішив не розповідати йому про сяння Нелла, зберігати інформацію, якою Престон не володіє, мати козир у рукаві. «Я відчув втому. При цьому вартовий... Світився! Отже, це не може походити від Нелла, це моє вміння! Воно якось пов'язане з самогубством! І я сам дізнаюсь що це!»

***

Наступного дня ми вже були дома. Біля вхідних дверей будинку нас зустрічав Престон й інші вартіві. Всі очікували дізнатися, як я сприйняв новину про свій обов'язок, упритул дивилися на мене. Террі обома долонями огорнула руку Стена, сподіваючись, що у нас з Неллом усе пройшло гладко. Екон і Кефф стояли по обидві сторони від Еквіджа, а Еллі, одягнена у зелений сарафан, взагалі знаходилась осторонь від них. Я не хотів говорити про те, що пережив, тому, невічливо оминувши всіх, не промовивши ні слова, направився до своєї кімнати. Ніхто цьому не здивувався, у свій слід тільки почув слова Еквіджа:

-Йому потрібен час! Шість разів спостерігав схожу реакцію, у сьоме це навіть не цікаво!...

Я грюкнув дверима своїх хоромів, завалився на ліжко. Потім, переодягнувшись у інший одяг, став напроти дзеркала, дивився на свою шию, на знак безсмертя. Долоня сама зжалася в кулак і розтросила моє відображення. Дружки скла впали на землю. До кімнати постукали, попросили дозволу увійти. Це була Еллі! Я сказав, що мені потрібно побути самому, але вона наполягала. Чорнявка прочинила двері і кинулась мене обіймати. Я пристрасно затис дівчину у своїх руках, не хотів відпускати. Вона попросила сісти мене на ліжко і розповіла, як уперше сама мала вбити людину. Еллі казала, що краще це робити швидко й

щоб жертва не мучилась. Я не стримався і grimнув на неї фактом:

-Мізерний шанс переродитися, проживши довше зазначеного часу, є! Чому б не дозволити людям вибирати: хочуть вони жити довше з можливістю втратити душу чи померти?

-Як ти гадаєш, що б вибрали смертні у цьому випадку?

Відповідь на питання була очевидною – ніхто не хоче, щоб його вбивали за те, у що навіть складно повірити.

-Але таке можна робити! – не вгавав.

-Террі розповідала мені, що вони вже практикували подібне дуже давно – давали право вибору! Подруга говорила, що ті, хто прагнув жити, починали збиратися у групи, побоюючись загрози з боку безсмертних знову! Вони створювали товариства, вчиняли напади на нас, але при цьому завдавали шкоди лише собі й невинним жителям. Тому ми тримаємо все у секреті, аби людських втрат було менше!

Моя упертість потроху згасала, але про свої аргументи щодо неправильності таких учинків ніколи не забував.

-Я не хочу цього робити! – утихомирився нарешті.

-І я не хочу! – промовила дівчина. – І Нелл не хоче, і Террі... Всі ми не хочемо, але маємо! Террі розповідала, що якщо облишити нашу справу, смертей побільшає! Я вірю своїй подрузі, знаю, що ти віриш мені! Подививсь мені в очі! – я зазирнув у її зелені кришталеві зіниці. – Ми відбуваємо у відрядження по черзі! Наступною буду я, потім Екон, після нього ти вирушиш у свою першу самотійну подорож! Якщо відмовишся, то іншим доведеться зчиняти вбивства

частіше. Це означає, що на руках кожного побільшає крові!.. Скажи мені, що ти не покинеш нас самих із цим, не покинеш мене одну, не зрадиш! Благаю, промов це у голос!

Єдиною моєю втіхою на той момент була ця чорнявка, яку не хотілось ображати, спостерігати в її очах горе. «Я нізащо її не скривджу!»

– Мені потрібен час, аби все уклалося у моїй голові! – відповів. – Дозволь мені сьогодні побути на самоті. А завтра... Обіцяю, що намагатимусь переосмислити цю історію у іншому руслі.

Еллі поклала руку мені на шию, поглянула на мої губи. Вона згодилась на мої умови, хотіла поцілувати, але передумала, лиш торкнула своїми вустами моєї щоки. Вона виходила з кімнати повільно, не хотіла залишати мене на самоті! Двері зачинились. Я протягом всього дня медитував на своєму ліжку. Я довіряв Еллі, але Престон такого почуття не викликав. «Еллі буде наступною! Вона прудка, сильна, вміє битися!» Але уявити, як вона когось позбавляє життя, не міг! Чорнявка була права, коли казала, що покликання вартового – не те, на що я очікував, певною мірою обманула мене, не сказавши правди. З іншого боку, якби вона розповіла про наше призначення, то я б ні за яких умов не вирушив з Неллом у відрядження!

Минали дні. З плином часу мені ставало трохи легше сприймати свою долю. Я почав себе поводити спокійніше, міг витерпіти неприємну розмову з Еквіджем про моє ставлення до цієї ситуації. Престон казав, що все буде добре, все налагодиться! Еллі поділилась, що вартові не полюбляють говорити про свої убивчі завдання, вони радше будуть уникати цієї теми, аби не викликати у себе неприємні спогади про злочини, що коять. Тому, напевно, вони пробачили

мені за моє уникання їх, коли повернувся з Неллом додому. Поплічники розуміли мій стан.

Ми з чорнявкою полюбляли усамітнюватися, разом дивитися всілякі фільми, виїжджали погуляти, відвідували музеї, театри, філармонії, опери. Одного разу ми вечеряли в ресторані. Це була найдорожча забігайлівка в місті. Еллі у вечірній сукні виглядала неперевершено, її зачіска, яку вочевидь допомагала робити Террі, милувала око. Загадковий темний макіяж красуні не давав забувати, що вона може бути не тільки сором'язливою, але й елегантною та невимовленою, дещо агресивною. До столу нам подавали закуски і попросили зачекати, доки готуються гарячі страви. Грала тиха музика. Еллі підозріло зиркнула на мене. Чорнявка підвелася, підійшла ближче. Вона посміхалася, і я від подиву усміхнувся їй у відповідь. Еллі запросила мене на танець. Я не вмів танцювати, принаймні так думав! Зненацька моє тіло відчувало ритм повільного вальсу. Ми з дівчиною закружляли в обіймах одне одного. Еллі виглядала щасливою, було невимовно приємно на неї дивитися. Дівчина змушувала забути про страшні доручення вартових. Я не задумувався, чому в мене так гарно виходить танцювати. Все відбувалося саме по собі, ніби так і повинно бути.

Коли знаходився у свої кімнаті сам, то намагався спровокувати свою здібність, відтворював ситуацію, за якої Нелл світився червоним світлом у кривавому гаражі. Я пробував розлютитися, як тоді! Чимдуж гнівався на себе через своє прокляття – так я називав своє покликання! Як не старався, втоми так і не відчув. Всі мої імітування ситуації в гаражі були коту під хвіст.

Через півтора тижні Еллі отримала від Престона завдання і вирушила до Франції, аби виконати його. Перед відльотом вона сказала, щоб я не намагався навіть думати про те, що вона там робитиме. Повернувшись додому, дівчина не виглядала схвильованою. Дивовижна чорнявка мала притаманний їй гордий стан, поводитись буденно, наче щойно повернулася з курорту, а не людину вбила. Не хотілось задавати їй ніяких питань, ставити у незручне становище. Ми продовжували наші посиденьки удвох, вже й ходили тримаючись за руки. Нікого не нагадує? Так поведять себе Террі і Стен! Не за горами складалася ще одна пара закоханих, вірніше захоплених один одним вартових.

Не спроста Еллі вибирала каблучку для своєї найкращої подруги! На вечері перед відрядженням Екона до Нікарагуа Стен і Террі повідомили про свої заручини, поділилися планами влаштувати грандіозне свято та запросити нас і ще багато-багато безсмертних, щоб вперше в історії володарі вічності могли насолодитися весіллям своїх братів та сестер. Престон Еквідж не був задоволений, почувши таку новину, але й заперечувати не став. Він, як батько нареченої, що віддає свою доньку заміж, благословив Стена і Террі, дав свою згоду. За родинним столом спостерігав також за подружкою Екона Мері. «Можливо, вона й знає, що її хлопець не здатен кохати. Але чи здогадується, що він вбивця і завтра прямує відняти чиєсь життя?»

***

Сонячні промені вигравали на хвилях океану, вони відблискували у воді, переливалися срібним мереживом. Ліс довкола нашого будинку був устелений зеленими килимами, дерева від легенького теплого

вітерцю шаруділи листвою. Літо прийшло! Відколи став вартовим, я разом зі своїми соратниками відвідав уже друге щомісячне тренування Еквіджа. Я дізнався більше про зброю, якою опікувалися мої друзі: Стен вправно володів мечем, Террі влучно стріляла у будь-яку мішень зі свого арбалету, Екон жонглював маленькими сокирками, а Кефф майстерно порався з дерев'яною палицею із залізним стержнем усередині. Про решту ви вже знаєте.

Настав той день, коли Престон повідомив мене, що я найближчим часом відправляюся виконувати своє перше завдання, перше самотнє вбивство. Еллі бачила, що мені зле. Дівчина переконувала, що я це зроблю, знову наголошувала, щоб багато не думав з цього приводу, бо так буде тільки важче. Переддень мого від'їзду Стен і Террі обмовилися, що призначили дату свого весілля на сімнадцяте серпня, це мало бути через два місяці. Вони тішилися, їхні обличчя відтепер ніколи не покидала посмішка. Террі разом з Еллі вибирали святкову сукню, а Стен вигадував пригоди на парубоцький вечір.

Я прокинувся о п'ятій годині. Визирнувши у вікно, побачив таксі, що очікувало на мене. Я одягнувся, взяв свої кинджали, спустився сходами до низу. Еквідж віддав мені сумку, у якій знаходилися гроші, папка з документами, багато інших різних речей. Еллі вирішила провести мене і перед тим, як я сів у автомобіль, вперше пристрасно поцілувала у губи й тихо промовила, що все буде добре. Як казав Еквідж – «Все так, як має бути!» Таксі відвезло мене до аеропорту, там сів на літак компанії «Сетер», що доставив мене до пункту призначення, до мого об'єкту! У літаку зазирнув до валізи, що мені дав Престон. Там лежала

інформація про мою мішень. Я поглянув на документи. Довідався, що жертвою буде дівчина із України.

Авері Січник проживала у містечку поблизу Києва. Її смертний вік складав всього вісімнадцять років, а чотири тижні тому вона вже відсвяткувала дев'ятнадцятиріччя. Українка не мала батьків, була залишеною сиротою! До повноліття проживала у дитячому притулку-інтернаті, а зараз навчалася психології, підпрацьовувала в організації соціальної допомоги. З фотографії прикріпленої до досьє можна було сказати, що вона брюнетка, має блакитні очі і чарівливу посмішку. Сьогодні вона працювала до дев'ятої вечора, я мав спостерігати за нею після роботи. Папери повідомляли, що краще її вбити, коли вона буде йти через темний провулок додому. У валізі, окрім писемних матеріалів, знаходилися мої липові документи, на які мав взяти у автосалоні машину напрокат, аби з місця злочину непомітно забрати тіло жертви. Там лежали дублікати ключів від її однокімнатної квартири, копії кредитних карток.

Прилетівши до аеропорту о шостій вечора, відразу ж попикався про автомобіль. Потім рушив до споруди, в якій працювала Авері. У мене забракло терпіння очікувати на неї в машині. Я нишпорив навколо цієї будівлі, крадькома заглядаючи у вікна. Дівчина працювала на першому поверсі, було складно її не помітити. У момент, коли я зазирнув на її робоче місце, вона була зовсім одна, розмовляла по телефону. Блакитноока красуня голосно благала когось по той бік трубки не віддавати «документи у руки людей, які зовсім не тямлять у вихованні дітей». Авері просила про відмову від доручення якимсь особам опіки над осиротілим хлопчиком. Дівчина з розпачем поклати слухавку й, згадавши про пізній час, зібралася додому.

Вона йшла вулицею, а я, їдучи у машині, намагався не потрапляти їй на очі. Обігнавши Авері, зупинився недалеко від темного провулку, де мені наказано було її вбити. Це було ідеальне для злочину місце – довкола не чути ні душі! Сховався у темній тіні й діставши свій кинджал переконував себе, що зараз це зроблю. У голові лунали сумніви, проте потрібно було діяти. Я стояв мовчки, очікував приходу Авері... Дівчина прямувала у мій бік, я був готовий завдати удару, але щось завадило і я прогавив таку можливість – не зміг безжально встромити ножа їй у серце. Я проклинав себе, що не упорався зі своїми роздумами. «Повертатися додому з невиконаним завданням не можна!» Набравшись сміливості, прийняв рішення, що вб'ю Авері пізніше – дочекаюсь, поки вона удома ляже спати, задрімає, а потім прокрадусь у квартиру і виконаю свою місію!

Вечір був тихим і спокійним. Я обережно відкрив ключами двері апартаментів дівчини, ледь чутними кроками підбирався до її ліжка. Вона походила на милого янгола, який заснув, стомившись від праці! Її тіло здавалося таким незахищеним, невинним!

«Що я роблю?.. Чи з моєї голови витекли мізки? Так не можна! Це неправильно! Дівчина жила без батьків. Напевно, натерпілася вдосталь! Я не можу її скривдити! У чому її вина? За що вона таке заслужила?.. Я б ніколи не нашкодив сироті! Не можу її вбити лише за те, що може втратити душу, про яку сама не знає! Не буду цього робити й іншим не дозволю!» – ці факти збуджували, непокоїли, драгували.

Покинувши квартиру Авері без жодних доказів своєї присутності в ній, тримав ціль у аеропорт. Я гадав, що удома змушу Престона не вбивати нещасну сироту, хоч не вірив у його поблажливість. Тоді я так

вважав, ймовірно, бо відтягував момент зізнання самому собі, що не зможу втекти від свого прокляття. Всі мене переконували: «Так має бути!». Все одно їм не вірив! Я уявити собі не міг, що та мила з вигляду дівчина за кілька днів стане моєю, як казав Адам, найпершою ідеєю. Ідея полягатиме у її захисті! Там, у квартирі, я заприсягся, що нікому не дам її скривдити, моя клятва стала сильнішою за мій розум. Сила безсмертного, що мав, тепер вся була сконцентрована на єдиній миті – не дозволити жодному скривдити дівчину! «І нехай хтось лишень наважиться пальцем її доторкнутися!»

∞ Людина

Повертаючись додому, я декілька разів уявляв нашу розмову з Престоном. Намагався вгадати, які він поставить запитання, відшукував до них найкращі відповіді. «Як можна переконати відданого своїй справі безсмертного зробити виняток для бідолашної дівчини?» Мені було ніяково. Напевно, інші мої соратники колись намагалися змусити Еквіджа пощадити своїх жертв нашого безжального прокляття. Я знав, що не маю жодних шансів отримати його згоду не вбивати Авері, але, як то кажуть, надія помирає останньою.

Я вийшов з таксі. На порозі будинку чекала уся моя нова сім'я. Еллі підозріло визирала з-за спини Екона. Вона здогадувалася, що сталося, від самого початку знала, що мені не під силу зробити це. Решта вартових сподівалися почути «позитивні» результати моєї самостійної поїздки. Еквідж підійшов перший:

-Як воно?

-А ви як гадаєте? – відповів йому і похилив голову.

-Це не відповідь! Ти виконав завдання? – він взяв мене рукою за плече, глибоко зазирнув у очі.

-Я не зміг...

Престон відвернув свій погляд. Ми простояли мовчки півхвилини.

-Через годину чекаю у своєму кабінеті! Відпочинь трохи. – Еквідж не кричав, не був здивований, відпустив моє плече і рушив назад до будинку.

Вартові зрозуміли, чим закінчилася моя поїздка. Не стали навіть втішати, вони знали, як тяжко мені зараз, і не хотіли напосідати. Я стояв напроти маєтку, не міг зрушити з місця. Усі, крім Еллі, розійшлися займатися своїми справами. Дівчина вовтузилася на ганку розчаровано споглядаючи на мене. Раптом чорнявка почала повільно наближатися, вона йшла так неохоче, ніби хтось пнув її в спину. Вона не хотіла мене зараз бачити, але щось штовхало, наказувало їй приголубити, заспокоїти мене. Еллі міцно схопила у свої обійми. Не відпускала декілька хвилин. Вона лише промовила, що все буде добре, а потім покинула самого надворі. Досі не міг зрушити з місця. Простояв у такому незручному стані цілу годину, прислуховуючись до співу пташок, споглядаючи на небо, роздумуючи над подіями минулої ночі.

Я зайшов до кабінету Престона, присів у крісло. Еквідж устав з-за столу. Попрямував до вікна. «Невже я такий йому огидний, що він не може і глянути на мене?»

-У тебе немає іншого виходу, окрім як повернутися назад та закінчити розпочате! – промовив він, дивлячись крізь вікно на подвір'я.

-Але я не можу цього зробити... Не можу вбити... – тихо відповів.

-Ти можеш вбити, це твоє призначення! Ти народився з цим у крові! – продовжував стверджувати.

-Ви не розумієте...

-Не розумію? – трохи почав лютувати суворий наглядач. – Це ти ще не встиг зрозуміти, як важливо те, що робимо! Ми зберігаємо душі цим людям! Ми рятуємо їх! Усе своє життя я захищаю смертних! Ми надаємо їм право жити у мирі та злагоді. Ти ще не уявляєш, наскільки все серйозно, але, повір мені, колись зрозумієш. А поки все, що тобі доручено робити – виконувати справи, для яких ти існуєш...

-Ви не бачили цю дівчину... – ледь чутно промовляв. – Її життя не солодке. Вона не має батьків, працює цілими днями, аби допомогти іншим. Авері – гарна людина! Не заслуговує на такий кінець!

-Тільки не кажи, що спілкувався з нею!

-Ні, я півдобі спостерігав...

-І ти гадаєш, що знаєш про неї все? – з подивом зиркнув на мене Еквідж. – Моя тобі порада: коли завтра знову намагатимешся її вбити, не думай про те, яка вона людина! Думай, що роблячи свою справу, допомагаєш людству і їй у тому ж числі!

-Що ви таке кажете! – не стримався й підійшов до нього. – По-перше, я не полечу туди знову. По-друге, я досі не можу повірити, що своєю справою ми когось допомагаємо. Я не робитиму цього!

-По-перше, якщо не зробиш ти, то вимушений буду віддати твоє завдання іншому, адже час іде, а в нашому випадку, чим раніше – тим краще!

-Ти не посмієш! – лютував я.

-А по-друге, певен ти знаєш, що наша справа важлива, та не маєш бажання собі у цьому зізнаватися.

Довірся мені – ми робимо добро, хоч у це важко повірити. Таке життя! Воно не лише веселе, іноді воно сповнене тяжких обов'язків...

-Я не буду...

-Будеш! – перебив мене Престон. – За шість годин у тебе літак, я вже все влаштував! Підготуйся! Можеш бути вільний.

-Ця дівчина варта кращого! – сказав і самому стало дико – після слів Еквіджа я був готовий повернутися назад, але не знав для чого, чому. Не був здатен вбити її. Проте й не хотів, аби він доручив комусь іншому зчинити це... Напевно, мені лишень хотілося побачити її знову.

-Не прив'язуйся до жертви, вона – лише завдання! Його ти маєш виконати самостійно. Не зробиш – я вимушений буду попросити Кеффа! Можеш бути вільний! Готуйся до повторного відрядження!

Стільки багато ще хотів сказати Престону, але стремління говорити з ним зникло. Знав, що його не переконаєш, знав ще до того, як увійшов до кабінету. Залишив Еквіджа самого. Швидко крокуючи, я йшов до своєї кімнати.

У будинку тишина, його мешканців не було ні видно, ні чутно. Підійшовши до своїх хоромів, відчув за дверима силует вартового. Гадав, що то була Еллі. Помилився. На моє здивування посеред кімнати непорушно стояла Террі у готовності щось мені повідати, дати пораду. Я зачинив за собою двері. Кинувши сумку з речами на підлогу, присів на своє ліжко.

-Еллі каже, що ти не виконаєш завдання... – сумно промовила Террі.

-Скоріше всього, ні... – впевнено сказав, і вона, прикусивши свою губу, сумнівно кивнула головою вниз.

-Від призначення не втекти, – мовила далі. – Я переконана, що ти від Еквіджа вже чув усе, що я тобі хотіла б розповісти... Та він ніколи не робив того, що доводилось мені робити. Я знаю, як це виглядає насправді. Спочатку ти себе зненавидиш, проклянеш день, коли дізнався правду, запитаєш себе «Чому я?». Прийнявши пост вартового одразу після Кеффа, в мене не було тієї підтримки, яку маєш ти...

-Річ не в підтримці! – перебив Террі.

-Мовчи! – grimнула на мене. Вона продовжила говорити дуже тихо, навіть присягаюся, що їй було болісно мовити, хоча й безсмертні не відчують болю.– Не говори нічого, просто слухай... Моїм першим завданням була маленька дівчинка, смертний вік якої складав сім років. Я благала Престона облишити її... Тиждень намагалася змусити себе її вбити. Потім вмовляла Еквіджа віддати Кеффу справу. Минуло двадцять п'ять днів відтоді, як Престон доручив зробити це мені. Двадцять шостого дня я купила щурячої отрути і зготувала ті вбивчі пряники... Дорослі завжди кажуть дітям, аби вони нічого не брали у незнайомців, але коли малі залишаються самі, коли вони гуляють на подвір'ї без нагляду, вони забувають настанови старших. Берелі розповідав, що найдорожче на світі – малі створіння, яких ми й захищаємо, проте він не розповідав, у який спосіб... Я підійшла до маленької Мелінди, коли вона бавилася з ляльками біля дерева неподалік будинку, і віддали їй пряник... Сказала, що він найсмачніший у світі. Мала шкода посміхнулася, відразу ж схопилася його їсти... Годиною пізніше справу зроблено. Я дочекалася і перевірила

відсутність серцебиття... Мені було невимовно тяжко, шкода малечу, але як не намагалася заплакати – не зронила жодної сльози, жоднісінької... Я пам'ятаю, як кричала, лютувала, не могла себе контролювати та по дорозі до тодішньої оселі вартових знищила декілька торгових прилавків. Пройшло ще пару років, я звикла... Крім цих завдань, у вартових є багато роботи. Я бачила таке, що й собі уявити не можеш. Я знаю, заради чого ми вбиваємо людей... Вважала, що Еквідж любить розповідати казочки про цю величну справу, але вона насправді набагато важливіша, ніж уявляла!

-Ти про що? – знову перебив її.

-Сподіваюсь ти ніколи не дізнаєшся! До чого це я? О так! Престон ставить перед фактом, що маємо виконувати завдання своєю зброєю. Повір мені, так легше. Проте першого разу, гадаю, можна впоратися, використовуючи певну хитрість, як я вчинила з Меліндою! Це моя порада тобі! Звучить дивно... Діє безвідмовно.

Останні слова Террі сказала прохолодно й байдуже, ніби їй зовсім тепер не шкода тієї дівчинки. Та я знаю, що це неправда, вона ніколи не забуде своєї першої жертви, її невинного личка.

-Коли у моєму безсмертному житті з'явився Стен, робота стала набагато легшою. У твоєму житті є Еллі, тому не зрадь її! Ти їй подобаєшся. Очевидно, це почуття взаємне, – промовила Террі і збиралася вже йти. – Еллі надзвичайно сильна, але поруч з тобою вона змінюється, стає ніжнішою, виглядає... Щасливою. Тому прошу тебе знайти спосіб виконати доручене завдання...

Террі залишила мене наодинці. Дівчина Стена мені подобалася найбільше з усієї нової родини, навіть після цієї розмови ставлення до неї не змінилося. Вона–

вірна подруга для Еллі, бажає їй лише всього найкращого, обожнює свого нареченого. «Ця дівчина найпривітніша з усієї невмирущої компанії, серце нашої сім'ї, та – що тримає її разом». Вона говорила переконливо, краще ніж Престон, але все ж таки не змогла вплинути на моє рішення.

«Еллі буде розчарована, зненавидить... Але я не вважаю себе зрадником, не думаю, що й Еллі так гадатиме. Вона розуміє мене краще за всіх. Вона знає, що для мене це означає! Лагідна красуня завжди підтримуватиме, завжди буде на моєму боці, хоч і не промовить цього уголос перед іншими. Вона не гніватиметься вічно, пробачить, ми знову тішитимемося компанією один одного. Потрібно лише перечекати пару місяців, а можливо, й років, та все одно буду чекати її прощення!»

Час настав. Мене очікувала машина біля входу. Я не знав, що робити далі. Лише одна річ не залишала голови – ніхто не скривдить Авері!

***

У повторну путь проводжав лише Престон. Він, відкривши дверцята автомобіля, наказав поводитися обережно у відрядженні. Еллі навіть не вийшла попрощатись. Певен, вона знала, що в найближчий час не повернуса. «Вона не бачитиме мене протягом тривалого періоду, але навіть не підійшла сказати щось напутнє. Їй так легше, мені – ні! Єдина особа, яка така мила, така люба, чарівна й незамінна, не бажає зараз бачити».

Шофер рушив. Я вспів лише подивився через вікно на свій новий дім, наче в останнє. Я й не хотів туди більше повертатися. Мені подобалися усі вартіві, не

уявляв, як без них тепер жити, але з незрозумілої причини прагнув втекти від того місця дуже далеко.

Подорож до пункту призначення тривала стільки, як і день тому. За ці години потрібно було продумати план захисту Авері від Престона. Найтяжчим стало розуміти, що я не зможу оберігати її на відстані, лише стежачи за нею. Тому у будь-якому випадку їй потрібно розповісти, хто я насправді. Далі виникала проблема, що також не зможу знаходитися поруч постійно, адже Еквідж відчуває місце перебування будь-якого відомого йому безсмертного, тому знає кожен мій крок. Я вибудовував у думках десятки планів охорони Авері, але жоден не був досконалим. Дійшовши висновку, що я маю перебувати неподалік дівчини в будь-який час, також зрозумів, що нам потрібно буде тікати. «Куди? Доведеться постійно рухатися, щоб Еквіджу стало мене важче відшукати». Це все, на що був здатен мозок – «скажу їй хто я, потім разом тікатимемо». План здавався зовсім недолугим, але простим та легким, принаймні я так вважав.

Третя година дня. Взявши на прокат машину, рушив спочатку до будівлі, в якій працювала Авері. Потім поміркував, що йти до неї на роботу, розповідати усю дивовижну історію про примусовий порятунок не зручно, тому поїхав до її квартири. Додому вона мала повертатися після восьмої години. В мене залишалося багато часу до її приходу. Я сидів у автомобілі, прокручував у голові, що повинен сказати та як. Знаючи, що вона не повірить жодному моєму слову, я думав, як можливо її переконати, що всі мої розповіді правдиві, а наміри благородні. Чекати стало нудно. Стукнула шоста година. Я вирішив, що раз нічого не роблю, то можна хоча б подивитися, як ця дівчина живе, оглянути її квартиру. Ключі від помеш-

кання були у мене, тож я простежив, щоб мене ніхто не побачив, і пробрався до її домівки.

Минулої ночі я не встиг розгледіти усі фоторамки на столах, картини на стінах. На одній з фотографій її оточували люди різного віку, а вона тримала у руках величезний торт з надписом «16». Вона посміхалася, її усмішка видалась дуже щирою. На полицях стояли різні вироби ручної праці, цікаві книги. Гардероб був небагатий. З техніки побачив тільки телевізор – звичайнісінький такий, загалом скромненький. Атмосфера квартири віяла затишком: все прибрано і виглядало охайно. Я сів у крісло, яке знаходилося поруч з ліжком, і відчув, ніби ця оселя – моя.

Було близько сьомої. Я почув як повертається ключ у входних дверях квартири і розгубився. Підірвався з крісла, сховався за ним. До кімнати зайшла Авері, яка розмовляла по мобільному телефону, вона розповідала своєму співрозмовнику, що сьогодні звільнилася з роботи раніше і готова піти гуляти з ним через годинку. Очевидно, то був її хлопець чи друг, але в моєму досьє на Авері Січник не зазначалися жодні друзі чи хлопці, що зазвичай, як казав Нелл, обов'язково прописується. Дівчина закінчила розмову, кинула телефон собі на ліжко. Вона почала говорити сама з собою, питала що їй краще одягнути, якими парфумами скористатися, яку зачіску зробити. Усе вказувало на те, що Авері готувалася до побачення. Я одним оком спостерігав за нею: вона метушилася, сама від себе ніяковіла. Напевно, той хлопець їй дуже подобався, але чому ж про нього нічого не говорилося в досьє, не міг збагнути.

Раптом дівчина стихла, поглянула на рамку з фото, яку я розглядав. Вона пильно вдивилася в неї. Я здогадався, що їй не сподобалося, як саме рамка

стоїть– я не правильно поставив її на місце, на якісь сім-вісім сантиметрів ліворуч від початкового положення. Авері щось запідозрила, веселий настрій змінився на протилежний. Вона, стоячи на одному місці, прискіпливо оглянула кімнату, задумалась. Або та фотографія була дуже важливою, або в неї така гарна пам'ять, проте ще не бачив, щоб людина помічала такі дрібниці.

Я не знав, що робити – здивувати своєю появою зараз чи дочекатися, поки вона залишить кімнату, потім вийти з її квартири і постукати знову у двері – зробити вигляд, ніби я тут ніколи не був, ніколи не бачив Авері, маю до цієї дівчини дуже важливу нагальну справу. Я обрав варіант номер два, але в житті не все йде за планом! Коли блакитноока перестала стояти на одному місці, заспокоїлась і, скоріше всього, подумала, що це вона колись ненароком зачепила фоторамку, Авері пішла до ванної кімнати. Я почув як вона зачинила двері вбиральні і вирішив втілити свій план у життя. Я вийшов зі своєї схованки. Щойно дійшов до вхідних дверей, як почув музику, що линула від мобільного дівчини – їй хтось телефонував – чорнявка прожогом вибігла з ванної кімнати. Вона зробила крок і завмерла.

Вбиральня в цій квартирі розташована таким чином, що коли виходиш з неї, перше що бачиш – вхідні двері. А біля вхідних дверей у той момент стояв я. Не пройшло й двох секунд, як Авері кинулася до мобільного, аби повідомити того, хто їй дзвонив, що їй потрібно рятувати від незнайомця, який знаходився у помешканні. Я не пас задніх: дістався телефону, що лежав на її ліжку раніше, схопив його й ненароком розчавив у руці. Дівчина не розгубилася, почала кричати про допомогу так гучно, що це чули всі, хто проживав у

будинку. Авері жбурляла в мене предмети, що траплялися їй під руку. Вона намагалася втекти, але замість того, щоб скористатися вхідними дверима, вона подалася на кухню, відчинила вікно. Вона збиралася вистрибнути з нього, але я вчасно схопив її, затис у руках. Я повторював, що мене не варто боятися, що прийшов допомогти, а вона все не вмовкала, кричала про допомогу. Я не втерпів і затулив їй рукою рота. До її квартири хтось постукав, а потім почав виламувати двері. Сусіди. З ними не хотів мати справу, тому в нагоді трапилося відчинене вікно. Я міцно притиснув дівчину до себе, яка почала ще голосніше верещати, і ми вистрибнули з другого поверху. Я приземлився на ноги, поставив її на землю, схватив за руку, швидко повів до свого автомобіля. Те, що Авері фізично пручалась, не склало ніякої турботи, адже я в тисячі разів сильніший. А ось її верещання нервувало та дратувало. Надвір повибігали жителі будинку, намагалися наздогнати мене, проте вони запізнилися. Я дістав з багажника клейку стрічку і мотузку, затулив дівчині рота, зв'язав руки. Посадив її на заднє крісло машини і швиденько поїхав геть з місця злочину.

***

Я мчався, як вітер. Намагався виїхати за місто. У автомобілі нічого не розповідав дівчині. Авері виглядала неймовірно наляканою, постійно намагалася звільнитися від мотузки, закричати. Я знайшов покинуту дорогу, звернув на неї, відшукав простору безлюдну галявину, зупинив машину. Я виволік дівчину з автомобіля, розв'язав їй руки, вона віддерла стрічку з рота і знову взялася за своє. Я її не тримав, не обмежував жодну дію. Авері почала тікати, але бігти їй було до міста дуже далеко, тож я зачекав доки вона

заспокоїться і сама, як вірний цуцик до господаря, повернеться назад. Оце був наївний – гадав, що вона захоче дізнатися, що я від неї хочу. Минула година відколи її відпустив. Мені набридло стояти без діла. Відшукав. Знову, застосовуючи мотузку і стрічку, повернув її назад на пустинну галявину. Знову випустив з автомобіля, звільнив. Дякувати, на цей раз їй вистачило розуму не тікати. Стомлена бігом дівчина сіла на землю. Ридаючи, почала нашу розмову:

-Що тобі потрібно? Я нічого не маю, нікого не знаю! Відпусти мене! – благала Авері.

-Я сказав, що не заподію тобі ніякої шкоди, це не в моїх інтересах, – спокійно відповів.

-А викрадення вже не вважається шкодою?

-Ти примусила мене, твій крик чули усі довкола!

-Я тебе не знаю, ніколи не бачила. Ти вломився до моєї квартири! Що я мала робити?

-Все склалося не так, як я гадав... Пробач мені!

-Хто ти? Навіщо таке робиш?

-Нізащо не повіриш, якщо тобі скажу!

-Що за маячня? – здивувалась Авері, витираючи сльози. – Ти якийсь ненормальний псих, тобі подобається знущатися зі своїх жертв?

-Взагалі-то, я мав психічну хворобу у минулих життях... – сам не помітив, як це сказав.

-У минулих життях? Точно псих! Ти належиш до якогось культу, а мене хочеш принести у жертву?

-Не збираюсь я приносити тебе у жертву! Я тут, аби захистити тебе, не дозволити вбити!

-Хто намагається мене вбити? Чому? Якої шкоди я завдала цій людині?

-Це не людина! – сказав з такою серйозністю, що Авері аж змовкла на секунду. – Якщо хочеш, щоб я тобі розповів, спершу маєш довіритись мені!

-Маю довіритися тому, хто увірвався до мого житла?

-У тебе немає іншого вибору! Я єдиний, хто може тебе захистити! Заприсягся тебе захищати!

-Швидше рак на горі свисне, ніж почну довіряти тобі! – розлютилась дівчина.

-У твоїх словах є логіка... – відповів їй і подався до автомобіля шукати запальничку.

Авері не знала, чого від мене очікувати, з острахом спостерігала за моїми діями. Я відкрив бак з бензином, засунув туди носову хустинку, аби промочити у вогненебезпечній рідині. Потім обмотав цим клаптем тканини руку, підійшов до Авері і підпалив свій зап'ясток. Полум'я здійнялось швидко. Рука палала, а за моїм спокійним виглядом цього не сказали б. Блакитноока чорнявка дивилася, проте не вірила своїм очам. Вогонь догорів і я показав їй, що рука зовсім не ушкоджена. Авері спочатку здивувалася, а потім сказала, що це якийсь трюк і все було влаштовано навмисне, аби я втерся їй в довіру і ще там щось накоїв. В цілому я її далі не слухав, бо вона трохи розлютила своїми сумнівами. Дістав з-під джинсів одного зі своїх кинджалів, сів до Авері на землю, поклав зброю їй у руку. Розмістив свою долоню на землі.

-Спробуй проштрикнути мене цим гострим кінцем! – вказав їй.

-Не буду цього робити! – відмовилася з обуренням дівчина.

-Ти не заподієш мені шкоди, повір! Лишень спробуй!

Вона не зробила цього. Тоді в голову стукнула інша ідея. Я заліз під автомобіль. Схопившись за нього знизу рівно посередині, піднявся на ноги. На витягну-

тих руках, стоячи, я тримав автомобіль, не докладаючи при цьому жодних зусиль. Дівчина була шокована і відмовлялася вірити. Кілька разів підкинув на метрів п'ять машину над собою і поставив на місце.

-Як ти це зробив? – Авері підвелася з землі, навіть зробила кілька кроків у мій бік.

***

Дівчина підійшла до автомобіля. Впираючись у нього руками, самотужки намагалася зрушити його з місця, але нічого не вийшло. Вона здивовано дивилася на такого на вигляд не дуже м'язистого хлопця, намагалася розгадати таємницю моєї сили.

-Яка в тебе вага? – спантеличено запитала Авері.

-Не знаю, – відповів, здригнувши плечима.

-Як ти це зробив? – дівчина несміливо підходила ближче й ближче до мене. – Ти звідки такий узявся?

Вже був хотів їй сказати, хто я, але вирішив схитрувати. Спершу запропонував їй сісти в машину та поїхати з цієї галявини в якесь інше місце. Сутеніло, і не хотілося, аби дівчині робилося ще страшніше залишатися зі мною на самоті. На моє здивування Авері з неохотою, проте не промовивши жодного слова, сіла в автомобіль. Я зайняв своє місце водія, спробував завести авто, але, вочевидь, від недавніх шалених потрясінь в моєму засобі пересування щось зламалось, він вже був не на ходу. Дівчина пожартувала, що не треба було так високо його підкидати, на її обличчі промайнула ледь помітна посмішка. Того моменту я зрозумів, що вона мене більше не боїться, її страх перетворився на цікавість, вона прагнула пояснень. Я дістав з багажника сумку зі своїми речами. Автомобіль залишив посеред галявини.

Близько опівночі. Ми з Авері йшли через ліс до міста пішки. Дівчині стало прохолодно, на ній була лише літня сукня і хатні капці, в яких її викрав з квартири. Я представився їй, сказав своє ім'я та розповів свій великий секрет. До міста годин сім. Авері виглядала шокованою, вона задавала багато різноманітних питань, на які навіть я не міг дати відповіді. Дівчина цікавилася, звідки взялися безсмертні, як з'явилися вартові, як я знаю, що їх усього сім. Чорнявка задавала ті речі, якими я мав би поцікавитися у Престона або Адама, але цього не зробив. Моє безсмертя так раптово впало на голову, що не вистачило й часу ставити такі запитання. Найскладніше стало розповісти, чим займаються вартові і повідомити Авері, що вона – наступна в нашому списку. Чорнявка зупинилась і обіперлась на дерево.

-То ж ти прибув, аби виконати свій обов'язок? – задумалася.

-Я вже не раз казав, що не скривджу... Ми, безсмертні, якщо поставимо собі щось за мету, то неодмінно її досягнемо! Я не буду робити того, що роблять інші вартові, вважаю наше призначення неправильним! Моя місія – захистити тебе...

-Але що ти можеш вдіяти один проти всіх? – скептично спитала дівчина. В її очах пробіг смуток.

-Послухай! Я не дам тобі померти! Заховаю тебе, щоб ні Престон, ні хтось інший не знайшов. Зараз недоречно падати духом! Нам потрібно рухатись, щоб Еквіджу складніше стало мене знайти! – намагався підбадьорити Авері.

-А якщо ти не знайдеш такого сховку?

-Знайду!

-Можливо, ти й не хочеш їсти, спати, а я хочу! Я стомлена, мені холодно! Я не впевнена, що бажаю

постійно тікати! Як щодо моєї роботи, навчання? Я не можу все полишити!

-Місто недалеко, в мене є безлімітна кредитка! Доки Престон не заблокував її, ми знімемо звідти грошей скільки потрібно, купимо тобі одержі, ти поїси. Ми будемо рухатися вперед, не озираючись назад! – впевнено говорив. – Якщо ти залишишся в місті, то загинеш! Часу повертатися до твоєї квартири немає. Нам не потрібні твої документи, відтепер найголовніший твій документ – це я!

-І куди ж ми рухатимемося?

-Куди очі дивляться! – рішуче відповів.

Авері не подобався мій план, але вибору вона не мала. Трохи за сьому ми знаходилися в ще сплячому місті. Спочатку було потрібно нагодувати чорнявку. На моє щастя, відкритою виявилась малопомітна кафешка на одній з вузьких вуличок. Авері замовила млинців, кави й пішла освіжитись до ванної кімнати. Повернувшись із вбиральні, вона поснідала і попросила офіціанта загорнути їй ще декілька піріжків з собою. У магазині одягу Авері запаслася теплими речами. Дівчина поставилась абсолютно серйозно до моїх слів про втечу. Її зацікавлений історією про безсмертних вигляд змінився на сумний, вона зневірилася в собі, було відчуття, ніби ця красуня не сподівалася, що після усього мною сказаного, в неї є хоча б один шанс на порятунок.

Я вирішив, що зараз краще всього нам з дівчиною тікати якомога далі від міста, тому повів її на залізничну станцію. Дорогою Авері не промовила ні слова, вона виглядала дуже засмученою. Я не знав, як її розрадити, що сказати. Я вже не розумів людей, їх почуттів, точніше не пам'ятав, які вони. Ця дівчина – перша смертна, з якою розмовляю за останній рік.

У залізничній касі чорнявці відмовилися продавати квиток за відсутності паспорту. Ми збиралися сісти на потяг до Москви, але тепер, вийшовши на колію, шукали вантажний поїзд, який байдуже куди прямує. І таки знайшли один. Він їхав у бік, протилежний напрямку Москви. Знайшовши вагон, у якого на відміну від інших було щось схоже на двері, я потурбувався тихо зламати замок і пробратися усередину. Темрява панувала у пустому холодному вагоні, але він виявився просторим – трохи більше половини місця займали здорові чорні ящики.

***

Поїзд рушив. Він їхав повільно. Авері сиділа на підлозі з одного боку вагону, а я напроти неї. Таварняк гучно гудів, але між нами панувала тиша. Дівчина дуже стомилася, хотіла спати. Заснути їй не давали гнітючі думки про небезпеку. Потрібно було її розвеселити, розговорити, а я не знав як. Бесіду спровокувала вона:

-Невже ти нічого не відчуваєш? – промовила з-під лоба Авері.

-Кажуть, що нічого...

-Ти вирішив урятувати мене... Тобі стало шкода?

-Я не знаю! Так би не сказав. Упевнений, що все має бути по-іншому... Мою думку, думку безсмертного, взагалі важко змінити. Це як інтуїція, але набагато сильніше! Як казав мені один знайомий, це все моя сила штовхає до певних, іноді навіть неприпустимих, дій!

-Зрозуміло... Точніше... Зовсім неясно і дивно...

Авері виглядала розгубленою, сама не тямала, що тут робить, як насмілилася на таке безумство.

-У квартирі ти розмовляла з деким по телефону. Хто це був? – поцікавився, бо моє бездоганне досє на дівчину не містило жодної інформації про таємничу персону.

-Денис! – викрикнула дівчина. – Зовсім про нього забула! Зачекай хвилинку... Ти вже тоді знаходився в моєму помешканні? Та нехай! Не важливо!.. Я маю йому зателефонувати, перепросити, що не з'явилася. Хоча він вже знає, що мене викрали... Я маю його заспокоїти! У тебе ж є телефон, я бачила, дозволь мені... Хоча ні... Краще його не вплутувати сюди... Але потрібно йому хоча б повідомити, що зі мною все гаразд, принаймні поки що... Дай хоча б смс йому напишу!

Я подав свій мобільний Авері. Красуня швидко впоралася, повернула телефон назад. Я відразу ж викинув мобільний з вагону, пояснюючи дівчині, що таким чином у Престона Еквіджа залишиться менше способів нас знайти. «Хтозна якими новітніми технологіями він володіє».

-То хто це такий? Твій хлопець?

-Ні! – всміхнулась дівчина. – Мій давній знайомий.

-Наскільки давній?

-Яка тобі різниця? Чому цікавишся?

-Гадав, у тебе немає близьких друзів.

-Як ти знаєш? Ах... Зрозуміло... Це якісь ваші штучки... Гаразд! Ми з Денисом познайомилися, коли мені було десять. Він на рік старший. Я жила тоді в дитячому будинку, а його родина переїхала в багатоповерхівку неподалік... У мене були в інтернаті друзі, проте з Денисом спілкувалася набагато більше, він часто пригощав маминими пиріжками, давав почитати цікаві книжки, ділився усім, що мав сам. Я хоч і не

була частиною його сім'ї, не жила з ними, але рідніших людей не мала. Йому виповнилося п'ятнадцять, він поїхав навчатися в інше місто. Та ось через п'ять років Денис наважився провідати, а мене викрали. Як іронічно...

Чорнявка розповідала про пригоди, в які вони потрапляли з Денисом, про ігри, в які гралися, на її обличчі з'явилася лагідна посмішка. Від спогадів, вочевидь, їй стало тепло на душі, через хвилину сімнадцять її нарешті огорнув сон.

Потяг їхав швидко й довго, аж стемніло вже надворі. Станція, на якій він зупинився і далі не прямував, ні про що мені не говорила. Я не мав уявлення, де знаходимося. Розбудивши дівчину, я зібрав речі, ми рушили шукати інший поїзд, який їхав у тому ж напрямку, що й попередній, але далі. Було близько другої години після опівночі. На наше щастя саме о 2:15 на цьому залізничному вокзалі робила зупинку міжміська електричка, на яку ми потай пересіли. Авері спросоння й не зрозуміла, що сталося. У вагоні, в якому примостилися, знаходилося п'ятеро людей, сидіння були дерев'яними, незручними, часом зникало світло. За весь цей час я зовсім не стомився, ні разу не зімкнув очей, бо в цьому не було потреби. Я спостерігав за солодким сном Авері, трошки занудгував. Пожакував, що не взяв із собою жодної книги, яку можна було б почитати.

Маршрут електрички виявився довгим: розвиднілося надворі, а ми все ще їхали. Нарешті спляча красуня прокинулася, привітала мене з добрим ранком, попросила дістати з сумки вчорашні пиріжки. Вона з'їла їх усі, але й досі відчувала голод.

-Де це ми? – поцікавилася, визираючи через вікно на пшеничне поле.

-Жодної здогадки! – серйозно відповів я.

-Хм... – саркастично всміхнулася дівчина і прире-
чено продовжила. – Не знаємо, куди їдемо, де перебу-
ваємо... Що взагалі робимо... Ми, як сліпі кроти...

-Ми захищаємо тебе...

-Так, звісно, захищаємо мене... – похмуро промо-
вила Авері і спробувала перейти на іншу тему. – А як
тобі спалося?

-Я не спав, мені й не потрібно!

-Безперечно. І не скажеш, що ти щойно прокину-
вся, виглядаєш бадьорим! А я далека від свого
бадьорого вигляду, страшна як чорт, чи не так?

-Ти виглядаєш дуже... мило...

-Ха! – відмовила Авері і через хвилину знову заго-
ворила, ехидно запитавши. – А як можна жити вічно і
не знудитися?

-Не знаю, ще й рік у новому амплау не прожив.
Гадаю це не складно, завжди знайдеться щось, що тебе
зацікавить...

-Коли не знайдеться, що далі?

-Такого не трапляється!

-Хм... – дівчина знову фиркнула. – Я б не змогла
жити вічно, збожеволіла б від... Від самого життя.

-Ми не можемо збожеволіти, не маємо для цього
навіть емоцій.

-Гадаю, що ти кажеш неправду, не може такого
бути, щоб не було жодних емоцій... Ну навіть у істоти,
яка схожа на людину... Навіть у високорозвинених
тварин є емоції!

Авері не знала про безсмертних так багато, як я,
але її здогадки, висновки переконували краще, ніж те,
що мені розповідав Берелі. Мабуть, лишень хотілося
вірити у слова чорнявки більше, ніж у те, що казав
Адам.

-Мені потрібно прийняти душ! – заявила Авері. – Потрібно ще щось перекусити, випити чогось. Спрага мучить!

-Ми б могли зупинитися на пару годин у якомусь готелі, – відповів на її ультиматум. Ніякої загрози з боку Еквіджа поки що не спостерігалось, тому ми дозволили собі зробити, так би мовити, привал.

Гучномовець електрички повідомив, що наступна зупинка кінцева. Чорнявка аж зраділа, що невдовзі зможе хоч на трішки звільнитися від відчуття постійного трясіння потяга.

Місто, до якого прибули, більше нагадувало велике село, але дякувати, що навіть у такому покинутому куточку Землі віднайшовся непоганенький мотельчик, в якому ми винайняли кімнату. Авері відразу ж побігла до ванної, а мене попросила сходити до найближчого магазину, купити їй поїсти, попити.

Довго шукав прилавок з їжею, але все що знайшов – це пару мафінів, пончиків і кави до них купив. По дорозі назад до мотелю надібав книжковий прилавок, в якому придбав декілька художніх творів у дорогу.

Повернувшись, я не застав у номері чорнявку, навіть на мить подумав, що вона втекла. Але Авері просто виходила подихати свіжим повітрям. Коли увійшла до кімнати, виглядала інакшою, ніж зранку. Від неї віяло свіжістю, переодягнена у новий літній сарафан дівчина не мала той вчорашній стурбований вигляд, здавалася спокійною панянкою. Від пончиків з кавою вона не була в захваті. Авері розповіла, що говорила з дівчиною на рецепшині. Та повідала їй, що сьогодні в них свято міста, йому виповнюється 412 років, у центрі проходитиме бурхливе дійство, буде багато смачної їжі та напоїв. Чорнявка дуже хотіла

туди піти, благала дозволити їй прогулятися. Я не зміг їй відмовити, за останні два дні вона багато пережила і потребувала певних розваг, тому ми пішли разом подивитися на свято. Це не здавалося небезпечним. Престон, напевно, дуже пильно слідкував за моїм пересуванням і знав, що я не вбив дівчини, проте якщо він цим поки що не переймався, не метушився щось вдіяти, то він все ще надіється, що я виконаю обов'язок – вб'ю її.

На центральну площу міста завітало багато людей. Дівчина з рецепшина не збрехала, їжі було вдосталь: і свинячі реберця, і курячі відбивні, і салати різні, і солодкий стіл. Гучно грала музика, співали вокалісти, люди танцювали, водили хороводи. Навкруг ходили смертні, переодягнені у різні маскарадні костюми, відбувалися цікаві вистави, магічні виступи, вогняні шоу. Головним своїм завданням вважав серед усього нескінченного натовпу не загубити Авері.

Чорнявка спершу подалася до буфетів з їжею, набрала всього побогатому, ще й мені таку ж порцію принесла, хоча й знала, що я не голодний. Ми стояли серед людей, спостерігали, як співає якась місцева зірка, натовп аплодував, просив зіграти ще.

-Обожнюю такі свята! – промовила дівчина.

Авері, поївши, прибавила собі нової енергії, взялася до танцю. Вона кружляла, раділа, привітно посміхалася людям, яких зовсім не знала, проте серед котрих почувалася своєю. Довкола роздавали вино. Чорнявка не впустила своєї нагоди скуштувати чогось червоного на колір і п'яного на смак. Вона й мені келих прихопила, а я випив і повідомив Авері, що маю на нього імунітет. Від ста п'ятдесяти мілілітрів вина дівчина сп'яніла, вже співала разом з усією юрбою святкові пісні. Вона підійшла до мене, запросила до

танцю. Я знову не зміг їй відмовити. Ми взялися за руки, прудко кружляли довкола. Ніколи не бачив, щоб так швидко п'яніли від такої маленької кількості алкоголю. Далі Авері відпустила мене, пішла танцювати з місцевими дівчатами та хлопцями. Я не зводив з неї очей, спостерігав за кожним її незграбним від алкоголю рухом. Потім вона випила ще один келих і ще один, її танок все більше нагадував зусилля не впасти на землю, не заснути тут же, щоб не затоптали. Я думав провести у цьому містечку не більше двох годин, та ми пробули тут цілий день. Зрозуміло, що Авері ніколи стільки не пила, тому вино сьогодні стало її розрадою від думок про переслідування та смерть. Натанцювавшись до сходу, дівчина підійшла до мене, ледь змогла вимовити, що хоче назад до мотелю. Вона обійняла мене навколо шиї руками, прошепотіла на вухо, що так напилася, що ї їти не здатна. Я їй відповів, що можу донести її на руках і підхопив чорнявку. Проривався крізь натовп, аби залишити центр міста. Авері, кліпаючи, дивилася своїми сп'янілими ніжними очима у мої. Я запитав у неї, чому вона на мене так зиркає, на що отримав відповідь:

-Скільки разів ти був закоханий у когось до того, як став безсмертним?

-Жодного! – суворо відповів. – Не бажав цього... Вважав безглуздя... Чому ти питаєш?

-Я була закохана лише раз, коли мені було десь років тринадцять. Денис – хлопець, про якого розповідала, був моїм об'єктом захоплення. – Це зараз говорила не Авері, а вино в ній вирішило замолити гріхи. – Так йому й не сказала, мені здається він не бажав мати зі мною стосунків, дружбу нашу цінував... Я цінувала... Таємно кохала і гик... Ой! Ха! Здається...

Перепила... Ніколи стільки ще на споживала такого смачного вина.

Авері говорила повільно і мляво. Вона продовжувала розповідати про їхні стосунки з Денисом, переконувала, що давним-давно переросла свої почуття до нього, а мені це все наговорила, бо їй потрібно було принаймні комусь висказатися. Ми прощтовхнулися крізь товпи людей, вже могли йти вільно й спокійно. За проханням Авері, я знову поставив її на землю. Вона незграбно йшла сама, іноді тримаючи мене за руку. Блакитноока чорнявка попросила зупинитися посеред вузької вулички на мить й почала витріщатися на нічне небо, на зорі.

У голові щось ледь мигнуло, а потім проявилось і ставало все яскравішим. Це був силует безсмертного! Я відчував його присутність десь неподалік, за метрів тридцять від нас. Вияснити, хто це міг бути не бажав, але якщо відчуваю його присутність, то він відчуває й мою, силует вартового ж бо набагато яскравіший за звичайний, та й мені не потрібно привертати до себе увагу – невідомо, що на думці у цього сина вічності. Авері помітила мій насторожений вигляд, запитала, що трапилося. Я їй не відповів, лише взяв за руку та сказав, що маємо швидше повертатися до мотелю.

Після того, що я відчув на вулиці, не залишилось жодних сумнівів – місто потрібно залишати негайно, не чекаючи світанку. Я попросив Авері прийняти душ ще раз, аби освіжитися, бо ми не будемо ночувати у мотелі, рухатимемося далі. Дівчина розуміла, що я був дечим стурбований, але питати не стала. З цього моменту Авері виконувала абсолютно все, що її попрошу, саме від мене тепер залежало скільки їй залишилося жити. Дівчина з рецепшину казала, що найближчий пасажирський потяг у потрібному

напрямку відбуває з цього міста за шість годин, але в нас немає стільки часу, тому вирішив, що знову їхатимемо таварняком. Я зібрав усі наші речі. Ми з чорнявкою рушили на вокзал.

На годиннику одинадцята ночі. На маленькій залізничній станції блукають місцеві бомжі, вуличні собаки. Про охорону вокзалу тут навіть ніколи не чули. І знову у голові мелькнув той самий силует, але він був вже набагато далі, за кілометри від нас. Не схоже було, що його власник наближається, мене це заспокоювало. Ми з Авері чекали годину. Найближчий вантажний потяг у нашому напрямку з вокзалу не прямував, він проїжджав повз нього. Дякувати, що товарняк рухався на маленькій швидкості. Ми застрибнули до останнього вагону, який виявився незачиненим, повний набитий чорного вугілля. Авері хоч і натанцювалась досхочу, напилась вина, проте досі виглядала бадьорою і не хотіла спати, вочевидь, прийнявши душ, її це дуже добре струсануло.

-Знову їдемо невідомо куди, невідомо, що робитимемо... – промовила дівчина.

-Ні! – глухо пробурмотів, гадаючи, що вона не почула.

-Що значить «Ні!»? – поцікавилася Авері.

-Ми знаємо, що робитимемо! – серйозно заявив, дивлячись їй у вічі.

-І що ж? – аж сахнулась дівчина.

-Ми очікуватимемо їхнього приходу і підготуємось до цього...

-До чого?

-До їхнього наступу. У мене є план!

***

План був нескладним. Авері потрібен сховок-притулок – місце, в якому не будуть шукати вартові. Я вирішив відправити її до Берелі в Англію, де він зможе на певний час прихистити чорнявку. При цьому був певен, що він нічого не розповість Еквіджу, адже сам не поділяв поглядів Престона про важливість справ вартових. Я знав, що Адам не заподіє Авері зла та зможе виконати моє прохання. Мені ж потрібно буде постійно тримати з ним та чорнявкою зв'язок, аби обговорювати подальші дії. Рано чи пізно Еквідж пошле по мою шкуру вартового, який думатиме, що я перебуваю з дівчиною і матиме змогу її вбити, але він не підозрюватиме, що ми давно розділилися і Авері знаходитиметься на той момент у цілковитій безпеці.

Я розповів свій задум дівчині. Згідно з ним, ми спершу удвох повинні будь-яким чином, чи то потягами, чи то автостопом дібратися до Македонії. Авері казала, що знає спосіб, як звідти швидко опинитися в Англії, не маючи ні паспорта, ні свідоцтв ніяких, тільки «гроші – ось документ». Мене це здивувало, але питати, звідкіля вона володіє даною інформацією, не став. Потім ми мали розділитися: вона – до Адама, а я – кудись на південь.

-Я напишу Адамові листа, якого ти вручиш йому особисто у руки! – заповів Авері.

-Ти певен, що це гарна ідея?

-Краща, ніж нічого... – посміхнувся. – Я тобі напишу його адресу. Дістанешся до його замку, як будеш в Англії, на таксі. Він живе майже в горах. Думаю, що Еквідж не стане там шукати, а якщо й стане, то Берелі викрутиться. Певен на сто відсотків!

-А якщо мене знайдуть до того, як туди потраплю?

-Тоді... – замислився. – Тоді тобі потрібно не пійматися!

-Геніально...

-Я тобі розповім, як можна зрозуміти є певна особа безсмертною чи ні.

Авері, як завжди, не мала іншого виходу й погодилася діяти так, як сказав.

Ми пересідали з одного вантажного потяга на інший, іноді могли непомітно проникати у пасажирські поїзди, ловили автівки на дорогах, аби найшвидше дібратися місця призначення. Я розповідав дівчині, як можна вичислити безсмертного з-поміж тисяч перехожих. Наголошував на їх поведінці, що загалом вони не нагадують людей аніскілечки – в них нічого не болить, їм нічого не заважає. Вони не чухають потилицю, не витирають носа, не кашляють, не чхають, виглядають так бездоганно, ніби щойно в них була фотосесія в найпопулярніший у світі глянцевий журнал. Авері уважно прислуховувалась до моїх порад. Чорнявка запам'ятовувала абсолютно все, але при цьому дуже стомлювалася. Її смертний організм постійно нагадував про голод, недосипання, спрагу. Звичайно, я купував їй харчі, але для повного відновлення енергії їй було не досить пиріжків, пряників та інших снєк-паїв.

Я пам'ятаю кожен з чотирьох днів подорожі до Македонії. Розповідав дівчині про вартових, вона про своє життя. Особливо виразними є спогади з її вибаченнями за те, що так напилася вина того вечора у місці, де ми зупинялися. Та найнапруженішими були третій і останній день.

До настання третього дня ми з Авері стали майже кращими друзями. Дівчина встигла розповісти про її буття на цьому світі абсолютно все, починаючи від

народження. Вона жартувала. З вигляду, не переймалася за своє життя, відчувала себе в безпеці поруч зі мною. Її поведінка чомусь нагадала поведінку Еллі. Ці дівчата зовні були зовсім не схожі одна на одну, але їхня простота, щирість дуже подібні, я навіть на певний момент запитав себе, як там моя мила Еллі та скільки вона на мене злитиметься через мій вчинок.

Вантажний потяг мчався швидко. Авері дивилася на мене, на мої руки, на мій знак нескінченності на шії. Зненацька вона торкнулася моєї долоні.

-Зовсім не холодна... Здається, людської температури... – промовила блакитноока, озираючи мене, ніби я її нова куплена іграшка, іграшка-охоронець.

-На що ти сподівалася?

-Не знаю... – зніяковіло відповіла чорнявка, відпустивши мій зап'ясток. – Очікувала, що раз у тебе серце не б'ється, то ти й усім іншим відрізняєшся від людей. Ти ж сам казав, що ми зовсім різні!

-Мав на увазі, зсередини ми зовсім різні, – відсторонився я.

-Знаю, що ти мав на увазі! – саркастично посмінулася дівчина. – Але я з тобою не згодна... У тебе є благородність, коли ти вже наважився мене врятувати. Точно, ось яке слово шукала! Благородність! – викрикнула Авері. – Ти кажеш, що зсередини люди і безсмертні відрізняються, але ж сам розповідав про те, що вартіві мають душу чи що там...

-Не розумієш! Ти шукаєш дрібниці, які нас споріднюють, але вони майже непомітні!

-Благородність – це дрібниця? – здивувалась дівчина. – Я так не вважаю... – вона трохи задумалась, а потім зненацька ніжно поцілувала у щоку. – Спасибі, що рятуєш мене...

Я збентежився приємним доторком повітряних дівчиних уст, але їй не сказав нічого.

-Ні за...

-Що ти відчув? – зненацька кинулась на мене Авері з питанням. – Невже поцілунок залишив тебе байдужим, неville не здивувався, що я так зробила, чому ти не спитав, навіщо я так зараз себе повела?

-А що тут особливого? Поцілунок собі такий, звичайнісінький... – пробував обдурити її. Насправді цей жест мене надзвичайно втішив.

-Я тобі не вірю! – схидно відповіла дівчина.

Авері відсунулась трохи подалі від мене у вагоні, але розмову нашу не припиняла:

-Ким ти казав був у попередньому житті?

-Студентом...

-А друзів мав?

Я знав до чого підкрадається чорнявка. Хотіла порівняти мій теперішній внутрішній світ з тодішнім, чого я зовсім не хотів. Щоб ухилитися від цієї теми, я розповів Авері, ким вона була у попередніх життях, адже мав на неї невеличку папку з усіма даними. Хоча дівчина розмову про моє людське існування не почала, чи то просто забула зробити це після того, як довідалась про своє минуле, проте наштовхнула на згадку про вірних товаришів, лиця яких майже забув, про тата, якого мені вже не було шкода за те, що залишив його самого, а найголовніше – забув про свою покійну маму. Я цілий рік не ходив на її могилу. Безсмертя, яке наділило могутньою силою, розтерло мої спогади настільки сильно, що я лише осмислював їх існування. Це були події, які я колись пережив, але зараз вони більше нагадували мені книгу-роман про самотнього юнака, який помер у віці двадцяти років.

Люди відрізняються від безсмертних усім, щоб там не казала Авері. Це навіки закарбувалося у моїй пам'яті. Вони не мають нічого спільного, а найголовніша їх відмінність полягає, як мені здавалося на той момент, не в силі, а в емоціях та почуттях, тому ці два види не створені одне для одного, не здатні розуміти один одного. «Можливо, вони й не можуть існувати один з одним».

Втім, Авері виглядала зацікавленою своїми минулими життям, годину я не міг її відірвати від читання свого особового теку, тож вона більше не діяла в'їдливими питаннями. Я почав пильно дивитися на неї, не міг збагнути, чому ця дівчина, за словами Еквіджа, має померти. Вкотре нагадав собі, що моїм найпершим завданням є її захист! «Моя ідея – її безпека! Моє завдання – будь-якою ціною залишити її в живих!»

***

День четвертий. Дивним чином нам з Авері вдалося потрапити до вбогого пасажирського поїзда, що складався з чотирнадцяти вагонів і прямував до міста Кочани, що в Македонії. Потяг їхав то швидко, то повільно. Це була наша остання спільна подорож з дівчиною, після якої мали розділитися, аби заплутати Еквіджа. Сконструйований на той час мною план був на вигляд змістовним. Проте я не врахував, що у кожного плану має бути запасний. Це стало моєю основною хибою.

Третій вагон з голови поїзда, в який ми потрапили, навіть не мав провідника. У ньому знаходилося небагато людей, деś зо тринадцять осіб, які займалися своїми справами: читанням, спогляданням через вікно, дріманням. Це не був купейний вагон. У кожному ряді

налічувалось по чотири крісла. Авері зголодніла. Ми дісталися такого ж вбогого сусіднього вагону-ресторану, який, на диво, доволі непогано сервірував страви. Чорнявка замовила собі біфштекс, лимонаду. Вона накинулася на м'ясо, ніби ніколи в житті взагалі нічого не їла. У ресторані не налічувалося жодних відвідувачів, окрім нас, тому Авері могла дозволити собі гучно чавкати, що й робила. Присоромившись трохи мене, дівчина опанувала голод, знову жувала м'ясо не як звір-хижак свою здобич.

Я давав Авері останні настанови щодо приїзду до Адама, ще раз розповідав, як важливо не схибити і дістатися цього притулку. Дівчина наче й слухала, але погляд її був направлений на зелений ліс за вікном. Вона милувалася природою і навіть трохи дратувала своєю байдужістю до моїх слів.

-Які у вартових надприродні сили? – запитала дівчина, доївши свою страву.

-Я тобі вже розповідав...

-Забула... – промовила чорнявка та стала ще задумливіше дивитись крізь вікно, не звертаючи на мене увагу. – Повтори ще раз, будь ласка. Я забула.

-Еллі має здібність... – і замовк.

-Щось трапилося? – нарешті подивилася вона на мене.

-Не може бути... – не вірив сам тому, що відчував.

-Що? – збентежилася дівчина.

-Вони тут!

-Хто? – кричачи задала питання Авері, хоча й сама здогадалася, про кого я говорю.

Троє силуетів безсмертних з'явилося у моїх думках. Вони якимось чином опинилися на нашому потязі, мабуть, застрибнули на ходу. Двоє силуетів видались непростими, їх власниками були вартові. Пригадуючи

розмову з Еквіджем, не виникло сумнівів, що один з них належить Кеффові. Щодо третього силуету я не вагався – це був сам Престон. В мене не вкладалося у мозку, чому Еквідж прибув саме зараз: ще й повноцінного тижня не пройшло від моменту, як я вирушив у подорож на завдання, а він вже насмілювався мене переслідувати, Террі ж бо казала, що перше своє вбивство виконувала двадцять шість днів. Раз Престон прибув з Кеффом, я знав, що той має своїм холодним доторком зробити мене скам'янілим, безпорадним, а інший вартовий має на меті вбити Авері. Хоча Кефф може зробити ці дві справи самотужки, тому роль ще одного вартового викликала сумніви.

Я відчував силуети, як тільки вони опинилися на потязі. Спочатку вони були далеко, напевно у чотирнадцятому вагоні, але невпинно наближалися. «Діяти потрібно негайно!» Авері охопила тиха паніка. Вона, зневірівшись, почала повторювати собі, що настав кінець.

-Ще ні! – відповів. – Послухай! Рушай у бік голови поїзду. Накинь весняний плащ і знайди собі вільне місце у одному з вагонів. Вдай, що ти пасажирка і, прошу тебе, не панікуй так, я не дозволю тебе скривдити, пам'ятай це! Веди себе обережно, вони знають тебе в обличчя! Не смій кричати і здаватися!

-Можливо, ми краще вистрибнемо з вагону? Ти ж зможеш викинути мене обережно, аби при цьому не забилася!

-Є безпечніша ідея, довірся мені.

-Але...

-Немає часу! Розділяймося!

-Не хочу!

Я силоміць підвів Авері зі стільця вагону-ресторану і направив у бік, протилежний наближенню безсмертних.

Я поспішав назустріч своїм друзям-ворогам. Біг крізь вагони, намагаючись виграти трохи часу для Авері. Я знав, що потрібно робити, навіть кілька варіантів нашої розмови продумав, надіявся на те, що мої слова спрацюють.

Ми зустрілися у дев'ятому вагоні, в якому налічувалося максимум чотири людини. Я застиг на місці, коли побачив напроти себе Еквіджа, Кеффа і Террі. Вони також зупинились. Ми знаходились на відстані шести метрів один від одного. Двоє вартових були одягнені у термовбрання, яке було майже точною копією наших тренувальних костюмів. «Вони прийшли сюди явно не тренуватися!» Вираз обличчя Престона аж ніяк не нагадував втішний, він був більше розлючений, гнівний.

-Привіт, друже... – кинув Престон.

-Доброго дня! – сміливо відповів, позираючи на Кеффа та Террі.

-Де вона?

-Ви про Авері? – глузливо перепитав. – Чому ви думаєте, що вона тут. Її тут немає, я заховав її від вас!

-Не дражнися, Версе... – лагідним голосом попросила Террі. Мені поки не була відома причина, з якої її також Престон взяв із собою. – Ти робиш лише гірше...

-Ми знаємо, що вона тут! Інакше ти б не примчав до нас так швидко... Прибіг затримати? Для чого? – продовжував наголошувати Престон, але вже не таким гнівним тоном.

-Я викинув її з потяга... І примчався сюди, щоб в неї було більше шансів віддалитися від поїзда... –

продовжував я безнадійно брехати, але більше неправдивих відповідей вигадати не зміг.

-Я не вірю, що ти викинув таку... Смертну дівчину з потяга. Та ще й у ліс! А якщо її там вовки з'їдять! – продовжував глузувати він.

Єдиним, хто не встрявав у нашу розмову, взагалі поведився байдуже до наших з Престоном суперечок, був Кефф. Він спокійно, проте з помітним презирством дивився на мене. А от Террі виглядала пригніченою, але більше через те, що не знала, який бік дискусії прийняти – мій чи Еквіджа.

-Годі тобі, Престоне, йому і так нелегко, пам'ятаєш, коли я знаходилась у такому стані! – гнівно мовила вона до нього. – Версе, ти знаєш, що сьогодні має статися. Якщо ти цього не зробиш... Ти лише усе погіршиш! Прошу тебе, заради Еллі, хоча б дай нам владнати ситуацію, не заважай! Послухайся мене!

-Я не дозволю вам її скривдити! Це ви чините невірно – не я! Ви займаєтеся злочинами!

-Найбільший мій злочин – те, що я доручив тобі завдання вдруге! – не вгавав Еквідж.

Пасажири, які знаходилися у вагоні, з острахом слухали нашу розмову, від боязкості вони самі опустилися зі своїх крісел на підлогу.

-Версе, ти потрібен нам, а ще дужче ти потрібен Еллі, – відстоювала Террі. – Ми пробачимо тобі, що ти не виконав завдання, але не зациклюйся, це не приведе до добра. Ти нічим не в змозі допомогти цій дівчині. Неважливо чи це дійсно станеться, але запевняю тебе, душа її помре навіки. Ти ж не бажаєш цього?

Я задумався над останніми словами Террі і відразу ж зрозумів для чого Престон її взяв з собою, точніше більше ймовірно, що вона сама напросилася в компа-

нію, аби спробувати ще раз переконати мене припинити опиратися призначенню. Розгадавши її підступний план, я був трохи обурений.

-Я не вірю вам, не дозволю цьому трапитися! – з вираженими очима твердо й вперто наголосив.

Террі теж трохи задумалась і приречено відповіла:

-Тоді вже нічим не зможу тобі допомогти... – похилила голову.

-Ось ми все й вияснили, – зирнув Престон на Террі, а потім на мене. – Від долі не втечеш, Верселю.

Він подивився на Кеффа, той мовчки стягнув пальчата зі своїх рук. Якби Кефф торкнувся мого тіла, я б перетворився на нерухомого бовдура і нічим би не допоміг Авері, проте Кефф не поспішав практикувати на мені свою силу. Без наказу Престона нападати, він не зробить жодного кроку – такий відданий своєму наглядачу.

Потім Престон звів погляд на Террі:

-Виконай свою обіцянку!

Террі ствердно йому кивнула головою, знову подивилася на мене:

-Пробач!

Дівчина-вартовий присіла, надавши собі невеликого імпульсу, прудким стрибком вискочила на дах вагону, проламавши у ньому стелю. Вона знала, що через мене їй не пройти, тому в такий спосіб вирішила оминати перешкоду. На долю секунди я розгубився, але, розуміючи, що Террі побігла шукати Авері, розвернувся назад, поспішав їй наввипередки через салони вагонів. Террі явно випереджала. Стрибаючи по даху, вона б не змогла відшукати Авері, тому, зробивши ще одну діру в стелі іншого вагона, вона несамовито мчалася по салонах, поглядом шукаючи

чорнявку. Відстань між нами була в один вагон, проте цього вистачило, аби я запізнився.

Опинившись у другому вагоні, я спостерігав картину, як посеред салону Террі тримала Авері за шкірку, збиралась заподіяти їй шкоди своїм арбалетом, який містився в неї за спиною. Прискорившись, ногою я запалив їй у живіт. Вона, не помітивши, як Авері висковзнула з її рук, полетіла у інший кінець вагона, ламаючи крісла, руйнуючи весь його інтер'єр. Блакитноока чорнявка до смерті злякалася, її серце наче виходило з грудей, очі наповнилися сльозами.

Діяти потрібно було блискавично, доки Террі не встала та не продовжила свої спроби нашкодити дівчині. З іншого боку Еквідж та Кефф крокували в наш бік. Я вибив рукою вікно вагона. Обережно схвативши Авері, жбурнув її на дах швидко їдучого потяга, а потім сам заліз на нього. Я підняв чорнявку, ми почали просуватися до хвоста поїзда. Престон і Кефф також залізли на дах потяга, цим самим перегородивши нам дорогу. З одного боку вони, з іншого – не забарилася й Террі. Ми були у пастці.

-Здавайся, Верселю! Все скінчено, ти ж не посмієш зістрибнути з нею на повному ході! – не відступав Еквідж.

Я дивився на Кеффа, потім повернув свій погляд на Террі.

-Тобі нікуди тікати! – промовила дівчина-вартовий.

Мене охопила паніка. Вони були правими – тікати нікуди, але здаватися я собі не міг дозволити. Авері перебувала у стані шоку, досі не спромоглась нічого промовити. Вона лише спостерігала, як четверо безсмертних виясняли свої стосунки, у центрі яких знаходилася бідолашна сирота. Дівчина виглядала

розгубленою, ледь трималася на ногах від швидкості потяга.

-Заспокойся, вони тебе не скривдять! – повторив їй.

-Що ж, це був твій останній шанс! – вишкірився Еквідж і подав сигнал Террі та Кеффу, що настав час діяти.

Я озирнувся у бік Террі, але там нікого не побачив. Вона застосувала свою здібність ставати невидимою, стріли свого арбалету зробила неосяжними неозброєному оку. Вона відкрила вогонь. Я закрив собою Авері і перші три ворожих стріли відбилися від мого тіла. Террі була невидимою, але я відчував її силуєт, тобто відчував наближення. Коли вона опинилась зовсім поруч, мені, на щастя, вдалося схопити її за невидиму ногу і відкинути дівчину подалі назад, хоча на меті було зовсім викинути її за межі потягу. Кефф дістав свою зброю-палицю і похапцем підбігав до мене. Террі підвелася. Знову, ставши невидимою, прожогом мчалася завдати нового удару, вистрілюючи блискавичні стріли зі свого арбалету. Я відбивався як міг. Лише Престон непорушно стояв, спостерігаючи за дійством з якоюсь насолодою, відчуваючи свою перемогу у бійці. Він навіть не очікував на інший фінал цієї сутички, як окрім смерті Авері.

На своє здивування, мене охопила паніка. За долю секунди уявив, як Террі й Кефф накинулися і вбили чорнявку, видіння видалось настільки реальним, що мене огорнула несамоविта лють, злість, я не міг себе опанувати, моя ідея захисту Авері панувала наді мною, їй нічого не могло завадити. Я пригадав, що відчував такий нездоланний гнів, коли Нелл вбивав беззахисну

Саллі Уезер, але на цей раз гнів став дійсно нездоланим.

Ще раз оглянувся на Террі та Кеффа, що мчалися у мій бік з різних сторін. Я не міг розгледіти дівчину-невидимку, але знав, що вона наближається швидше, ніж її соратник. Я озвірів. Вартові-суперники у моїх очах огорнулися червоною тонкою плівкою, що сяяла ледь помітним блиском. «Так сяяв Нелл, коли я накинувся на нього там на гаражній стоянці». За мить я дістав з-під штанів свої кинджали, які також світилися цим дивовижним відтінком. Ревучи як лев, жбурнув один з кинджалів у бік Кеффа, а іншим, перемістивши Авері собі за спину, простромив наскрізь невидиму Террі...

Я не розумів, що відбувається. Лють відступала, я потроху приходив до тями. Все ще тримаючи кинджал встромленим у повітряну Террі, озирнувся на Кеффа і побачив, як інший мій кинджал застряг у нього в грудях, пробивши яскраво-червону оболонку. «Неможливо!» Зброя мала б відбитися від тіла безсмертного, лише на долю секунди затримавши його, але цього не сталося. Кефф та Террі монотонно зойкнули від болю. Хлопець-вартовий був шокований пораненням, не промовив жодного слова. Він упав на коліна, а потім... Потім Кефф розвіявся на попіл! А мій, досі сяючий червоним блиском кинджал, що стирчав у ньому, впав на дах вагона. Террі, в животі котрої я все ще тримав застромлену зброю, стала видимою, від болю розстулила рота. Вона бачила, що трапилося з Кеффом і перед тим, як сама стала попелом, промовила ледь чутне «Дякую!»

***

На обличчі Престона виднівся ступор. Він не міг прийти до тями від побаченого. Вперше за його життя він споглядав смерть безсмертного! Те, що намагався здійснити роками – винайти зброю проти невмирущих – стояло перед його очима. Це був я! На хвилину ми з ним зробилися очманілі, не промовивши ні слова. Авері здогадувалася, чому ми себе так дивно поводи-мо, проте їй єдиній спало на думку, що поки Престон не приходить до тями, нам з нею потрібно діяти, тим паче потяг сповільнив свій рух на повороті. Чорнявка схопила мене за руку, промовила, що час стрибати. Престон не лише здавався спантеличеним, він дивився по сторонам, щось у його голові не давало йому спокою, він майже забув про нас з Авері. Ми не могли не скористатися цим. Я підняв чорняву на руки. Ми зіскочили з потяга. Швидкість його все одно ще залишалася високою, тож я на своїй спині прокатав Авері по траві, роблячи усе, аби вона не торкнулася своїм тілом землі, не поранилася.

Чорнявка схопила за руку і тягнула через ліс. Вона не ставила жодних питань, розуміючи, що я досі не можу прийти до тями. Воно й не дивно, в думках я шукав відповіді, як щойно міг зчинити скоєне. Окрім цього, там на даху поїзда, дивлячись, як тіло Террі розкришилось на порох, я згадав... Згадав усі свої попередні життя. Спогади раптово наринували хвилею і від напливу інформації стало незручно. Особливо яскраво я згадав своє буття, коли єдиний раз за усю мою смертність був закоханий. Я був не просто закоханий, моєю дівчиною була вона – Еллі! Взагалі тоді її звали інакше, я тоді був інший, але її зовнішність та характер майже нічим не відрізнялися. Мій спогад пояснив, чому при першій зустрічі з нею у маєтку вартових, вона була здивована, зніяковіла і не

відводила від мене погляду – вона впізнала мене – але чому не розповіла про наші почуття у минулому я не розумів. «Вона злякалася? Чого?»

Нарешті збагнув, що відбулося на потязі. Моя надприродна сила – вбивати безсмертних, як не безглуздо б це прозвучало. У попередніх життях я був одержимий думкою самогубства, тому як і всі вартові, моя здібність мала пояснюватися моєю психічною хворобою, моя здібність – здатність вбити себе! Це означає, що я ладен зробити таке лише за умови, що зможу вбити безсмертного! Ось чому раніше не знав, яку надприродну силу маю і не пригадував свої попередні життя. Я не звичайний безсмертний, моя сила не відповідала сутності і, як то кажуть, програма дала збої. Безсмертний, який здатен вбити собі подібного – абсурд.

На потязі я втратив контроль, через мене постраждали невинні друзі – їх не стало! Террі, котра не мала на меті заподіяти мені шкоди, намагалася допомогти, хоча й у такий дивний спосіб, проте не заподіяла жодного зла, поплатилася за мій гнів. Вона за два місяці мала вийти заміж за Стена, а тепер я все зруйнував, розбив їхню ідилію! «Але чому в останню мить перед смертю вона подякувала мені? За що? За те, що я її вбив? Стен! Він не простить цього! Він знавісніє, знайде мене і буде дубасити ногами, шукатиме у цьому розради! Еллі! Її найкращу подругу вбив її хлопець! І вона цього не пробачить! Відречеться... Назад дорога у вартові назавжди закрыта! За одного мого нападу гніву на Землі з семи залишилось вже п'ять вартових. Невідомо, що буде далі!»

-Ми зробили це! – пролунали перші слова Авері після нещодавніх подій.

-Що? – пригніченим голосом поцікавився, навіть не поглянувши на неї, все ще йдучи з опущеними додолу очима.

-Відірвалися! – сказала чорнявка, намагаючись підбадьорити. – Не знаю, як це ти зміг вбити їх після усіх розповідей, що це неможливо, але ми впоралися! Тепер вони нас не переслідуватимуть!

-Ні! – наголосив. – Я все погіршив! Я здатен вбити безсмертного... Тепер Еквідж ніколи від нас не відчепиться...

Я не знав, що робити, куди тікати й де шукати пояснень! Знову опинився на початку своєї історії, коли мене збила машина і не міг пояснити відсутність подряпин на своєму тілі та переломів. Єдине, що спромігся вигадати – все-таки дібратися Адамового маєтку, щоб спитати поради. Я міг покластися лише на нього. Вперше за час безсмертя мені стало страшно. Я мав відправитися до свого вчителя-приятеля за порадю.

«Так! Я врятував сьогодні Авері. Але що буде далі? Престон від свого не відступиться, тепер він ще більше хоче її порішити за будь-яку ціну! Еквідж й мене ладен розідрати на шматки! Його люті, напевно, немає меж...» Я й не здогадувався, що розпочав там на даху потяга. Яку війну я покликав та якими наслідками вона закінчиться. Вже тоді знав, що не зможу повноцінно довіряти нікому. В моїй голові думки вже ніколи не залежали від чуток, вмовлянь, розмов інших. Я почав мислити глибше, самотужки шукаючи відповіді на питання, які зринали, пояснюючи події, що трапилися. Усвідомив, що я – найсильніший з усіх безсмертних, маючи свій новоспечений дар. Мене не переконати, не переманити, не зупинити! «Тож нехай

тепер Престон Еквідж стережеться! Я йому більше не коритимусь!»

Кінець першої книги

Зміст

Частина перша. Безсмертні. – 4

Частина друга. Вартові. – 47

Частина третя. Людина. – 97

Надсилайте свої враження від прочитаного на адресу:
vannnnnya@bigmir.net. Із задоволенням чекатиму будь-якої
критики та зауважень, відповідатиму на ваші запитання.
З повагою, автор.